

BORILACKE VEŠTINE

BROJ 65

CENA 1.600 DINARA

NINJA

STRIPTIZ SMRTI

DEREK FINEGAN

STRIPTIZ SMRTI

Derek Finegan
STRIPTIZ SMRTI

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1988. DEN PRESS

NINĐA 65 — OKTOBAR 1988. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292, Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

STRIPTIZ SMRTI

Brod »Doroti M«, usidren u jednoj od najvećih marina zaliva San Franciska, jedan je od onih koji već godinama ne plove. Ne zato što ne bi mogli i da zaplove u nekoj velikoj nuždi, već stoga što njihovi vlasnici smatraju da im se ovde, uz samu obalu, mnogo više isplate.

»Doroti M« je, zapravo, luksuzni hotel na vodi. Hotel sa vrlo ograničenim brojem mesta, tako da su ta mesta veoma skupa. Za prosečnog stanoznika San Franciska, naravno, ili turistu čija je godišnja uštedevina namenjena putovanjima dovoljna otprilike za skroman obed na ovom brodu i, možda, flašu nekog jeftinog kalifornijskog vina. Za one druge, »Doroti M« je prijatno mesto gde se često navraća. Uz najavu, svakako, pošto ljudi koji rade za vlasnike broda vode računa o imenima posetilaca.

Bleštavo osvetljeni restoran iz kojeg dopire tiha muzika o-

no je glavno što privlači posetioce. Dva ili tri velika salona u kojima se možete i kockati mnogo su manje upadljivi, a ponajmanje su upadljive kabine pod palubom gde možete za dovoljiti i druge svoje želje, ma kakve one bile. Tu su, obavezno, i prostorije u kojima možete obaviti i poslovni razgovor, ako je to ono zbog čega ste ovde, jer »Doroti M« ima izvrsne veze sa čitavim svetom, a kompjuter u jednoj od kabina povezan je sa najvećim bankama podataka na kontinentu.

Ukratko, »Doroti M« je raj za ljude dubokog džepa, a dvojica čuvara na mostiću preko kojeg se u taj raj stiže veoma pažljivo kontrolišu posetioce kako na brod ne bi dospeo neko kome nije mesto u raju ove vrste. Njih ne zanima koliko je neko grešan, jedino to da li dolazi sa namerom da donese ili odnese novac sa broda.

Njihovi pogledi nisu ništa manje efikasni od onih rend-

genskih uređaja na aerodromima, a u blizini se uvek neupadljivo vrzma još nekoliko ljudi spremnih da priskoče u pomoć ako se neki od odbijenih posetilaca pobuni i postane neugodan. Nema tu nikada mnogo buke, kako se ne bi uznemiravali gosti; vlasnici »Doroti M« mogu da plate spretne i efikasne ljude za ovaj posao.

Beli smoking, recimo, čoveka koji, pomalo se klateći, upravo stupa na mostić sam za sebe je dovoljna propusnica, jer njegov kroj odaje najbolje krojače u gradu. Sem toga, čovek ima ono arogantno držanje koje donosi džep pun novca ili debela čekovna knjižica, a beli »mercedes« sa vozačem u uniformi, ostavljen na velikom parkingu, takođe je znak izvesnog statusa.

Nesiguran korak, oči malo van fokusa, glup smešak na preplanulom licu.

— Dobro večer, momci. Ja sam Eldridž...

Njima nije potreban kompjuter da bi proverili postoji li takvo ime na večerašnjem spisku rezervacija...

— Dobro večer, mister Eldridž. Samo izvolite...

Čovek u belom smokingu još jednom klama glavom i produžuje preko palube prema restoranu. Tamo, pred ulazom, već ga čeka sledeća dobrodošlića, konobar u blistavobeloj li-

vreji koji će ga odvesti do rezervisanog stola.

— Večeras je tiho ovde, a, Brukner? — njih dvojica se, izgleda, već poznaju.

— Da, i ja bih tako rekao, mister Eldridž. Ali, nikad se ne zna... Ponekad najgore noći počnu baš ovako...

— Da, da...

Nad svakim stolom je svetiljka koju možete i isključiti ako vam smeta blesak srebrnog pribora za jelo ili želite da neupadljivo posmatrate dame za susednim stolovima.

— Ne, ne želim svetlo. Hvala, Brukner.

Pomalo nespretno Eldridž se spušta u stolicu.

— Kao i obično, mister Eldridž? — dovoljno je da dva ili tri puta dođete ovamo i konobari već znaju vaš ukus.

— Da, kao i obično...

Brukner nestaje da prenese porudžbinu, a čovek u belom smokingu pali cigaretu izvučenu iz teške zlatne tabakere, za državajući samo na trenutak pogled na crnoj pevačici koja šapuće u mikrofonski na drugom kraju palube. Tiha, a opet vatrena i topla muzika koja nagoni krv u žilama da brže zakola.

Da se našao u blizini, Brukner bi malo bolje pogledao novog gosta, jer sve osoblje »Doroti M« uvežbano je da predupređuje eventualne nevolje...

Pogled kojim je čovek u belom smokingu proučavao prizor oko sebe sada je bio već sasvim drukčiji, pomalo nalik pogledima kojima momci na ulazu posmatraju nove goste. Prodoran, odlučan, nimalo nalik malopredašnjem zamućenom pogledu čoveka koji je ovamo došao sa čvrstom namerom da se isključivo zabavlja...

Nije to trajalo dugo, međutim. Očigledno zadovoljan svojim izviđanjem Eldridž — ako se uopšte tako zvao — posveti malo više pažnje muzici i ledenoj votki ispred sebe. Pio je sitnim opreznim gutljajima, očigledno uživajući u svakoj kapi.

Petnaestak minuta kasnije on se nespretno uspravi, pokazujući sve znake pijanstva. Teturao je između stolova, svestan pogleda koji ga prate iz tame. Osoblje »Doroti M« ne želi da neko od pijanih gostiju uznemirava ostale, naravno, bez obzira kako dobro takav gost plaćao...

Crnac u toaletu pod palubom se isceri.

— Dobro večer, mister Eldridž. Samo izvolite...

— Dobro večer, Dženkins.

Vitki, visoki čovek izgubi se iza vrata jedne od kabina. Kao i sve što je do ovog trenutka činio na palubi »Doroti M«, ni taj izbor nije bio prepušten slučaju.

Čak se i ne trudeći da bude posebno tih, Eldridž ščepa obema rukama rešetku koja je štitila okrugli prozorčić toaleta i snažno je povuče, ne pokazujući nikakav trag napora na glatkom, preplanulom licu. Rešetka je tu i služila više kao ukras, jer se kroz kružni otvor nije mogao provući nijedan odrastao čovek normalnog rasta.

Odbacivši rešetku nemarno na pod, on je nekoliko trenutaka stajao i osluškivao, kao da u mislima prati kretanje sekundne kazaljke nekog velikog časovnika, a onda se malo propeo i ispružio desnu ruku u tamu na drugoj strani prozora.

Da se još neko nalazio u uskoj prostoriji, verovatno bi pomislio da se radi o mađioničarskom triku, jer, kada je Eldridž ponovo uvukao ruku natrag samo delić sekunde kasnije, u njoj se nalazio dug i uzan zavežljaj od grubog crnog platna omotanog kožnom vrpcom.

Bez žurbe, on zbaci sa sebe smoking i belu košulju od svile, otkrivajući mišićavo telo, potpuno preplanulo od sunca. Sigurnim, hitrim i ekonomičnim pokretima, nalik robotu koji bez greške izvodi savršeno programiranu operaciju, on razmoti zavežljaj, otkrivajući veliki komad nepromoćivog platna koji je štitio nekoliko različitih predmeta.

Mač bi, naravno, svakom najpre upao u oči. Dug, veoma dug, sa jedva malo zakrivljenim vrhom, u koricama bogato ukrašenim rukom pravog umeтника. Poznavao ci nauke o hladnom oružju bez razmišljanja bi vam rekli da je to **dai-katana**, mač jednog od vrlo bogatih japanskih samuraja, iskovan pre najmanje tri stotine godina. Vrednost? Takvi predmeti jednostavno se ne mogu uporediti ni sa najvećom gomilom novca...

Svaki poznavalac veštine borenja hladnim oružjem, takođe, posvedočiće da ovaj mač ima i svoju upotrebnu vrednost koja zavisi od toga u čijim se rukama nađe. Tehnika borenja katanom prilično je složena, ali onaj ko je savlada ne mora se na bliskom rastojanju bojati čak ni protivnika naoružanog automatskim oružjem.

Pored mača, bilo je tu i nekoliko sitnih metalnih predmeta koje Eldridž vešto rasporedi po vidljivim i nevidljivim džepovima crnog kostima od svile kojim je zamenio svoj smoking. Jedan od preostalih predmeta, pljosnatu kutijicu od crne plastike, on pažljivo odloži na ivicu umivaonika pre nego što je preko glave navukao kapuljaču od istog materijala kao i koštim i proverio da li dva uska otvora za oči, jedini otvori u tkanini, pristaju na pravo mesto.

I dalje hitro, ali bez vidljivih znakova žurbe i nervoze, on prikupi odbačenu odeću i gurnu je u šolju toaleta. Iz jednog od unutrašnjih džepova, on izvuče kesicu sa sivkastim prahom i širokim pokretom ruke rasu prah po zgužvanoj odeći.

Ponovo je to sve podsećalo na mađioničarski trik; visok plavičast plamen suknu iz šolje gotovo do tavanice, ali taj plamen nije oko sebe širio ni vrelinu ni dim. Sve što je ostalo na dnu šolje, nekoliko sekundi kasnije, kada se plamen sam od sebe ugasio, bila je gomilica pepela koju mlaz vode odvuče niz odvodnu cev.

Završivši s tim, Eldridž jednom rukom dohvati kutijicu sa umivaonika, a drugom mač u koricama. Stajao je na sredini prostorije i strpljivo nešto čekao.

Koraci... oprezni koraci starog čoveka koji se još nije odlučio šta da učini...

Tihi zvuk kucanja na vratima.

— Mister Eldridž... da li je sve u redu?

Tišina. Nikakvog odgovora.

— Mister Eldridž! — sada već malo glasnije. — Učinilo mi se da iz kabine dopiru neobični šumovi, pa sam... mister Eldridž?

Fantastično!

Pokreti čoveka u crnom koštimu od svile bili su tako hi-

tri i precizni da bi običan čovek uspeo da ih prati jedino na dva ili tri puta usporenom filmu. Eldridž je odložio mač i kutijicu na pod, priskočio bešumno vratima, otvorio ih, šcepao starca oko pojasa, uneo ga u kabinu i ponovo zatvorio vrata udarcem noge...

I sve to za manje od dve desetine sekunde!

Oči starca se raširiše kad ugleda glavu pokrivenu kapuljačom iz čijih su proreza sevala dva oka. Usta mu se otvoriše na krik, ali mu šaka u crnoj rukavici to ne dopusti.

— Budi miran, Dženkinse — reče Eldridž kroz gustu svilu kapuljače koja nije dopuštala da se vide pokreti usana. — Tebi se ništa neće dogoditi.

— A... aahhh...

Da li su se to usne pod maskom raširile u osmeh?

— Da, Dženkinse, ja sam ninda. Jedini Amerikanac kome je ikada uspelo da to postane. I svega još dvoje ljudi na ovoj planeti zna za to. Tebe i mene ne računam...

Starac je razrogačenih očiju vrteo glavom, čak i ne pokušavajući da se oslobodi snažnih šaka koje su ga držale na mestu.

— Pitaš se, verovatno — na stavistavi ninda — zašto ti ja sve ovo govorim. I plašiš se da ću te ubiti kako ne bi odao moju tajnu. Smrt nije jedini način da se neko učutka, Dže-

nkinse... Gledaj me u oči! Ta ko... samo mirno...

Kao nesrećna žrtva koja se našla pred hipnotičnim pogledom zmije, starac se ukoči, zu reći prazno u plamen u izrezima kapuljače. Ninda nastavi da govori, sve tiše i tiše, sve dok se oči Crnca konačno ne sklopiše i njegovo telo se ne opusti.

Eldridž ga nežno spusti u ugao iza vrata. Novčanica od stotinu dolara, izvučena ispod kostima, nestade u gornjem džepu bele Crnčeve bluze.

Kao da se u međuvremenu ništa nije dogodilo, ninda ponovo uze sa poda svoj mač i onu tajanstvenu kutijicu, blago milujući palcem ispupčenje u obliku dugmeta na njoj.

Stajao je kao figura od kamena, potpuno nepokretan i čekao.

Šta?

Da li je ono što čeka oštar zvižduk koji je iznenada dopro kroz otvoreni prozorčić kabine?

Ili je znak da treba da stupi u akciju bio iznenadni prekid muzike koja se dotle neprestano čula sa palube?

Bilo kako bilo, ninda je reagovao munjevito...

Palac snažno pritisnu dugme na kutiji i odnekud sa dna broda dopre prigušeni zvuk ne naročito snažne eksplozije. U času kada je crna kutijica, sada potpuno nepotrebna, polete

la kroz prozor prema površini okeana, svetla na čitavom brodu zatreperiše i ugasiše se...

Jednim skokom, ninda izlete iz kabine i potrča prema stepenicama koje vode naviše. Ono što će se od ovoga trenutka dogoditi dogodiće se tamo, u uslovima koji najviše odgovaraju svakom nindi.

Tama... strah... panika...

*
* *

Zapravo, ovoga puta tama nije bila potpuna, jer je nešto svetla dopiralo sa uličnil sveti ljki na keju. Ni prava panika još nije bila započela, ali je do tog časa ostalo još svega nekoliko trenutaka, pošto je saveznik panike, strah, već delovao...

Neko od ljudi, iz obezbeđenja broda bez sumnje, ispali prvi hitac prema senkama koje su u trku dolazile uskim mostićem. Samo dvadesetak koraka dalje, potpuno nevidljiv u jednom od mnogobrojnih mraknih uglova na palubi ninda se, isceri pod svojom maskom.

Strelac koji u mraku iz pištolja gađa pokretni cilj mora biti siguran i da će pogoditi, jer ako promaši, protivnik će po blesku barutnih gasova otkriti gde se on nalazi, a onda...

Onda sledi brza i brutalna odmazda. Ninda vide kako su

dvojica ljudi, čak i ne prekidajući svoj trk, podigli ruke i nešto izbacili iz njih u pravcu strelca sa pištoljem.

Šum bačenog noža za uši je dnog ninde je uvek prepoznatljiv, pa čak i kada ga prigušuju pravi vriskovi ljudi i žena koji su konačno shvatili da će se dogoditi — da se već događa! — nešto strašno i ne očekivano...

Jauk, jedva čujan u sve zaglušnijoj buci, tup pad tela na palubu, još jednog. I još jednog...

Mačke dobro vide u mraku, ali su oči ninde, izvežbane dugom obukom, nekoliko puta oštrije. Nije mu promakao nijedan detalj onoga što se događalo u blizini mostića.

Sedam ljudi je dotrčalo preko njega. Četvorica su ih dočekali i pokušali da zadrže. Jedan od njih je čak uspeo i da ispali prvi hitac.

Ali ništa više od toga...

Ninda jedva primetno klimnu glavom. Jedan od najboljih i najopasnijih boraca na ovoj pleneti, iskreno je odavao priznanje hitrini i sigurnosti kojom je napala tajanstvena sedmorka. Čak ni iznenadna tama, koju je ninda namerno izazvao, nije ih zbunila niti usporila.

Produžili su, bez oklevanja, munjevito se prilagođavajući novim uslovima. Prva dvojica bacili su se na polubu čim su

prešli mostić, ostavljajući tako više prostora za akciju preostaloj petorici i istovremeno ih štiteći od napada sa boka. Poslednji koji je dospeo na palubu, okrenuo se licem prema keju, kontrolišući šta se događa iza leđa grupe.

»Kao dobro uhodana mašina«, pomisli ninda. »Ne, ona četvorica telohranitelja nisu imali šanse ni koliko kap vode u paklu! Ostali... ostali su se povukli u bezbedni zaklon. Razbacani po brodu, bez međusobne koordinacije, već su svesni da ni oni ne mogu učiniti ništa više. I potpuno su u pravu: ovu akciju ni sam ne bih bolje isplanirao i izveo...«

Nimalo zbunjeni tamom koju nisu mogli očekivati, napadači su metodično sprovodili svoj plan, elastično se prilagođavajući novim uslovima. Kao pokretni zid preprečili su put svima koji su pokušali da umaknu iz restorana. Njih petorica koračali su jedan pored drugog, pretećeg držanja: hodajući unutraške, preostala dvojica štitili su im leđa, prateći pogledom ono što se zbiva na drugom delu mračne palube.

Potpuno priljubljen uz metalni zid broda, još uvek topao od sunca kojem je bio izložen čitav dan, ninda sačeka da pogled jednog od dvojice pređe preko njega.

»Sada ćemo odmah doznati«, mislio je, »da li osim fizičke

snage raspolažu i još nečim... Na njihovom mestu, mene bi na opasnost upozorio haragei. Ako i oni raspolažu nečim sličnim, biće opasno, veoma opasno...«

Ne!

Pogled visokog i krupnog čoveka koji se kretao sa lakoćom koja kao da je prkosila Zemljinoj teži, pređe preko skrovišta ninde ne zadržavajući se. Automatski pištolj u nje govim rukama gledao je naviše, prema mostu broda, odakle se najpre mogla očekivati nekakva opasnost.

»Svi su veoma slični jedan drugom«, mislio je ninda, proučavajući napadače pogledom. »Gotovo istog rasta, jednako razvijeni, spretnih i brzih pokreta. I inteligentni; vidi se to po načinu na koji izvode svoj plan. A lica...«

Lica napadača nisu se mogla videti. Ne samo zato što je na palubi vladala tama...

Maske na njihovim licima imale su boju ljudske kože i to ih je, paradoksalno, činilo još strašnijim. Dobar psiholog dao je oblik tim plastičnim dodacima pričvršćenim na lice; široke vilice, sa otvorom za usta, uski prerezi očiju, izbočeno čelo glatko kao jaje, morali su kod prosečnog čoveka izazvati strah već pri prvom pogledu.

Šireći se poput lepeze, petorka je već stigla do prvih stolova restorana, od kojih su se

posetioci užurbano povlačili, dižući sve veću buku.

Onaj koji je hodao u sredini ščepa jednom rukom flašu sa nekim alkoholnim pićem sa najbližeg stola, a drugom povuče stolnjak, zbacujući ostatak pribora na palubu uz zaglušeni tresak. To, začudo, kao da je bio signal da se gomila gostiju, zbijena oko orkestra, iznenada utiša.

Preciznim pokretom čovek izli sadržinu flaše po stolnjaku. Pored njega, drugi je već imao spremnu šibicu.

Plavičasti plamen buknu i zaigra po neljudskim licima napadača, izazivajući u gomili uzdah straha.

— Hajde, krenite! — zareža onaj koji je bacio zapaljeni stolnjak na palubu. — Ovamo... jedan po jedan! Brzo!

Poslednja reč odjeknu kao pucanj biča, ali su ljudi u gomili oklevali. Očigledno da se niko nije usuđivao da prvi pređe prazan prostor između orkestra i napadača.

Dvojica ljudi na samim krilima, međutim, već su prilazili gomili hitrim pokretima. Golih ruku, ali to nije davalo pre više ohrabrenja. Kao u igri, oni počеше da hvataju jednog po jednog, ne birajući, i da ih guraju prema preostaloj trojici koji su čekali na drugom kraju.

Pod svojom maskom, ninda se osmehnu. Ti ljudi tamo, u

gomili, bez sumnje deo krema ovog grada, ponašaju se kao ovce. Štaviše, kada su shvatili šta napadači žele od njih, čine sve da im u tome i pomognu!

Poslušno, bez guranja, ponekad čak i uz prigušen smeh, gosti »Doroti M« su prilazili da u dve raširene vrećice izruče svoje novčanike, nakit, časovnike. Gotovo ležerno napadači su ih pretresali veštima, i sami svesni da je to gotovo suvišno. Jedan jedini čovek, u samom početku, pokušao je da sakrije svežanj krupnih novčanica pod košulju i bio za to kažnjen brutalnim udarcem koji ga je slomljene vilice bacio na palubu. Posle toga, sve je išlo brzo i jednostavno...

Šest minuta, reče ninda njegovo čulo za vreme. Toliko je prošlo od trenutka kada je on izašao na palubu, upozoren zviždukom koji je dopro sa površine vode pored broda.

Još najmanje toliko vremena biće potrebno da i ostatak gomile ljudi u skupocenoj odeći pređe na drugu stranu palube i ostavi za sobom vrećice ispunjene plenom napadača.

Niko se neće umešati, naravno. Policija i ne sanja šta se zbiva na palubi »Doroti M«, a napadači su svakako već preduzeli elementarnu predostrožnost da preseku, bar na izvesno vreme, njene veze sa okolnim svetom. Videlo se to po

njihovom držanju; nigde ni traga žurbe ili napetosti koju kriminalci obično pokazuju u ovakvim prilikama.

Nepokretan u svom skrovištu, ninda je čekao da pljačkaši obave posao, vrebajući svoj tre nutak. Šapat koji ga je doveo na ovo mesto upravo ove noći rekao je i da još nikome nije uspelo da se suprotstavi ljudima sa užasnim plastičnim maskama na licu, kojima je podzemlje već dalo ime.

»Lepotani«.

Mnogi su pokušali, naravno, jer su prvi udarci bande »Lepotana« bili zadati upravo podzemlju. Tajnim kockarnicama, bukmejkerima, sitnijim prodavcima droge, drugim mestima gde se za kratko vreme moglo doći do gotovog novca u sitnim, neobeležanim novčanicama. Policija se najpre nije mnogo uzbudivala zbog onoga što je smatrala obračunima unutar podzemlja, ali posle noćasnje akcije, već će morati da promeni ploču...

Ninda je, dakle, verovatno još uvek bio jedini koji je shvatio pravo značenje onoga što se u poslednje vreme zbivalo na Zapadnoj obali; jedini kome je palo na pamet da je pojava bande »Lepotana« samo početak nečega što veoma brzo može dobiti i fantastične razmere.

Nije potrebno više od grupe odlučnih i sposobnih ljudi pa

da čitav ovaj grad pretvori u užareni pakao koji posle toga nikakva policija na svetu neće moći da vrati u predašnje stanje. Prema tome, ovo je možda jedna od poslednjih prilika u kojima se to može učiniti...

Još uvek na istom mestu, ninda bešumno ispuni pluća vazduhom i nape mišiće.

Dvojica stražara već su se povukli do mostića, motreći pažljivo šta se zbiva u tami oko njih. Tamo, na keju, blesnuše farovi i zaurla motor kombija dovoljno prostranog da primi svu sedmoricu »Lepotana«.

Akcija je bila završena. Za koji trenutak, napadači će se izgubiti u lavirintu ulica ovog dela grada, onako kako se to već nekoliko puta dogodilo.

Ovoga puta, međutim, tu je bio neko koga »Lepotani« nisu ni mogli očekivati...

Ninda.

Ponovo je sve podsećalo na dobro uhodanu vojničku operaciju. Prva dvojica pretrčase mostić, trojica za njima, noseći vreće sa plenom. Dvojica ostadoše kao zaštitnica, lagano se povlačeći, leđima okrenuti keju na kojem je kombi već čekao otvorenih vrata.

Prvi od poslednje dvojice stupi na mostić...

SADA!

Kao strelica odapeta iz luka, kao crna munja iz vedrog neba, ninda iskoči iz svog za klona. Katana mu je sada bio

pričvršćen ukoso preko leđa, ispružene šake prazne.

Prsti ninde smrtonosnom preciznošću se sklopiše oko vrata onoga koji je hodao poslednji. Njegov pogled u početku skoka ninde bio je uperen na drugu stranu, i zato je i pokret ruke sa pištoljem, ma kako fantastično brz bio, ipak za kasnio za stoti deo sekunde.

Noseći silinom zamaha čoveka ispred sebe, telo ninde napusti palubu i polete kroz vazduh, praćeno krikom upozorenja drugog čoveka na mostiću.

I ne samo krikom...

U trenutku kada se voda sa treskom otvori pred njim i čovekom koga je stezao oko vrata, ninda oseti snažan udarac u desno rame. Kao usijano koplje bačeni nož prodre u mišić i tu ostade, na trenutak blokirajući svaki pokret desne ruke.

Ninda snažno zamahnu nogama, vukući svoje telo i telo protivnika niže, prema dnu za liva; fantastično brza reakcija »Lepotana« govori mu je da oni neće dopustiti da jedan od njih bude zarobljen. U trenutku kada izroni na površinu, obojicu će dočekati pravi pljusak precizno ispaljenih hitaca...

Nema tog načina borbe, bilo golim rukama ili oružjem, ko-

ji ninde ne poznaju; nema vre mena i mesta na kojem oni ne bi bili spremni na obračun koji zahteva i poslednji delić užasne energije.

Tako i sada, sa desetak stopa vode nad glavom, ninda vešto izbeže udarac obema pesnicama koji bi mu zdrobio grudni koš da je pogodio cilj. Jer, protivnik koga je stezao još uvek je bio izuzetno opasan, od trenutka kada je savladao prvo iznenađenje.

Postoje četiri načina na koji se čovek može osloboditi napadača koji ga steže rukama za vrat. Za svega nekoliko sekundi, »Lepotan« je pokušao sva četiri i zamalo nije uspeo.

Obrćući se pod vodom, ninda na trenutak popusti stisak desnom rukom, oslobodi je i zadade pesnicom kratak, brutalan udarac u vrh vilice, udarac koji nije uspeo da uspori čak ni otpor vode.

Telo čoveka sa plastičnom maskom na licu se strese kao od udarca struje i naglo opusti u njegovim rukama. Boreći se sa bolom u desnom ramenu, tamo gde je nož još uvek štrčao iz njegovog mesa, boreći se sa željom da otvori usta i udahne samo gutljaj vazduha, ninda još jednom zamahnu nogama, tražeći samo dno zaliva.

Nad njim promače široka mraka senka. Uspeo je da pređe na drugu stranu broda!

Prepuštajući se potisku vode koji izbaci oba tela na površinu, ninda dopusti sebi samo gutljaj vazduha i odmah potom ponovo zaroni.

Dole, na mračnom dnu, nešto na trenutak blesnu, kao crvenkasto oko morskog čudovišta. Radeći nogama kao mašina, ninda se ustremi u tom pravcu.

U potpunoj tami, jedna ruka srete njegovu ispruženu šaku i ninda iz nje zgrabi već spreman uređaj za ronjenje. Prepuštajući telo protivnika sa vezniku koji ga je čekao na dnu, on navuče masku i ščepa usnama pisak, propuštajući mlaz kiseonika u izmučena pluća.

Pored njega, čovek u tamnoj odeći gnjurca, onaj isti koji mu je samo desetak minuta ranije dobacio zavežljaj kroz prozor toaleta, navlačio je plastični džak preko glave onesvešćenog Lepotana. Stegnuvši džak oko vrata već pripremljenom vrpcom, on otvori ventil male boce sa kiseonikom i taj gas trenutno ispuni džak, ostavljajući glavu čoveka u njenom sopstvenom vazдушnom mehuru unutar džaka.

Ovde, na samom dnu Zaliva, nikakav šum nije dopirao iz osvetljenog grada oko njih. Sporazumevajući se dodirima ruku, ninda i njegov saveznik snažnim zamasma zaplivaše da

lje od obale, vukući za sobom telo onesvešćenog čoveka.

Izronili su ponovo tek gotovo pola milja dalje, sigurni da ih u tami nikakav pogled sa obale ne može otkriti. Obojica su skinuli maske i duboko udahnuli.

— Uhhh — prostenja drugi čovek. — Ronjenje je divna stvar... ali ne u mraku...

— Skini tu vreću sa glave, Pite — reče ninda. — Nije mogao potrošiti sav kiseonik iz nje, ali je ovako ipak sigurnije...

— Još je onesvešćen, do đavola... ne mrda.

— Hmm...

— Nije valjda?

— Jeste. Mrtav je, proklet bio!

Pit otpljunu u mračnu vodu oko sebe.

— Toliki trud, a nikakva korist. Šta da radimo s njim? Da ga ostavimo ribama, a?

— Ne. Ipak ćemo ga dovući do čamca.

— Koji će nam đavo?

— I mrtvi ponekad mogu štošta reći, Pite. Ko zna, možda njegovo lice nađemo u nekoj kartoteci.

— U redu, u redu, do đavola. Idemo li, ovo plivanje izaziva žeđ...

— Idemo...

Plivali su snažnim, ravnomernim zamasma koji su pokazivali da se u vodi osećaju isto onako sigurni kao i na suvu,

bez obzira na balast koji je predstavljalo mrtvo telo. Dese tak minuta kasnije, već sasvim daleko od obale, pred njih iskrsnu mračna senka niskog brzog motornog čamca koji se lagano njihao na površini Zaliva.

Ninđa tiho zviznu i sa palube čamca odgovori mu isti takav zvižduk. Jedna senka se naže da prihvati mrtvo telo koje su dvojica plivača pridržavali.

— Sve u redu — reče šapatom njihov prijatelj sa palube. — Niko se nije približavao.

— Utoliko bolje — ninđa je već bio na palubi i hitrim pokretima svlačio mokri kostim. — Idemo odavde, Sumiko. Ti momci jezivo brzo reaguju, ne bih hteo da nas pristigne neki brzi čamac naoružan teškim mitraljezom ili nečim sličnim!

Klimnuvši glavom, sitna prilika uputi se prema upravljaju. Čak i ono malo svetlosti sa table za instrumente bilo je dovoljno da se pokažu ljupki obrisi ženskog tela.

Motor zagrme i čamac načini širok luk na mirnoj površini Zaliva, da bi se zatim uputio pravo prema osvetljenom mostu Goldn Gejt koji je neko liko milja dalje spajao San Francisko sa Ouklendom.

— Kada se približimo mostu, upali poziciona svetla — reče ninđa, već presvučen u suvu odeću. — Nema potrebe da

izazivamo sumnju ovako zamračeni.

— Tako je — javi se drugi čovek

Noć je bila topla i nije mu se žurilo da se presvuče. Umesto toga, u ruci mu je bila konzerva sa pivom koju je ispraznio u nekoliko gutljaja i odbacio u talase iza čamca, gundajući nešto o zaštiti čovekove okoline. — Ovo sada je ionako prijatno krstarenje Zalivom, ništa drugo, Les.

— Ništa drugo? Nisam baš siguran...

— Je li? U redu, šta smo postigli noćas? Sem što smo se lepo iskupali, a?

— Doznao sam nešto više o »Lepotanima« — sleže ninđa ramenima. — I to je sasvim dovoljno za početak. A onda, tu je i naš čutljivi prijatelj, ta mo na palubi.

— Paaa... priznajem, to je već nešto. Nikome do sada nije uspelo da se dokopa jednog od tih momaka. Šteta što je mrtav, do đavola.

— Šteta. Ali, znaju li njego vi prijatelji to?

— Uh, boga mu... oni će mi sliti...

— Tačno. Oni će misliti da smo ga šćepali živog i da ga sada mučimo kako bismo doznali nešto o »Lepotanima«!

— U najmanju ruku postaće nervozni. A nervozan protivnik čini greške!

— Bolje je da ga pokrijete nečim — javi se devojka sa svog mesta. — Treba da upalim svetla, Les.

Pit prebaci komad voštanog platna preko opruženog tela i odmah zatim devojka upali sva svetla koja čamci duž obale po propisima treba da imaju.

— Pite, preuzmi ti upravljač — reče ninda. — Sumiko treba da mi previje ranu...

— Ranu? Prokletstvo, kada si ranjen?

— Još pri skoku u vodu. Tip na mostiću reagovao je brzo kao munja. Oni su obučeni bolje od svih protivnika sa kojima sam se do sada borio. Ne računajući ninde, naravno...

— Hmm... — svetlo je sada otkrivalo da je Pit veoma visok i krupan mladić grubog lica, sa dugom plavom kosom, mokrom i zalizanom unatrag sa čela. — U poređenju sa nindama, gde bi naši »Lepotani« bili na top—listi boraca, Les?

— Na jakom drugom mestu, Pite.

— Blizu nindi?

— Ne. Ninde su ipak klasa za sebe. Pre svega zato što se naša obuka ne zasniva na gruboj sili, kao kod svih ostalih. Ninda pre svega nastoji da shvati svog protivnika, da se uživi u način njegovog razmišljanja i otkrije način na koji će izvršiti sledeći napad. Kada se to postigne, veoma je jednosta

vno rešiti obračun u svoju korist.

— Jednostavno — lice devojke bilo je ljupko i bledo, sa ogromnim crnim očima pod čitavim slapom kose koja je sada lepršala na vetru. — Ova rana u tvom ramenu kaže nešto drugo, Lesli Eldridže!

Ninda se suvo osmehnu.

— Priznajem — reče — potcenio sam njihove reflekske. To je nešto o čemu moramo dosta razmišljati, Sumiko. Mno go su brži od prosečnih boraca, a kada reaguju, reaguju na najoptimalniji način. Gde su oni obučavani? Od koga? Ono što čine ne liči mi ni na jednu školu borilačkih veština, a opet ima pomalo od svake.

Čamac je sada već prošao ispod mosta po kojem su, uprkos kasnim noćnim satima, još uvek tekle čitave reke automobila. Oštro skrenuvši na jug, čamac zaplovi paralelno sa obalom, hitajući da napusti deo okeana koji osvetljavaju svetla San Franciska.

— Kako izgleda? — upita ninda tiho dok je devojka završavala posao.

— Ništa naročito. Čist ubod širokim sečivom. Mora da si leteo u istom smeru kojim i nož, tako da se nije zario suviše duboko. Nekoliko dana moraš štedeti taj mišić, Lesli.

— Ako budemo imali toliko vremena.

— A zašto ga ne bismo imali?

Lesli podiže pogled prema nebu ispunjenom odsjajem sve tla velikog grada.

— Ne znam... Imam utisak da ovo što smo večeras učinili neće proći bez kazne.

— Kazne? Od »Lepotana«?

— Da, od njih. Bojim se da je tu jedna dimenzija više, ne što o čemu nismo do sada ni razmišljali. Oni nisu obična banda pljačkaša, Sumiko.

— Otkud ti sad ta ideja?

— Ne znam, rekoh ti. Samo predosećanje... za sada.

Devojka se tiho nasmeja, do tičući mu usnama obraz.

— Znaš, naučila sam da po štujem tvoja predosećanja — reče. — Tačnija su nekoliko puta od prognoza meteorološkog biroa, za početak. I šta kaže to tvoje najnovije predosećanje?

— Da je ovo što smo do sada doznali o »Lepotanima« samo vrh ledenog brega. Ovo što čine jedna je vrsta testa njihovih mogućnosti. Ako ga uopšte polože — a svi su izgledi da hoće — onaj ko iz pozadine vuče konce poslaće ih na teže i krupnije zadatke.

— Ciljevi?

— Ko zna? Novac, verovatno... moć, mnogo verovatnije. Sa grupom ljudi obučenih poput njih može se postići mnogo toga. Zagospodariti tržištem droge na Zapadnoj obali... o-

svojiti vlast u nekom okrugu... naplaćivati danak od svih kokarnica u gradu... čitava gomila ideja koje mogu doneti gomile para...

— Da, u pravu si. Međutim, njihovi ciljevi sada su sporedni. Mnogo je važnije da otkrijemo njihove početke.

— Tako je. Ko ih je okupio, gde ih obučava i — naročito — na koji način. To je čitava jedna nova škola borenja, Sumiko.

Devojka se strese.

— Znaš, nešto neugodno mi je palo na pamet — reče tiho.

— Kaži, devojčice...

— Mnogo toga moglo bi se doznati detaljnom obdukcijom tog mrtvog tela tamo. Način na koji su pojedini mišići formirani mogao bi reći puno o načinu vežbanja. U krvi, ili u nekom drugom organu, možda nađemo i tragove sredstava koji na kraće ili duže vreme ubrzavaju refleksu i skraćuju vreme reakcije.

— Doping?

— Da, doping. Kad ga već koriste atletičari, zašto ne bi i gangsteri?

Njihovi pogledi se sretoše u tami, dok je čamac jurio duž krševite obale okeana južno od grada, prema skrovištu u kojem su mirno živeli već nekoliko godina.

Kao i mnogo puta do tada, njihove misli sledile su isti tok.

— Možda to i nije loša početna tačka za istraživanje — reče ninda tiho. — Atletičari... ko bi to rekao?

*
* *

Na dnevnoj svetlosti moćno telo plavokosog Tabasko Pita — bilo je to jedino ime na koje se odazivao — izgledalo je još krupnije i snažnije u te snoj majici i uskim, izlizanim farmerkama. Pored njega, telo ninde delovalo je gotovo dečaćki, sa svojih šest stopa visine i nijednom suvišnom funtom težine.

— Sada znam zašto si poslao Sumiko u Los Anđeles — rekao je Pit svog prijatelja. — Da je ona tu, ne bi ti ni na pamet palo da zakažeš sastanak sa dve profesionalke!

— Ja zakazao sastanak? Ko liko se sećam to je bila tvoja ideja, Pite!

— Tačno, ali nisi morao da pristaneš, zar ne?

— Na žalost, morao sam. Trag je suviše vruć da bismo ga mogli tek tako napustiti. Intuicija mi govori da je sve ovo na neki način povezano sa »Lepotanima«.

— Ne znam... znam samo da sam morao izdržati pravu istragu pre nego što su te dame pristale da se nađu sa nama. I to ovde, da bi nas naj-

pre videle. Te ženske bukvalno crkavaju od straha, Les!

— Nimalo čudno. Televizija nije prikazala telo one striptizete izvučene iz Zaliva, ali je procurilo dovoljno detalja da bi svi znali kako je umrla dok su joj derali kožu sa tela, inč po inč.

— Striptiz do samog kraja — tmurno se isceri Tabasko. — Ti ljudi nisu normalni.

— Da. Neko ih je ubedio da su snažniji, moćniji i pametniji od svih ostalih i da im je upravo zato baš sve dopušteno.

— Pa sad, te devojkice su na vikle na grube postupke, ali ovo je već suviše. Koliko čujem, mnoge su jednostavno na pustile posao i posakrivale se. Ili prešle u neki drugi grad, gde vrebaju samo uobičajene opasnosti.

— Logično. Jesu li to one dve cure tamo, Pite?

— Oh-oh! Da, to su one... Bojim se da je sa našim dobrim glasom u ovom klubu zauvek gotovo, Les...

Njih dve prilazile su ležerno njišući bokovima. Obučene neupadljivo i sa ukusom, bez preterane šminke i sa skupim frizurama pokušavale su da izgle daju kao sasvim obične devojkice iz dobrih kuća, ali im to nije moglo uspeti do kraja, jer negde oko njih lebdeo je jedva vidljivi oreol žena čiji je po-

sao da svoja tela prodaju muškarcima za novac.

Njih dvojica ustadoše i Tabasko Pit, cereći se zadovoljno, obavi formalnost upoznavanja.

— Les, ova plava lutka je Dejzi, a ridokosa se zove Ajrin, ako se ne varam. Moje da me, ovo je Lesli Eldridž, moj dobar prijatelj i momak zbog koga sve ovo radimo!

Njih dve odmeriše Leslija profesionalno radoznalim pogledom dok su izgovarale uobičajene prazne reči ljubaznosti, ali to nije potrajalo dugo. Nje gova markantna pojava i tamnoplave oči na preplanulom licu prosto su opčinjavali žene, tako da u njihovim očima gotovo trenutno zaigra stvarna radoznalost.

Sačekali su da stigne piće, a onda se Lesli osmehnu ženama, podižući svoju čašu.

— Vidim da je ovoga puta Pit nadmašio samog sebe — reče. — Kad mi je predložio da se nađemo sa dve dame, uplašio sam se da će to opet biti žene kojima se on dopada. Zna te već taj tip: krupne, visoke i drske.

— Je li? — plavokosa Dejzi jedva primetno proteže vitko telo u stolici, pokazujući da su joj grudi slobodne pod lakom bluzom koja nije bila ni preterano izrezana ni upola providna kao kod žena koje se bave njenim poslom. Nije bila suviše mlada, ali joj je koža

lica bila sveža i očuvana, lice nežno i samo je onaj hladni, poslovni pogled u očima odavao da je ljubav njeno zanimanje. — Moram priznati da sam i ja prijatno iznenađena. Muškarci poput vas, mister Eldridž, obično ne trče za nama.

— Njegova devojka nije tu — dobaci Pit, smejući se. — Sem toga, i on i ja imamo neke posebne prohteve. Zna te već, ono što pristojne žene ne rade...

Ridokosa se takođe nasmeja, odmeravajući Leslija pogledom koji otvoreno poziva. Ni ona nije bila suviše visoka, ali je tesna haljina pucala na punim grudima i kukovima.

— Što se nas tiče — reče — sve je u redu. Sve dok ne postanete grubi, naravno. To je jedino što ne bismo želele da se dogodi. Ni za kakav prokleti novac...

— Ne nemamo nameru da budemo grubi — reče Lesli uverljivo. — Zaista, u poslednje vreme se puno priča o napadima na kol-gerle... Poznajete neku od devojaka koje su strdale?

Njih dve složno odmahnuše glavom, ali iskusno oko ninde vide da to nije istina. Ne insistirajući na odgovoru, on naruči još jednu turu pića, čekajući da se devojke opuste. Cilj čitavog ovog poteza i jeste bio da doznaju što više o onome

čega se plaše bolje kol-gerle u gradu.

Upravo zato nije žurio, a i obično nestrppljivi Tabasko ovo ga puta je prihvatio sporiji tempo. Brbljali su uz piće, izbegavajući opasne teme i veoma brzo je do izražaja došao šarm obojice muškaraca. Sat kasnije — i ne samo zbog pića — dve žene bile su spremne da krenu sa njima bilo kud i učine bilo šta...

— Dakle, devojke? — reče iznenada Tabasko Pit, shvativši Leslieev mig. — Kuda idemo? Kod nas ili kod vas?

— Kod nas — odgovoriše one istovremeno. — Naš apartman je dovoljno veliki — dopuni Dejzi — biće nam sasvim udobno.

Dvadeset minuta vožnje bilo je dovoljno da ih dovede pred jednu od onih bezličnih stambenih zgrada koje se podižu serijski, u čitavim nizovima, a jedina im je prednost što svaki stan zauzima čitav jedan sprat i tako garantuje izvesnu dozu povučenosti i mira.

— Piće?

Dejzi je stajala uz njega, laiko mu dotičući mišicu vrhom dojke. Na velikoj fotelji Tabasko Pit i Ajrin su se već glasno smejali dok se nespretno borio sa zatvaračem na njenim leđima.

— Da, hvala. Lepo je ovo mesto, Dejzi. Prijatno.

— I meni se dopada. Hoćeš li da odemo u moju sobu... ili možda više voliš da ostanemo u četvoro?

— Idemo za sada u tvoju sobu. Koliko sam video, tamo se može ući i direktno iz kupatila?

— I obrnuto — osmehnu se devojka. — Idi u moju sobu i svuci se, ja odmah dolazim sa pićem, a onda idemo zajedno pod tuš. Važi?

On se naže da joj usnama dotakne vrat.

— Važi. Zaista si privlačna devojka, Dejzi.

Ona se promuklo nasmeja, ne skrivajući želju u svom pogledu. Taj visoki muškarac za gonetnih očiju opčinjavao je više nego što je još uvek i sama shvatala.

Sam u veoma maloj spavaćoj sobi, on bez žurbe zbaci odeću sa sebe, po navici proučavajući pogledom svaki detalj. Glavna prednost nindži u borbi je upravo u tome što nikada ne dopuštaju sebi da budu iznenađeni...

Čuo je lake korake pred vratima i okrenuo se. Sa poslužavnikom u rukama devojka zastade na vratima.

— Ohhh... gospode bože!

— Sviđa li ti se, Dejzi?

Ona drhtavim rukama spusti poslužavnik sa čašama na stočić, ne odvajajući pogled od mišićavog tela koje je pokazi-

valo svu veličinu njegove želje.

— Tako si veliki — šapnu, kidajući nervoznim prstima dugmad bluze i otkrivajući lepe, duguljaste i šiljate dojke nape tih bradavica. — Bićeš nežan, zar ne?

— Sve dok to budeš želela — reče on sa osmehom. — A kada poželiš da te zaboli, i tu ću ti želju ispuniti, Dejzi.

Ona strže sa sebe suknju i gaćice i gotovo mu se baci u zagrljaj, pritiskajući užarene dojke uz njegove grudi.

— Stegni me, stegni! — šaputala je, tražeći usnama njegove usne, zarivajući mu prste u kosu, povijajući ga naniže prema sebi.

On je naglo odvoji od poda snažnim rukama i devojka lako kriknu.

— Najpre u kupatilo, Dejzi! — zapovedi ninda sa smeškom.

Nežno je stežući uz sebe, on je prenese u susednu prostoriju i odgurnu u stranu plastičnu zavesu koja je zaklanjala tuš.

Mlaz tople vode zali njihova pripijena tela. Hvatajući se rukama muškarcu oko vrata, Dejzi se podiže uz njegovo telo, šireći noge i vrteći kukovima u nastojanju da ga primi u sebe.

— Ti si jako nestrpljiva devojčica — šapnu ninda, pomazući joj da se smesti u njegovom

zagrljaju. — Sama si htela da budem nežan...

— Sada, sada! — dahtala je ona. — Sada mi ga daj, jako, jako! Ohhhh!

Kriknula je još jednom i za tresla se čitavim telom, naglo se opuštajući. Glava joj pade muškarcu na rame i tako je mirovala nekoliko dugih minuta dok je on nežno gladio njene bokove i zadnjicu.

— Oh, bože — prostenja Dejzi konačno dižući glavu. — Šta si mi to učinio?

— Još ništa, mala. Ovo je samo zagrevanje...

Pomogli su jedno drugom da se operu, pri čemu je obostrana želja rasla do napetosti koju je devojka jedva savladivala.

— Hajde, hajde! — stenjala je u njegovom zagrljaju. — Daj mi ga još jednom!

On je bez reči podiže na ruke i onako mokru vrati ponovo u sobu, spuštajući je na meki tepih pored postelje. Sa čekala ga je željno, raširenih ruku i nogu, šćepala ga nogama oko pojasa i rukama za ramena, privlačeći ga naniže, na sebe, tako da do kraja prodre u nju.

Vrisnula je kada se to dogodilo, visokim, prodornim krikom u kojem su se stopili bol i uživanje. Malo popuštajući stisak, Lesli se pomeri, dopuštajući njenim kukovima da počnu kružno kretanje koje je

postajalo sve brže i brže, sve dok ponovo nije gotovo eksplo dirala prazneći se.

Nekoliko trenutaka mirno su ležali, a onda Leslie dotače usnama uho devojke.

— Da li si još nestrpljiva? — upita. — Ili sada možemo da vodimo ljubav?

Ona otvori oči, malo iznenađena.

— Ovo ti se nije dopalo?

— Ne naročito. Učinili su te loši ljubavnici, Dejzi, oni kojima je bilo glavno da što pre zadovolje svoju požudu, ne vo deći pri tom računa kako se partner oseća.

— Ti si šašav momak — na smeja se ona promuklo. — Ko, do đavola, očekuje od jedne kurve da se još dobro oseća dok ovo radi? Da, u pravu si. Učili su me loši ljubavnici. Ne koliko minuta zadovoljstva, to je sve što žele od mene.

— Zbog toga nisi prestala da budeš žena, Dejzi. Niti su tvoje želje postale drukčije. To što ih obuzdavaš može samo da ti škodi.

Njeno lice se na trenutak izobličilo, postajući gotovo ružno.

— Jesu li to tvoje »posebne želje«, ortak? Da mi održiš predavanje iz seksologije?

On se osmehnu, spuštajući usne na bradavice njenih dojki.

— Da — reče. — Ovo bi se moglo nazvati i predavanjem...

Ljubio je spretno i nežno, sa stvarnim osećanjem sažaljenja prema ljupkoj devojci od koje će okolnosti uskoro načiniti ču dovište uvek željno muškaraca i nikada zadovoljeno. Posle toga dolazi alkohol kao uteha, za alkoholom droga, a posle droge...

Njegovi kukovi sada su se kretali u sporom, fascinantnom ritmu, dok je vrhom uda istra živao toplinu njene unutrašnjosti, izvlačio ga i ponovo vraćao do kraja, neprestano se povijajući u luk nad njom da bih joj vrhom jezika mogao dotaći grudi, vrat, usne, oči. Prepuštajući mu se, potpuno mirna, ona samo nekoliko puta prigušeno zastenja, slušajući šapat kojim je opisivao lepo te i sve ono što će joj uskoro učiniti da bi shvatila šta je odista pravi ljubavnik.

Pokreti ninde postajali su sve sporiji i on je pažljivo posmatrao njeno lice kako se opušta.

— Pogledaj me sada, Dejzi — reče iznenada poluglasno.

Ona otvori oči. Pogled joj je bio prazan. Još jednom, ninda je demonstrirao svoju veštinu hipnotizera, savlađujući nežno šću otpor koji je devojka osećala prema njemu.

— Sada ćeš mi reći kako je umrla Melinda Frej, Dejzi. Kada si je videla poslednji put?

— Melinda... pre... pre dve nedelje...

— Govorila si sa njom?
 — Da... malo...
 — Šta ti je rekla?
 — Ništa posebno... sem da u poslednje vreme lepo zarađuje... na novom mestu...
 — Rekla ti je koje je to mesto?

— Ne... samo ime žene koja je tamo odvela...

— Kako se ona zove?
 — Madam Astrid... vlasnica je jedne od onih agencija u kojima se može dobiti pratilac ako je neko usamljen...

— Što je samo maska za prostituciju visokog nivoa, zar ne?

— Da... Predložila je i meni da pređem kod Astrid...

— Odbila si je?

— Da. Plašila sam se.

— Zašto? Neka od njenih devojaka je stradala?

— Njih dve... ima puno vremena od tada, ali devojke pamte takve stvari i upozoravaju jedna drugu. Melinda je bila guska...

— Znaš li adresu madam Astrid?

— Ne... Melinda mi je rekla da je to negde na Telegraf Hilu, ali ja nisam htela ni da je saslušam do kraja.

— To je bilo mudro od tebe, Dejzi — osmehnu se ninda. — Probudi se sada...

Ritam njenog disanja naglo se ubrza i ona sklopi oči, pokrećući se pod muškarcem, kao da nastavlja ljubavni čin onde gde ga je on nekoliko trenuta

ka ranije prekinuo. Što se nje tiče, taj prekid ostao je potpuno neprimećen i u njenoj svesti neće ostati ništa što bi je upozorilo da se u međuvremenu dogodilo još nešto.

Ninda je još nekoliko puta doveo do vrhunca, menjajući položaj na podu, a onda je preneo na krevet, već iscrpljenu, ali i dalje željnu njega.

— Oh, bože — zastenja devojka. — Gotovo da bih sada ja tebi trebalo da platim za ovo!

— Ne misli sada o tome — nasmeja se on, još jednom je snažno uzimajući i prateći pokrete njenog tela, ritam disanja, izraz na licu. Znao je kada će doći njen sledeći orgazam i bio spreman na to; uzdrhtala je kada je u sebi osetila vreli mlaz njegovog semena i još jednom kriknula pro dorno, nesvesna da to iz nje progovara atavistički trijumf žene koja se nada da je dopri nela produženju vrste.

*

* *

Pit ga je čekao u kolima, lagodno zavaljen i odbijao dimove iz cigarete. Uz ruku mu je bila konzerva australijskog piva čije su se zalihe nalazile u malom priručnom frižideru ispod sedišta.

— Dakle. ortak? Doznao si nešto? — pozdravi on nindu pitanjem.

— A ti?

Pit se isceri, protežući se.

— Ništa novo, u stvari. Sem što je potvrđeno ono što sam znao od ranije: te ričokose iz Irske prave su veštice!

— Baš šteta. Astrid nije irsko ime, koliko znam.

— Astrid? Madam Astrid?

— Gle, gle! Ti je znaš?

Tabasko Pit još jednom je pokazao da je pravi ekspert za podzemlje San Franciska. Odmahnuo je glavom, kao da se čudi kako je moguće da neko još nije čuo za madam Astrid.

— Da vidiš — reče zamišljeno — čudi me što i sam nisam uspeo da povežem tu drugu damu sa ovim što se dogodilo. Oduvek je bila veoma tajanstvena, znaš.

— Na koji način tajanstvena?

— Kod nje se sve obavlja telefonom, Les. Niko ne zna gde su joj prostorije, ako ih uopšte i ima negde. Ti telefoni na koje se mogu dobiti devojke mogu biti i u njenom stanu, zar ne?

— Devojke uzimaju novac?

— U tome i jeste trik. Ni jedan jedini dolar ne prelazi iz ruke u ruku, a njene devojke čak ne smeju primati ni skupe poklone od onih koje »prate«. Novac za učinjene usluge šalje se po kuriru pošto se uplati

u pošti, a adresa primaoca je zaštićena šifrom. Naše pošte spremne su na sve da bi zarađile koji dolar više!

— Ne samo pošte — osmehnu se ninda. — Prema tome, do madam Astrid nije lako doći, a?

— A ko je to, do đavola, rekao? — začudi se Pit. — Naprotiv, do nje je prilično lako doći, kako bi inače zarađivala na požudi nas, bednih muškaraca? Nezgoda je u tome što je veoma teško dokazati da je ona umešana u prostituciju, ništa drugo. Prokletstvo, svaki barmen u ovom delu grada zna njen telefon napamet, Les!

— A ti?

Nevino se smešeći, Pit izrecitova dugi niz brojeva i Leslie zavrtne glavom. Bili su bliski prijatelji godinama, godinama zajednički gledali smrti u oči u mnogim obračunima sa organizovanim zločinom na Zapadnoj obali, ali je Tabasko Pit, naizgled prostodušnom i ne naročito inteligentnom momku, još uvek uspevalo da povremeno zapanji svog prijatelja nindu.

Ninducu je, ipak, veština — ili možda smemo upotrebiti i reč nauka? — koja je nastala i dosegla svoj vrhunac u jednoj relativno izolovanoj kulturi, kulturi srednjovekovnog Japana. Leslie Eldridž, mladić iz Amerike koji je u ovu zemlju dospeo prošavši kroz pakao Vi

jetnama, bio je zapravo prvi ne — Japanac kome je ikada uspelo da savlada sve prepreke na putu do potpunog poznavanja ninducua.

»Mnogi će me osuditi zato što sam jednog stranca bele kože primio u svoju školu, sine moj«, rekao je jednom, već pred kraj obuke, sensei Tanaka. »Oni koji će me osuđivati, međutim, neće biti u pravu. Mnogo sam razmišljao o tome od trenutka kada mi je neočekivani impuls — ili možda božanska inspiracija — kazala da te prihvatim za učenika. Po grešno je ograničavati veštinu ninducua na jedan narod, jedan jezik, jedno podneblje, jer to može učiniti da on košta, da stagnira i izgubi jedno od svojih osnovnih svojstava, sposobnost prilagođavanja...«

I zaista, japanski način mišljenja, sklon uvreženim tradicijama, stvorio je u toku nekoliko vekova čitav niz pravila koja nisu imala opravdanja u izmenjenim vremenima i izmenjenim uslovima. Pokazalo se to najbolje tokom rata na Tihom okeanu, kada ni prisustvo nindži u japanskoj armiji — o čemu ni sami Japanci gotovo ništa nisu znali — nije uspelo da pretegne tas pobede na njihovu stranu.

Naučen od Tanake da svaki novi podatak po stotinu puta podvrgava ispitu zdravog razuma i na taj način vrati ni-

nđucuu elastičnost koju je u Japanu već počeo da gubi, Lesli Eldridž je svesno prekršio nekoliko fundamentalnih pravila.

»Ninđa ne sme imati prijatelja«, glasilo je jedno od tih prekršajnih pravila.

Lesli je našao prijatelja u Tabasko Pitu još prvih dana po povratku u Kaliforniju. I ne samo to: posle Sumiko, on je bio drugo biće kome je Lesli odao svoju najveću tajnu.

I još nijednom se nije pokazao zbog toga. Kao što se nijednom nije pokazao zato što je svoju ljubav poklonio ljupkoj devojci sa dalekim tragovima japanske krvi na licu i u očima, iako je jedno od pravila ninducua još strožije zahtevalo da ninđa nikada ne sme potražiti ljubav žene za sebe...

Njih troje postali su skladna ekipa koja se uopšteno suprotstavlja gigantskoj hobotnici organizovanog zločina koja je, činilo se, pretila da zaguši sve što je dobro i čisto na čitavoj Zapadnoj obali. Prirodni vođa, naroda, bio je Lesli; ali se i on sam mnogo puta zapitao da li bi do sada uspeo da savlada sve one smrtonosne pretnje pred kojima se našao da je ostao ono što su pravila ninducua zahtevala od njega... usamljeni vuk kome je ubijanje jedino zadovoljstvo...

Osmehnuvši se još jednom, on prstom pokaza Pitu prema

telefonskoj govornici na drugoj strani ulice. Srdačno ga lupivši po ramenu, Pit ponovo izađe iz kola.

Nije bilo potrebno da mu ništa u detalje iznosi svoj novi plan. Njih dvojica često su uspevali da se sporazumeju pogledima i za druge jedva приметnim gestovima.

Kada se vratio, pogled mu je bio zamišljen.

— Potraži najbližu poštu, ortak — reče spuštajući se na sedište pored vozača. — Ako imaš kod sebe šest stotina zelembača, kroz tri sata imamo satanak sa dve ljupke dame madam Astrid. Ovaj... kad smo već kod toga... spreman si da se uhvatiš u koštac sa njima?

— Da li će one znati gde mogu da nađem Astrid, Pite?

— Trebalo bi da znaju. Hmm... opet ćeš se poslužiti hipnozom, a?

Lesli se osmehnu i odmahnu glavom.

— Nećim što deluje mnogo brže. Pogledaj u pregradu za rukavice, Pite.

Pit tiho zazvižda obrćući u rukama dve plastične maske, potpuno iste kao one koje su obično nosili »Lepotani«.

— Načinio si ih po uzorku nađenom kod našeg prijatelja, a?

— Jedna je, u stvari, njegova. Ova koja će pristajati tebi, Pite. Samo ovu drugu sam

morao da izradim. Tamo pozadi su i kostimi koji podsećaju na njihove uniforme.

— Hmm... onda nije baš mudro što sam sastanak zakazao u gradu, do đavola.

— U nekom restoranu? Odlično!

— Odlično? Ne očekuješ valjda da ti i ja sa ovim smešnim maskama tek tako ušetao kod Luiđija, uhvatimo ženske pod ruku i izvedemo ih!

— Kako bi postupili »Lepotani« da su na našem mestu? — nasmeja se Lesli. — Da, baš tako! Daćemo im još malo materijala za razmišljanje, po sle zagonetnog nestanka jednog od njihovih prijatelja u gužvi kod »Doroti M«.

— O kej, o kej — uzdahnu Tabasko tobože rezignirano, iako su mu oči već sijale u očekivanju novog okršaja. — Požuri onda da nađemo prokletu poštu, jer ženske neće ni mrdnuti sve dok im madam Astrid ne potvrdi da je lova stigla na pravo mesto.

Tačno tri sata kasnije ninda lagano prođe kolima pored Luiđija, italijanskog kafea koji je na zgodan način iskoristio prostor ispred svoje zgrade i ispunio ga stolovima za kojima još uvek nije bilo previše sveta. Kod Luiđija se, uostalom, odlazilo tek rano uveče, da se uz jedno piće sačeka početak predstave u jednom od obliž-

njih pozorišta, bioskopa ili mjuzik — holova.

— Kako ćeš ih raspoznati, Pite? — upita osmatrajući prostor oko sebe.

— Sve sam dogovorio — isceri se Tabasko, proturajući glavu napolje da bi bolje video. — Tamo su, pored same ivice. Jedna je crnka u vatrenocrvenoj haljini, druga smeđa u plavoj. I mogu ti reći da noć sa svakom od njih stvarno vredi trista dolara, boga mu!

— U redu. Načiniću krug oko bloka, a onda ćemo staviti maske, iskočiti i uvući ih u kola. Moći ćeš sam da izadeš sa njima nakraj na zadnjem sedištu?

— Uhhh... da su muškarci, ne bi bilo problema. Ovako...

— Onda je sigurnije da zamenimo mesta pri povratku u kola. Ti šćepaj smeđokosu i samo je ubaci unutra, a onda hvataj volan. Ostalo je moja briga...

Nekoliko minuta kasnije bili su ponovo na gotovo istom mestu, već presvućeni u odeću vojničkog kroja neupadljive si ve boje i sa maskama na licu. Pit se još uvek prigušeno cerio mukama koje je čak i Leslie imao da navuče kostim u uskom prostoru, ne ispuštajući pri tom volan iz ruku.

— Sad, Pite!

Iskočili su tako brzo da čak ni oni najbliži nisu stigli ni da kriknu pre nego što su oni

zgrabili dve iznenađene devojke. Prvi povik, zapravo, odjeknuo je dok je Pit, ne baš nežno, već nastojao da ugura smeđokosu na zadnje sedište, nimalo džentlmenski pritiskujući njenu široku zadnjicu dlanovima ruku. Korak iza njega, ninda lakim udarcem u slepoočnicu onesvesti devojku u crvenoj haljini i pridržava je čekajući da mu Pit oslobodi prolaz do zadnjeg sedišta.

Kao što je i očekivao, niko od gostiju ili prolaznika nije reagovao. Najviše što su neki učinili bilo je da ustanu sa svojih mesta, spremni na beg ako dvojica lažnih »Lepotana« nastave svoj napad.

Međutim...

— Brzo, Pite! Brzo!

— Prokletstvo!

Izgubivši strpljenje, Tabasko šćepa devojku za gole butine i gurnu je tako da joj glava pade na pod između prednjeg i zadnjeg sedišta. Hitro je odskočio u stranu, što Leslie iskoristi da uskoči na zadnje sedište, vukući drugu devojku za sobom.

Bacajući se, Pit dogradi volan, s naporom se uspravljaajući u uskom prostoru. Trenutak kasnije noga mu pade na papučicu gasa i motor zaurla.

Naglo ubrzanje nimalo nije pomoglo Lesliju, upletenom u zbrku ženskih udova, a naročito kada je prva devojka počela i da se rita vrišteći iz

svog glasa. Da bi stvar bila još gora, njegov pogled bio je uprt prema drugoj ulici, tamo gde je kroz prozore sivog »oldsmobila« parkiranog uz trotoar video lica koja su podsećala na...

Na maske »Lepotana«!

Da li su se oni slučajno našli ovde?

Zakon verovatnoće bio je protiv takvog zaključka. Prema tome, veza između »Lepotana« i madam Astrid morala je biti mnogo čvršća nego što je do maločas pretpostavljao!

Umirivši i drugu devojkicu spretnim udarcem, ninda uspe da se na trenutak uspravi i pogleda kroz zadnji prozor.

Sivi »oldsmobil« krenuo je za njima!

— Imamo društvo, Pite.

— Društvo? Pa da... te dve drolje tu. Šta nije u redu?

— Nisam mislio na njih, čoveče! Jedan »oldsmobil« nas prati!

— »Oldsmobil«? Ortak, nema tog »oldsmobila« koji može stići našu krntiju!

— Misliš? Pogledaj malo bolje!

Stežući zube u naporu da savlada nagli zaokret na raskrsnici u kojoj se našao, Pit dospe da baci pogled na retrovizor. Samo pedesetak jardi iza njih, »oldsmobil« je elegantno zaokrenuo na istoj raskrsnici, smanjujući rastojanje.

— Boga ti! Šta to taj tip ima pod haubom? Nuklearni reaktor?

— Nisi ti jedini u gradu koji ume da »frizira« motor, Pite — podseti ninda, skidajući neudobnu masku sa lica. — Šta misliš, hoćeš li stići do petlje za San Mateo pre nego što nas zbace sa puta?

— Još dve milje? Šališ se? Biće pored nas za manje od trideset sekundi... i to pod uslovom da nas zeleni talas i dalje služi, do đavola! Les, morać ih nekako usporiti!

— Mogu i da ih sasvim zaustavim, ali bih želeo da se negde sretnemo. Tamo ispod petlje postoji veliki prostor na tkriven betonom, sećaš se? Neko je hteo da napravi servisnu stanicu ili nešto slično, ali je propao pre nego što je posao bio završen...

— Znam... obična drvena pregrada zatvara ulaz u to mesto. Idemo tamo... ali učini nešto da ih bar malo zadržiš, prokletstvo!

Smešeci se, ninda je, okrenut unazad, već proturao desnu šaku kroz otvoreni prozor kola. Otpor vazduha pri ovoj brzini već je značajan činilac; mora veoma pažljivo proračunati hitac svog šurikena, smrtonosne čelične zvezde nindi čiji je šest krakova oštro poput brijača!

Samo što ovoga puta šuriken neće biti bačen da ubije, već samo da upozori...

Još samo koji trenutak da koža ruke malo bolje proceni brzinu vazduha koji struji oko kola, a onda...

Šuriken se zari u vetrobran »oldsmobila« tačno na sredini između vozača i njegovog saputnika. Samo na trenutak pseksiglas dobi oblik beličaste guste mreže, a onda se rasu na hiljade sitnih komadića koji zasušu unutrašnjost »osdsmobila«.

Vozač refleksno nagazi kočnicu i teška kola zaplesashe po putu.

— Bravo, Les! — zaurla Pit.
— To će ih srediti!

— Samo na trenutak. Čim shvate da je sve u redu, produžite poteru, Pite!

— Pa to si i hteo, zar ne? Petlja je već pred nama, gledaj!

— Vidim. Tebi treba krajnji desni odvojak, onaj zapušteni. Drvena pregrada je odmah iza te krivine!

— Ji-piiii!

Sa pravim kaubojskim vriskom na usnama, Pit dodade gas i teška kola razneše krhku pregradu kao da je načinjena od palidrvaca, a ne od solidnih dasaka, sada već, istina, malo nagriženih vremenom. Asfaltna staza puta pred njima se sada širila u mračni plato pod betonskim svodom iznad koga

su u još tri nivoa tutnjala vozila na putu iz San Franciska za San Mateo i natrag.

— Do kraja, Pite! — uzviknu ninda. — Čekaćemo ih тамо где је најмрачније.

— A-ha! Ne sviđa mi se ovo, do đavola! Prava pacovska rupa!

Nekoliko kišnih sezona voda se slivala u ovu podzemnu prostoriju, noseći sa sobom gomile đubreta isprane sa okolnih ulica, tako da kola nekoliko puta skliznuše po vlažnoj podlozi. Farovi nisu mnogo pomagali; u mnoštvu sitnih prepreka one krupnije mogle su se приметити već kada je bilo gotovo suviše kasno. Sem toga, svako kočenje na ovakvoj podlozi predstavljalo je mnogo veću opasnost.

— Smanji brzinu — upozori ninda. — Oni idu za nama... već su upali u zamku!

Pit je već kočio, jer se u svetlu farova pred njima već video grubi betonski zid koji je označavao kraj podzemne prostorije.

— Oni upali u zamku? — progunda Tabasko zaustavljajući kola. — Ortak, siguran si da se mi nismo našli u klopci?

*
* *

— Ugasi farove — šapnu ninda iskačući iz kola. — Mi će-

mo biti na mračnoj pozadini, a njihove siluete će se ocrtavati na svetlu koje dopire spolja...

— Razdvajamo se?

— Ne. Ostani neprestano uz mene i misli o tome kako da izbegneš borbu iz neposredne blizine.

— Ti si lud! Ta tu sam najjači!

— I oni su... Pazi, dolaze!

Ninda je sa dva hitra pokreta zbacio obuću sa nogu kako bi imao bolji oslonac na klizavoj podlozi i sada je stajao, malo pognut unapred, na vrho vima nožnih prstiju, raširenih ruku. Prsti su mu stezali sledeća dva šurikena dok je vrebao trenutak da sebi i Pitu obezbedi što povoljnije uslove za nastavak obračuna.

»Ovoga puta moram biti oprezniji«, podseti sebe dok je posmatrao kako mu se »oldsmobil« približava kao čudovište ogromnih vatrenih očiju. Jedan od njih potreban mu je živ; neoprezan udarac, onda u vodi pored »Doroti M«, učinio je da ostane bez svog prvog zaobljenika.

Naravno, pre svega drugog mora povesti računa o tome da se Pitu — ili njemu samom — ne dogodi nešto loše. Protivnici nisu bili za potcenjivanje, naprotiv.

Njihova prednost ovoga puta ipak će se sastojati u tome što će upravo »Lepotani« biti ne-

opreznii, uvereni u svoju nadmoćnost. Nijedan prosečan borac nema izgleda protiv njih, a naročito u odnosu četiri prema dva u kojem će ova borba za koji trenutak početi...

Izašli su iz kola bez žurbe, četiri krupne i snažne figure sa maskama na licima. Krenuli su prema njemu i Pitu lagano, preteći, svesni da i sama njihova pojava mora zadati strah.

Ninda sa olakšanjem primeći da su im šake prazne. Upravo kako je i mislio — ubeđeni u svoju nadmoćnost odlučili su da čitavu stvar reše golim rukama.

Pod niskim betonskim svodom zvuk sa kojim su šurikeni rezali ustajali vazduh podsećao je na siktanje otrovne zmiје. Dve male eksplozije i iznenadna tama označiše da su oba pogodila svoj cilj — farove »oldsmobila«.

»Ovo niste očekivali, gospodo 'Lepotani'«, razmišljao je dok je suženim očima motrio kakva će biti reakcija protivnika. »Da li vaša obuka ide tako daleko da će vas navesti na opreznost ili ćete slepo produžiti ubeđeni kako vam sada više niko ništa ne može?«

Zastali su samo na trenutak i izmenili nekoliko kratkih reči čije značenje čak ni oštri sluh ninde ne uspe da dokuči. Leslie ču kako pored njega Pit ispunjava vazduhom pluća, sve

stan da će borba početi svakog trenutka.

Već kod sledećeg koraka, noževi pritajeno blesnuše na sve tlosti koja je spolja dopirala u podzemnu prostoriju. Pred protivnikom koji na ovakvom rastojanju s lakoćom razbija farove automobila malo opreznosti ipak nije naodmet, zar ne?

Pit nešto tiho opsova, ali ninda se izolova od tog zvuka, potpuno koncentrisan na četiri figure pred sobom. Podeliće se, znao je; dvojica će se baciti na Pita, dvojica na njega.

Još dvadeset stopa... petnaest...

— Idemo, Pite! — prosikta on kroz zube. — Sada!

Skok napred i malo ukoso, tako da pomisle kako jednostavno namerava da pobegne iz ugla u koji su ga priterali. Taj pokret navešće ih da premeste težinu s jedne noge na drugu i načine poluokret gornjim delom tela. U isto vreme Pit kreće pravo prema svojoj dvojici i oni će se ukopati u mestu, spremni da dočekaju golim oštricama njegov juriš.

Da, baš to su i učinili, ali brzo, veoma brzo i spretno...

Drugi skok ninde, ponovo jedan od onih čiji je cilj samo da zavara, jer da je hteo, mogao je stići do njih već i prvim skokom. Zgurio se i odskočio udesno, prisiljavajući još jednom dvojicu svojih protiv-

nika da pomere težište tela. U ovom trenutku Pitu ostaje još jedan skok do njegovih protivnika...

I, konačno, treći skok, onaj koji će značiti i prvi udarac!

Odvajajući se od tla na način za koji prosečan čovek misli da je nemoguć, ninda polete paralelno sa betonskim podom, pružajući ruke i grčeci noge. Smer njegovog skoka odvede ga u prostor između Pita i one dvojice »Lepotana« pred njim. Poslednje što će ta dvojica očekivati biće napad sa te strane.

Da, tako je!

Reagovali su, istina, munjevito, pokušavši da odskoče, dižući ruke sa noževima, ali je za sve to bilo suviše, suviše kasno, jer, kada jedan ninda napada, čini to brzinom zmije otrovnice.

Zmije ponekad i promaše. Ninda — ne!

Ščepavši u letu sa obe ruke članak šake koja je stezala nož, ninda istovremeno zadade strahovit udarac stopalima u grudni koš drugog »Lepotana«.

Prasak polomljenih rebara i početak krika užasa koji nije mogao trajati dugo. Vazduh iz pluća pohrlio je ne samo kroz dušnik već i kroz nekoliko desetina otvora koje su u osetljivom tkivu načinili neravni vrhovi smrskanih kostiju još dok je čovek padao nauznak, pokušavajući da već otupelim

rukama nađe nešto za što bi se uhvatio.

Težina ninđe i silina njegovog zamaha okrete u mestu onoga čiji je članak šcepao. Dočekujući se na noge, ninda saginjanjem izbeže strahovit levi kroše koji je pokazao da protivnik još uvek nije izgubio koordinaciju pokreta.

Protivударac je bio munjevit i nemilosrdan; ispuštajući ruku sa nožem, ninda načini kolut u vazduhu koji vrhove njegovih bosih prstiju dovede u kontakt sa vrhom brade »Lepotana«.

Zadat odozdo naviše, taj ударac gotovo odvoji nesrećnu žrtvu od tla, mrveći čvrstu kost donje vilice. Ta povreda, međutim, sama po sebi ne bi bila fatalna da istovremeno glava nije poletela unazad, razdvajajući vratne pršljenove baš na onom mestu gde su i najosetljiviji.

U jednom jedinom deliću se kunde ninda je uspeo da se obračuna sa dvojicom »Lepotana«. I sam menjajući smer svog napada, Pit zaurla punim plućima i baci se prema preostaloj dvojici, onima kojima je ninda trenutak ranije na volšeban način izbegao da bi doneo smrt njihovim prijateljima.

Iako to Pit nije želeo — šta više, nije toga bio ni svestan — njegov napad i urlik predstavljali su jedan od unapred

predviđenih činilaca u planu koji je ninda stvorio fantastičnom brzinom, koristeći iskustvo čitavih generacija ninđi koji su pre njega morali da se suprotstave brojno nadmoćnijim suparnicima. Lesli je znao da će Pit upravo tako i reagovati, jer ni njima nije bilo prvi put da se nađu u sličnoj situaciji.

Dovršavajući svoj salto, ninda dotače desnom nogom vlažnu podlogu i iskoristi je kao oprugu koja će ga odbaciti prema bližem od one dvojice pre ostalih »Lepotana«.

Ovaj nije bio spreman na napad sa te strane, iz prostog razloga što je krupna prilika Tabasko Pita već letela na njega i on je već bio u položaju pogodnom da se suprotstavi samom njemu. Da bi stvar bila gora, neopreznim pokretom blokirao je i svog prijatelja koji je bio u gotovo idealnoj prilici da Pitu sa strane zada udarac nožem odozgo u povijeni vrat.

Još jednom ninda se nađe između Pita i protivnika na koga je ovaj jurišao. Padajući sa visine, on ivicom dlanova zadade istovremene udarce sa obe strane vrata, onu vrstu udaraca koja donosi gotovo trenutnu paralizu čitavog tela.

Pit zastade u času kad se ninda stvori pred njim, ali je to trajalo jedva delić sekunde. Kao hitra senka, ninda skliz-

nu po tlu da bi se našao ispred poslednjeg preostalog protivnika.

Shvativši šta će se dogoditi, ovaj je imao vremena da ustukne korak i ponovo potraži siguran oslonac pod nogama. Sada je čekao, malo povijen u struku, sa nožem opuštenim nisko niz desnu butinu, gotovo van domašaja pogleda ninde. Na tom mestu nož je opasniji, jer može zadati svaki od nekoliko udaraca koje je usavršila tehnika borenja kratkim sečivima.

Već iza ninde, Pit zadade strahovit udarac u lice onoga koji se, paralizovan, klatio pred njim, stežući rukama bolni vrat. Nesrećnik odlete nekoliko stopa unazad i komično se zabatrga na betonu prekrivenom tankim slojem mahovine..

U međuvremenu, poslednji »Lepotan« nije želeo da odugovlači borbu, istupivši korak napred, on zadade čitavu seriju udaraca koji su pokazivali da je pravi majstor sa nožem.

Ninda je, srećom, poznavao školu borenja koju je »Lepotan« prošao i tačno znao šta će se dogoditi, već po samom položaju tela i načinu na koji se ruka sa nožem pokrenula iz lakta.

Horizontalni potez levo i desno, usmeren prema ranjivom trbuhu protivnika, skok napred da bi se održalo rastojanje

ako ninda izmakne prvim udarcima, zamah nogom koji će jednostavno da ga »počisti« sa tla ako i to ne da rezultate.

Umesto da odskoči, ninda se izvi bočno, izbegavajući s lakoćom sva tri udarca nožem, bez obzira što su bili zadati zaista hitro i vešto. Poskočivši, on propusti da noga protivnika prođe ispod njegovih nogu, a onda se njegove noge kao klešta stegoše oko pojasa protivnika i ninda ga u padu obori, sam se dočekujući na ručke.

Veštinom akrobate, on se odbaci rukama i ponovo stvori nad čovekom koji se kotrljao u pokušaju da i sam skoči na noge. Precizan pogodak u zglobov šake odbaci oružje daleko u mrak.

Samo što drugi čovek još nije priznavao da je pobeđen. Režući kroz zube, on se izvi u pokušaju da nogom pogodi nindu u donji tbuh, što ovaj izbeže kratkim skokom u stranu.

— Ustani! — reče oštro. — Hoću da govorim s tobom!

Iza njega, Pit se prigušeno nasmeja.

— Da govoriš? Proklestvo, takvi tipovi razumeju samo jedan jezik... svrši s njim pa da idemo sa ovog odvratnog mesta, ortak!

I to je bio uvežbani gambit, smišljen da slomi otpor protivnika još pre nego što stvarno ispitivanje počne. Ne baš

suptilan način, istina, ali sve policije na svetu već znaju koliko je efikasan kada se na brzinu želi priznanje.

Oklevajući, čovek se uspravljao, ali je to sada bila finta sa njegove strane, jer ninda ne opazi onaj kratki pogled levo i desno kojim uplašena žrtva traži izlaz iz gadne situacije. Ne, ovaj još nije razmišljao o bekstvu. Uveren u svoju snagu, bez obzira na sve ono što se maločas odigralo pred njim, on se još uvek nadao da može rešiti borbu u svoju korist.

Glas ispod maske zvučao je prigušeno kada je progovorio.

— Ko si ti? — arogantan, oštar glas čoveka naviknutog da zapoveda.

Ninda se osmehnu, motreći pažljivo svaki njegov pokret. Malo dalje, Pit se naginjao nad oborene protivnike i vešto im pretresao džepove u potrazi za bilo kakvim materijalom koji bi ih mogao odvesti na neki zanimljiv trag.

— Ja nemam masku na licu — reče. — Možeš to videti i sam!

— Tvoje mi lice ne znači ništa, prijatelju. Kao što ni moje tebi neće reći ništa.

— Tačno. Upravo zato i želim da govorim s tobom... prijatelju.

Čovek odmahnu glavom.

— Gubimo vreme — reče. — Ovo nije dobro mesto. Ako

neko blokira izlaz, bićemo kao pacovi u rupi.

— Gle, gle? Ti se još uvek nadaš da ćeš izaći odavde?

— Siguran sam u to. Utrošio si suviše vremena; naši prijatelji uskoro će stići, a onda...

— Da, dobro si počeo. Šta je sa tvojim prijateljima?

Čovek gnevno otpljunu.

— Proklestvo, neću ti reći... iako bih i mogao: ti si već mrtav čovek! Isto kao i onaj grmalj tamo. Reci mu da ne gubi vreme u pretresu; kad krećemo u akciju ne nosimo sa sobom ništa sem oružja.

— Pametno. Čije je to naređenje?

— Ha-ha-ha! Baš naivno pitanje prijatelju!

— A sećaš li se Melinde Frej, prijatelju? — zacereka se i ninda, ali je njegov smeh imao zvuk noktiju koji grebu po ledu. — Mislim da ćeš progovoriti istog trenutka kad shvatiš da ću s tobom učiniti ono što ste ti i tvoji prijatelji učinili s njom!

— Ko je, do đavola, Melinda Frej?

— Devojka koja je volela da se svlači pred muškarcima za novac. To ti ništa ne govori?

— Ovaj grad je pun drolja, prijatelju...

— Tačno, ali ovu su izvukli sa dna Zaliva... Neko je svukao čak i kožu sa nje, znaš.

U tami i pod ružnom plastičnom maskom lice »Lepotana« nije se moglo videti, ali se ninda ipak učini da su se ramena čoveka na trenutak ukrotila, što je značilo da je njegova strelica pogodila cilj.

— Sada se već sećaš, zar ne, prijatelju? Veoma ste hrabri kada je pred vama bespomoćna devojka...

— Zaveži, proklet bio! Da nismo... oh, do đavola!

— Da niste bili toliko samouvereni, ovo ovde bi se druckije odigralo? To si hteo da kažeš?

— U redu, bili smo proklete budale, ali...

— Da, bili ste proklete budale. Šta će ti šef reći kada mu budeš pričao o ovome što se dogodilo?

— Šta?!

Iza ninde, Pit ne uspe da se uzdrži od uzvika iznenađenja, iako je već bio navikao na neočekivane poteze svog prijatelja.

— Ne misliš valjda da ga pustiš da ode, prokletstvo?

Lesli ne odgovori. Njegov pogled bio je uprt negde prema dalekom ulazu u podzemnu prostoriju.

— Želim da oni shvate kako više ne mogu nekažnjeno vršljati po gradu, Pite — reče. — Da znaju kako ih neprestano držimo na oku i vrebamo trenutak neopreznosti.

Kao maločas... to ćeš reći tvom šefu, prijatelju.

»Lepotan« s nevericom zavрте glavom.

— I ti... ti ćeš me zaista...?

— Imaš deset sekundi — reče ninda oštro — da izneseš one dve devojke iz naših kola, sedneš u njih i izgubiš se! Hajde, kreći!

— V-vaših... ali...

— Gubi se!

Oprezno ga zaobilazeći, čovek potrča do njihovih kola. Naginjući se, on kroz otvorena zadnja vrata izvuče tela onesvešćenih devojaka i prilično nežno ih položi na vlažno tle, sve vreme bacajući nepoverljive poglede prema nindi.

— Les! — šaptao je užurbano Tabasko. — Prokletstvo, šta ovo znači! On će otići, a devojke...

— Tiho, Pite! Pogledaj тамо...

Kao da su te tiho izgovorene reči ninde bile šlagvort koji će označiti početak velikog spektakla na jednoj od brodvejskih pozornica...

Tri snažna reflektora blesnuše jednovremeno na ulazu u podzemnu prostoriju, ukrštajući snopove svetlosti na njima tako da su morali pognuti glave i zaštititi oči.

— Govori policija! Govori policija...

Glas već izobličen megafo-
nom tupo je odzvanjao od vlažnih betonskih zidova, stvarajući

jući zaglušnu buku čak i u tako velikom prostoru. Tabasko Pit procedi glasnu psovku kroz čvrsto stisnute zube.

— Govori policija! — nastavi glas. — Ostavite svo oružje tamo i izađite... Jedan po jedan, sa rukama na glavi!

*
* *

— Idemo u »oldsmobil«, Pitte. Ovoga puta ja vozim!

Tabasko se s nevericom osvrte oko sebe.

— Znaš šta... počecu da mislim da je policija San Franciska preko noći postala efikasna, prokletstvo! Mada su mogli da sačekaju bar još pola sata!

— Tu je policija sporedni činilac. Imaćemo posla sa jednom od onih specijalno obučених antiterorističkih grupa.

— Do đavola! Zato si pustio našeg prijatelja, a?

— On će nam otvoriti prolaz. Ne želi da padne u šake policiji ništa manje od nas. Štaviše, mi čak i imamo neke izgledе, a on — nula!

— Aha! Zato ti voziš automobil bez farova... Misliš da će upaliti?

— Ako ne upali, biće tvrdo. U svakom slučaju zapamti da se držiš čvrsto i ne pokušavaš nikakve improvizacije dok vozim. U redu?

— Misliš na ono u Los Angelesu? Čoveče, pa to je bilo pretprošle godine!

— Znam... pazi sad...

Čovek sa plastičnom maskom na licu morao je biti svestan da ono što čini predstavlja samo spektakularan način da izvrši samoubistvo, ali je sasvim očigledno da je za njega smrt bila mnogo prihvatljivija nego ispitivanje u policiji.

»Ti ljudi su, zapravo, okrenuti smrti, a ne životu, iako toga ni sami nisu svesni«, pomisli ninda paleći motor »oldsmobila« sa razbijenim vetrobranom u istom trenutku kada je to učinio i »Lepotan« u njihovim kolima. S malo sreće zraci reflektora koncentrisaće se na njega i dati im priliku da se neopaženo približe preprekama na izlazu. Posle toga...«

Posle toga mora munjevito donositi nove odluke jednu za drugom jer se sa ovog mesta nije moglo videti ni kakve su prepreke pred njim, niti koliko ih ljudi štiti.

Jedno je sigurno: momci iz antiterorističke grupe neće oklevati da pucaju, čak i ako im je rečeno da su u jednim kolima otete devojke. Policija je pretrpela već dovoljno poniženja u ovom gradu da bi se oni koji je vode uzbuđivali zbog nekoliko nevinih žrtava više ili manje...

Reflektori njihovih kola ble-snuše, jer je čovek za volanom dobro znao koliko malo vidi zaslepljeni strelac. Povećavajući brzinu, zanoseći se na klizavom tlu, kola jurnuše prema izlazu uperenim puškama koje su ih čekale...

— Stoj! Pucaćemo! — zavrišta glas iz megafona. — Stani!

Stisnuvši zube, ninda takođe pritisnu papučicu gasa. Kako je i očekivao, ljudi za pokretnim reflektorima instiktivno su sledili zahuktali „oldsmobil« ostavljajući ostatak podzemne prostorije u tami.

Svi pogledi biće uprti u prva kola, a naročito kada zaista počnu da pucaju. Ako bude dovoljno brz i spretan — i ako uopšte postoji neki prolaz u na brzinu postavljenoj barijeri — oni imaju velike izglede da se izvuku.

Ali, ako prolaza ne bude, onda...

Odbacujući takve misli od sebe, ninda se naže napred osećajući kako ga vazduh sve jače šiba po licu. Kraj njega, Pit je, verovatno nesvesno, tiho psovao monotonim glasom...

— Dole, Pite!

On sam morao je ostati uspravljen, pogleda prikovanog na prizor ispred sebe. Ono što se mora dogoditi, dogodiće se u narednih nekoliko sekundi...

Kinetička energija kola koja idu brzinom od gotovo stotinu milja na sat ogromna je, jer je i njihova masa relativno velika. Meci iz automatskog oružja nemaju veliku masu, ali im je zato i brzina mnogo veća.

Zbirna energija onih stotina metaka koji su u toku jedne jedine sekunde pogodili kola ispred ninde bila je tako velika da se učinilo kako su kola najednom zastala u mestu. Samo na trenutak, jer već u sledećem momentu jutros na punjeni rezervoar sa benzinom pretvorio se u plamenu loptu koja se naglo širila, gutajući automobil kao da je kutija šibica.

A opet, ceo taj sistem u plamenu imao je još uvek stravičnu energiju i lopta od usijanog gasova, usijanog čelika i već sagorele plastike i ljudskog tela letela je pravo na red poredanih policijskih kola iza kojih su u zaklonu klečali ljudi.

Ninda dodade gas. Ono što je kroz plamen ugledao u jednom jedinom kratkom deliću sekunde mora mu biti dovoljna za procenu kuda usmeriti „oldsmobil«. Ako ga je treperenja plamena prevarilo, posledice mogu biti užasne. I po njega, i po Pita...

Zapaljena kola tresnuše bočno o crno-beli policijski auto mobil, odbijajući se unazad i

uvis, ali i odbacujući prednji deo vozila u stranu. Prolaz tako stvoren nije bio širi od šest stopa, ali je bio i jedini prolaz!

»Oldsmobil« prohuja pored zapaljenog automobila i ninda na trenutak oseti vrelinu plamena na licu i rukama. Lim zaškripa kad desnim bokom za kači masku policijskog automobila odbačenog u stranu, ali to čak i ne uspori zahuktalu mašinu.

Hitar pogled levo i desno. Da li će neko iz antiterorističke ekipe, neki od tridesetak policajaca koji se muvaju unakolo, imati dovoljno prisustva duha da ispali metak u pravcu automobila koji je tako iznenadno iskrsnuo iz mraka.

Ne...

Levo i desno, ljudi su trčali da se uklone od plamena, čak zaboravljajući na svoje oružje, ljudi u specijalnim kombinезонима i sa šlemovima, policajci u razdrmljenim svetloplavim košuljama, nekolicina u civilu...

»Oldsmobil« je sada leteo brzinom od oko stotinu trideset milja na sat duž dugog niza zaustavljenih vozila: policijskih, ambulantnih, vatrogasnih kola, čije su sirene zlokobno zaurale na prvi znak plamena. Još delić sekunde, novih pedeset jardi rastojanja, još...

— Oh, boga mu! — zastajnja Pit. Zapravo nije imao čak

ni vremena da dovrši svoj uzvik, jer pri ovim brzinama događaji se odvijaju brže nego što oko prosečnog čoveka može da ih sledi.

Stotinak jardi pred njima, na samom ulazu na traku koja je vodila u podzemnu prostoriju ispod petlje, jedna policijska kola manevrisala su da bi im preprečila put. Ako u ovom istom deliću sekunde ne počne da koči, »oldsmobil« će svom silinom udariti u bok drugih kola i pretvoriti oba vozila u gomilu zgnječenog metala pomešanog sa ljudskim mesom.

Ninda ne smanji brzinu. Naprotiv, njegova noga pritisnu papučicu gasa do samog kraja!

Odnekud, sa jedne od traka petlje koje su se ukrštale nad njihovim glavama, kroz otvorena bočna vrata velikog kombija koji je ninda ugledao krajičkom oka u času kada su izleteli iz podzemne prostorije i gotovo instiktivno registrovao u svom mozgu, polete duga zmija sa repom od usijanih gasova i zari svoje zube u policijski automobil pred njima.

Raketa! Protivtenkovska raketa!

Za oružje konstruisano da probija čak i najdeblji čelik savremenih tenkova, automobil je cilj nalik jednoj od onih lakih pokretnih meta koje imaju samo siluetu tenka i služe nišandžijama za obuku.

Eksplוזija odbaci policijska kola uvis i u smeru leta rakete, pretvarajući ih u usijanu plamenu loptu iz koje na sve strane poletose komadi čelika, kože, plastike, ljudskih tela.

Nešto meko i teško pljesnu o krov »oldsmobila« nad glavom ninđe i skliznu celom nje govom dužinom. Sitni otpaci od metala kao karteč su dobivali po limu, ali je sreća još jednom bila na strani hrabrih.

Kola hrabro uletoše u kolo- nu koja je hrlila prema San Mateu, ne mareći za ono što se odvija samo stotinak jardi dalje. Manevrišući veštinom koju može imati samo jedan ninđa, naviknut da u stotom deliću sekunde nalazi najbolje rešenje u čitavom spletu različitih elemenata, ona predoše čitavu petlju da bi nestala u spletu uskih uličica među starijim stambenim zgradama ovog dela grada.

Pit podiže ruku da obriše znoj sa čela tek kada se »oldsmobil« zaustavio između dva zida od cigala nekih skladišta, daleko od radoznalih pogleda.

— Ufff... — reče. — Ufff... ovo je bilo tvrdo!

— Prilično — klimnu ninđa glavom, hitro pretresajući pregrade u prednjem delu kola. — Idemo... ovde nema ničeg zanimljivog!

— Polako... nisam siguran da bi moja kolena sada izdržala hodanje...

— Moraće. Momci koji su nam učinili uslugu i rešili nas onih policijskih kola krenuli su za nama, a trenutno nisam baš raspoložen za novi obračun sa »Lepotanima«.

— Do đavola... pa da. to su morali biti oni! Pomoćna ekipa, za slučaj da onoj četvorici nešto ne krene od ruke. Kao što se i dogodilo, uostalom.

— Da. Onaj ko planira njihove akcije čini to sa pravom vojničkom preciznošću. Hajde, idemo odavde, ova su kola previše upadljiva... pogledaj!

Pit tiho zviznu zagledajući »oldsmobil«. Osim razbijenog vetrobrana, sada su ga krasili i iskrivljeni branik, čitava serija ogrebotina od otpadaka malopredašnje eksplozije i dugi krvavi trag oko koga su već zujale debele, lene muve.

— Uhh... čuo sam kad je nešto meko lupilo o krov. Deo ljudskog tela, a?

— Idemo, Pite!

Uskočili su u taksi koji se pojavio u prvoj prometnijoj ulici i promenili još dva taksi- ja pre nego što su se obreli u blizini jednog od svojih skrovišta u gradu, malog stana do kojeg se dolazilo metalnim stepenicama sa zadnje strane

veoma bučne i zaposlene garaže u prizemlju.

Prvo što je Pit učinio bilo je da priđe frižideru i iz njega izvuče nekoliko konzervi piva. Nije progovorio ni reči pre nego što je ispraznio prve četiri.

— Dakle, ortak?

Lesli se nasmeši. Dok se Pit zabavljao pivom, on je nepomično sedeo, sa izrazom duboke koncentracije na licu.

— Hteo bih da čuješ šta sam smislio, a?

— Da — uzdahnu Tabasko. — Pod uslovom da to što si smislio ne moramo odmah da izvedemo. Do đavola, i u ovom poslu čovek valjda ima pravo na cigaret-pauzu!

— U redu. Zapali cigaretu i reci mi kako su »Lepotani« znali da oni koji su im na tragu imaju sastanak upravo sa one dve devojke madam Astrid?

— Nisu to mogli nikako znati — odmahnu Pit glavom pošto je najpre razmislio uz dug gutljaj piva. — Ti misliš drukčije?

— Ne, ne mislim, ali mi se zbog toga takav zaključak nimalo više ne sviđa.

— Zašto?

— Zato što pokazuje koliko su »Lepotani« dobro organizovani. Koliko devojaka može imati Astrid? Pedeset, stotinu?

— Mislim da je pedeset realnija procena. Hmm... mis-

liš da su odlučili da kontrolišu sve devojke i tipove koji se vrte oko njih?

— Da, prilično veliki posao, ali su ga oni bez sumnje obavljali selektivno. Potrebno je samo dobro isplanirati vremena i mesta na kojima će se devojke sastajati sa mušterijama i držati ih na oku.

— I tako smo im mi uleteli pravo u šake — klimnu Tabasko glavom.

— I opet izleteli, što je mnogo važnije. Da bi stvar bila još zabavnija, oni su nam samo pomogli, misleći da su u »oldsmobilu« njihovi drugovi. Bojim se da će večeras njihov šef biti prilično loše raspoložen.

— Veoma loše. Zadali smo im nekoliko teških udaraca u poslednjih nekoliko dana.

— Jesmo, ali nas to nije dovelo nimalo bliže našem cilju. Pit se proteže i zevnu.

— Šta nam onda ostaje? Da pokušamo da pronađemo Astrid, a?

— Bojim se da je tako, Pite. Možda će Sumiko nešto doznati u Los Angelesu, ali nam je naša draga madam za sada jedini trag...

— Imaš ideju?

— A kada je nisam imao?

Dva prijatelja se glasno nasmejaše. Zaboravljajući na umor i napetost, Tabasko Pit podiže ruku sa konzervom piva

nazdravljajući novoj nindinoj ideji...

*
* *

— Koliko će to još da traje?
— progunda Pit sanjivo. — Oči su me zbolele od buljenja u taj ekran!

— Žao mi je, Pite. Pornići su na programu neke druge večeri — osmehnu se ninda. Po hiljaditi put u poslednjih neko liko sati, njegovi prsti preleteše po tastaturi kompjutera smeštenog u potpuno izolovanoj i skrivenoj prostoriji njihovog skrovišta na obali okeana.

Niz brojeva i slova zaigra na ekranu monitora, smenjajući se u brzom ritmu. Za svaki slučaj, štampač je reprodukovao isti tekst i na dugim rolnama hartije, ali se ninda još nijednom nije poslužio tim zapisom. Ninducu ne poznaje kompjutere, ali je izvanredno sredstvo za razvijanje sposobnosti brze analize ogromne količine podataka u veoma kratkom vremenu.

— Boga mu... te mašine mi nikada nisu bile jasne, priznajem uzdahnu Pit, ponovo buljeći u ekran. — Šta sada znače ta slova i brojevi. Neka imena, je li?

— Sada pratimo sve što registruje i računar najveće pošte u centru, rekao sam ti. Pre ili kasnije, kaže zakon verovatno-

će, neko od mušterija uplatiće novac na šifru madam Astrid.

— U redu, to si mi rekao, do đavola! Toliko glup baš nisam!

— Šifra nam je poznata, zar ne? I ti si danas uplatio novac na isti način. U času kada naiđe na poznatu šifru, računar će službeniku koji radi na otpremi novca ispisati tačnu adresu osobe koja se pod tom šifrom krije, jer kako bi inače kurir iz pošte mogao da odnese novac na pravo mesto?

— Boga mu! I ti ćeš takođe videti tu adresu?

— Pa da. U redu, priznajem da bi Sumiko sve ovo završila mnogo brže od mene, ali sam konačno i ja uspeo da provalim u poštanski kompjuter. Ostaje još samo da se nadamo da će tražena šifra uskoro iskrsnuti...

— Čarolija — uzdahnu Pit nepoverljivo motreći u ekran.

— U suštini, stvar je veoma prosta. Trebalo je samo proveriti konačan broj mogućih varijacija znakova koji se koriste za obeležavanje šifara i...

— Hej! Gledaj ono!

Ninda je reagovao još pre nego što je Pit uspeo da izgovori prvu reč. Ispis na ekranu se zaustavi i on naglas ponovi šifru koju je i Pit istog popodneva već upotrebio.

— »As—Star«. Kresent Dravj 146.

— Ha—ha! — zacereka se Tabasko, skaćući na noge. — Idemo li?

Ninđa je razmišljao nekoliko trenutaka. Razloga za posebnu žurbu nije bilo, jer nekoliko minuta, pa čak i nekoliko sati više, nisu mogli izmeniti situaciju. Pametnije je da se najpre razmisli o načinu na koji će prići madam Astrid i eventualnoj opasnosti koju bi takav postupak mogao izazvati.

— Idemo — reče konačno — ali tiho i neupadljivo. Ona ko kako to ninđe vole da rade, Pite.

— Šta to, do đavola, znači? Ja ne idem?

— Ideš, ali samo kao vozač. Glavni ulaz ne dolazi u obzir, jer je Astrid sigurno dobro čuvana.

— Otkud znaš da postoji takva stvar kao što je glavni ulaz?

— Slučajno poznajem Krescent Drajv isto tako dobro kao i ti. Ne baš svaku zgradu pojedinačno, ali su one uglavnom sve na isti kalup: jdenospratne ili dvospratne vile, sa parkovima, bazenima i terenima za tenis, odvojene od ulice visokim zidovima ili čeličnim ogradama.

— Da, tako je. Misliš da je »Lepotani« čuvaju?

— A šta ti misliš?

— Hmm... i ja to mislim. Samo, ako je tako, mora da

ih je đavolski mnogo u ovom gradu, čoveče! Gde se oni skrivaju?

— U jednoj od sličnih vila u nekom ekskluzivnom predgrađu. Njihov zaštitnik je sigurno bogat i moćan čovek.

— A šta ako je to sama Astrid?

— Bilo bi dobro da jeste — osmehnu se ninđa ustajući sa svog mesta i počinjući da pakuje opremu ninđe u veliku duguljastu vreću od crne svilе. — Onda bismo još večeras stigli u neposrednu blizinu našeg cilja. Na žalost, mislim da je i ona samo jedan točkić u mehanizmu organizacije čije prave dimenzije tek jedva naslućujemo, Pite...

Pit baci pogled na zidni sat, potpuno nepotreban komad pokućstva što se ninđe tiče, jer svaki od njih tačno zna u svakom trenutku koje je doba da na ili noći, sa preciznošću najboljeg elektronskog časovnika.

— Nećemo biti tamo pre ponoći — reče Tabasko zamišljeno. — Trebalo bi da je nađemo u njenom gnezdu. S malo sreće, zateći ćeš je u krevetu, ti propalice!

— Krevet je poslednja stvar koja mi pada na pamet — nasmeja se ninđa. — Zar je madam Astrid tako zgodna da su ti oči morale zasijati na tu pomisao?

— Kažu da je đavolski zgodna. I prava kučka, uzgred. Iz

gleda da to uvek ide jedno uz drugo — uzdahnu Pit, istresajući poslednje ostatke piva iz konzerve. — Idem dole da pogledam da li je taj »bjuik« zaista onako kako su mi obećali u garaži...

Ostavši sam, ninda na trenutak ponovo zastade u svojim pripremama, prepuštajući se razmišljanju.

Nije bio njegov običaj, niti običaj nindi uopšte, da ovako forsira stvar. Upad u nepoznatu kuću koju dobro čuvaju oprezni i opasni ljudi nije poduhvat koji se tek tako može improvizovati. Pravila ninducia zahtevala su najpre detaljno izviđanje svakog detalja u okolini, proučavanje plana zgrade i pažljivo praćenje ljudi koji rade na njenom obezbeđenju. Tek posle toga mogao se stvoriti plan za upad, a zatim taj plan odložiti na neko vreme kako bi se u mislima nekoliko puta proverio i u njemu našle sve eventualne slabosti.

Zašto mu se sada toliko žuri? Da nije to ponovo ono što je sensei Tanaka nekada nazvao »nedostatkom strpljenja«?

»Ne«, reče on u sebi. »Ne postoji nijedan razumni razlog zbog kojeg je ovakva žurba potrebna, a opet, neki mi unutrašnji glas govori kako moram hitati, da se što pre obračunam sa 'Lepotanima'...«

Kao da je sve ovo što se događa samo serija pokreta ka

zaljke satnog mehanizma koja se nezadrživo primiče crvenoj liniji na brojčaniku, trenutku predviđenom za eksploziju...

Napolju odjeknu nestrpljivi zvuk sirene i on se osmehnu, zabacujući već spakovanu vreću na rame. Ako je iko bio nestrpljiv u njihovom triju, onda je to jedino Tabasko Pit.

Samo nekoliko minuta kasnije »bjuik« je hitao neosvetljenim obalskim putem prema traci auto-puta koja će ih odvesti u grad, a zatim i do Krescent Drajva, na zapadnoj padini Telegraf Hila. Zavaljen u sedištu, ninda je i dalje razmišljao o situaciji u kojoj su se našli.

Čovek koji se koristio uslugama »Lepotana« spremao je nešto krupno, veoma krupno, to je moralo biti jedino ispravno objašnjenje za onaj nemir koji je osećao u sebi. Haragei, to čulo nindi osetljivo i na najmanju promenu u atmosferi nekog mesta, čak i atmosferi čitavog jednog grada, davalo mu je tako do znanja da se nad grad nadvila za sada još uvek nepoznata pretnja i da mora biti brz ako želi da je otkloni...

Pit je prvi prekinuo tišinu u kolima, mnogo kasnije, već u blizini njihovog cilja.

— Prolazimo pored zgrade ili ne?

— Ne. Ostaćeš sa kolima u prvoj paralelnoj ulici iznad Kresent Drajva.

— Nema nikakve ulice iznad Kresent Drajva, ortak. Da li ti odgovara ona ispod?

— Savršeno. Šta je između te dve ulice?

— Padina je prilično strma, ali ima nekoliko kuća koje će prvi jači zemljotres stresti sa brda kao muve. Prilično je mračno, neće ti biti teško da umaćneš ako te neko pojuri.

— Za sada mislim samo o tome kako da se neprimećen dočepam kuće. Hmm... iznad je pust kraj, je li tako?

— Da, tako je. I sigurno je kuća sa te strane najbolje čuvana.

— Onda je ta ulica niže dobar izbor. Tamo ćeš me izbaciti, Pite.

— I čekati na istom mestu? Koliko ćeš se zadržati?

— Voleo bih da mogu to da ti kažem. Koliko bude potrebno.

— Glup odgovor na glupo pitanje — progunda Tabasko zaustavljajući kola pod krošnjom magnolije nadnete nad usku krivudavu ulicu u kojoj su svetlele samo dve ulične svetiljke.

— Srećan put, ortak! — reče Pit, nameštajući se udobnije u sedištu. — Što se mene tiče, ja ću da odremam jednu partiju!

Na zadnjem sedištu Leslie je dovršavao presvlačenje u kostim ninda, a onda hitro iskočio kroz poluotvorena vrata u tamu. noseći mač u korica-ma u ruci.

Mahnuo je Pitu rukom i zaronio među šibljje pored uske staze koja se uspinjala uz strmi breg među mračnim kućama. Išao je brzo, znajući da će ga njegova čula na vreme upozoriti ako se u blizini nalazi još neka noćna skitnica.

Donja ivica Kresent Drajva bila je obrasla gustim šibljjem, verovatno zato da se pogledi njegovih stanovnika ne bi mogli zadržati na sirotinjskim stanovima koji su počinjali jedva stotinak jardi niže.

Provlačeći se bešumno kroz zbunje, ninda oprezno proviri.

Broj 146, govorio je ukras od kovanog gvožđa na kapiji, to je treća kuća od one pred kojom se našao. Visoka vila belih zidova i prozora koji su joj uvek blistali od mnogobrojnih kristalnih lusteru u unutrašnjosti, osvetljavajući lepo negovani travnjak sve do ograde od čeličnih šipki.

»Prokletstvo«, pomisli ninda, »tu je nekakav prijem. Kakve sam sreće, ostaće da brbljaju do zore...«

Koristeći zaklon žbunja, prešao je na mesto koje mu je davalo bolji pogled na vilu i kapiju u ogradi.

Prostor pred glavnim ulazom bio je pretrpan velikim luksuznim automobilima, ali je zato kapija bila čvrsto zatvorena, čuvajući mir domaćice i njenih posetilaca. I ne samo to...

Krupan čovek nemarno je šetkao oko kapije sa cigaretom u zubima. Nije se ni trudio da se sakrije, ali su njegovo držanje i desna ruka neprestano u blizini džepa lakog sakoa pokazivali da ozbiljno shvata svoju dužnost čuvara.

Da li se može ući preko ograde sledeće vile, a onda iskoristiti zaklon žbunja u njenom parku i preći do parka oko vile koju želi da poseti?

Možda i može... Uostalom, sada nema razloga za žurbu, jer taj prijem, kako stvari stoje, potrajaće još satima...

Šunjajući se poput senke, ninda pređe rastojanje i pažljivo pregleda ulicu levo i desno od mesta na kojem se nalazio. Na glatkom asfaltu Kresent Drajva, bogato osvetljenom, njegova prilika u crnom kostimu biće veoma upadljiva. Mora preći ulicu najbrže što može.

A to je uvek veoma brzo, naravno...

Dva duga skoka, tako hitra da je između njih nogom dotakao topli asfalt u jednom jedinom deliću sekunde, a onda pad uz ogradu vile, dok sva čula munjevitom brzinom prima-

ju i analiziraju utiske iz okoline.

Pet sekundi. Ništa se ne događa.

Novi skok, ovoga puta preko ograde visoke punih osam stopa. Dotakavši vrh ograde samo vrhovima prstiju, ninda skliznu na drugu stranu i ostade da leži u senci.

Ponovo nekoliko trenutaka pune koncentracije na utiske iz okoline i ponovo nikakvog razloga za uznemirenje, jer mu haragei nije najavljivao nikakvu opasnost.

Pognuvši se, ninda potrča duž živice koja je skrivala gustu čeličnu rešetku ograde među susednih vila. Trčao je onim karakterističnim dugim korakom nindi koji ne stvara čak ni šum trenja odeće sa vazduhom, a da se o šumu stopala po travi i ne govori.

Trideset jardi. Sa ovog mesta imaće bolji pogled na vilu u koju pre jutra treba da uđe.

Bleštava svetlost koja se izliva na travnjak kroz velike prozore, odsjaj na hromiranim delovima čutljive kolone automobila.

Čutljiva...

Ovde nešto nije u redu. Ipak...

Ninda se pod svojom maskom osmehnu i zavrte glavom. Zamka. Čak prilično naivna zamka.

Jedna bitna dimenzija je nedostajala veoma ubedljivoj sli-

ci prijema u raskošnoj vili. Zvuk.

Sudeći po broju parkiranih kola, unutra je moralo biti bar pedesetak ljudi, a iz vile nije dopirao ni najmanji šum, čak ni zvuk muzike. Nijedna senka nije se pojavila između izvora svetlosti i prozora, nijedan gost nije izašao na vazduh terase ili na travnjak...

Što je na ovakvim prijemima obična i sasvim normalna stvar.

U redu, recimo da je ovo zamka. Za koga?

Za njega?

Zašto, onda, haragei ćuti?

Ninđa je stajao dugo, tragaјуći u svojoj memoriji za nekom sličnom situacijom. Duga istorija ninđucua nalazila se kao otvorena knjiga u njegovom pamćenju i on je listao strahovitom brzinom, upoređujući ono što se događa sada sa čitavim nizom događaja od pre dve stotine, sto, pedeset godina.

I tu je jedna velika snaga nindi: svaki od njih u stanju je da gotovo trenutno proveri iskustvo svojih prethodnika i njihova rešenja uporedi sa onim za koje će se uskoro odlučiti.

Lesli se malo pomeri, tražeći pogledom stražara koji je i dalje smireno hodao pred kapijom. Ako pređe još dvadese-

tak jardi duž ograde, izaći će iz njegovog vidnog polja.

Njegov zaključak sveo se na jednu jedinu mogućnost. I postojao je jedan jedini način da se proveri da li je u pravu...

Sigurnim pokretima, on počeo da se vere uz živu ogradu, hvataјуći se kroz grančice i lišće za čelične šipke. Tu neće biti nikakvog alarmnog uređaja govorila su sva čula, samo napred, ninđo...

Meko se dočekaо na noge sa druge strane ograde i stupio na osvetljeni deo travnjaka hođajući tako mirno kao da je izašao u najobičniju šetnju. Stražar kraj kapije nije ga ovde mogao videti, a ako je njegov zaključak ispravan, ne može ga videti ni bilo ko drugi.

Haragei je ćutao i on je nastavljao svoje kretanje prema bočnom zidu vile ravnomernim korakom, bez žurbe, sve dok se nije zaustavio kraj široko otvorenog francuskog prozora koji je direktno sa travnjaka vodio u prostrani salon u prizemlju.

Da, veoma zanimljiva slika...

Zamislite jedan bučni, veliki prijem u bleštavo osvetljenom salonu, sa dugim stolom pretrpanim poslasticama duž jednog zida, bifeom iz koga pozivaju redovi flaša sa poznatim etiketama, orkestrom u uglu.

Sve to je bilo tu. Jedino što je nedostajalo bili su... posetioci...

*
* *

Ninđa pređe pogledom po tragovima koji su govorili da je gostiju bilo, i to mnogo. Ko madi stakla od razbijenih čaša, tanjirići iz kojih su se ostaci hrane rasuli da bi bili razgaženi u neprepoznatljivu raznobojnu masu po mermernom podu; nečije naočare sa drškama koje štrče kao ruke ispružene na molbu...

Prešavši preko poda tako da se nije mogao čuti odjek njegovih koraka u ogromnoj praznoj prostoriji, ninđa odgurnu pokretna vrata koja su vodila u kratki hodnik i kuhinju iza njega.

Kao i u salonu, i ovde se nalazilo mnoštvo tragova prijema koji se tek zahuktavao u času kada je na neki volšeban način prekinut.

Vrteći glavom, ninđa se vraća u salon. Mogao je običi čitati u vilu, ali mu je zdrav razum govorio da je to uzaludan posao.

U ovoj zgradi već izvesno vreme nema ni žive duše...

Šta onda čuva stražar koji onako ukočeno i metodično hoda na unutrašnjoj strani kapije?

Prešavši ukoso preko mermernog poda salona, ninđa sidi na travnjak ispred glavnog ulaza i prođe, okrznuvši pogledom niz automobila koji su ove noći uzalud čekali svoje vozače i svoje gospodare. Pedesetak koraka dalje stražar je hodao isto onako kao i kada ga je video poslednji put: pet koraka u jednu stranu, pet u drugu.

I uvek sa cigaretom među zubima...

Sa blistavo osvetljenom vilom iza sebe, ninđa je lagano koračao prema stražaru, spreman da reaguje trenutno u času kada ga ovaj primeti i potegne svoje oružje. Na ovom rastojanju nije teško izbeći hicu iz pištolja, naročito jednom nindži, ali...

Ali neće biti nikakvog hica iz pištolja, kao što je i pretpostavljao. Čovek pred njim nije bio pravi stražar, već čovek koji je nekom kombinacijom droge i hipnoze doveden u stanje robota sposobnog za samo nekoliko jednostavnih operacija.

Pet koraka u jednu stranu, pet u drugu. Još dok je ninđa proučavao prazno lice i prazne oči sa rastojanja od samo nekoliko koraka, čovek ukočenim pokretom izvadi dogoreli opušak iz usta, odbaci ga u travu i odmah poseže za tabakerom u džepu od sakoa, da isto tako mehaničkim pokretima zapali

novu cigaretu i gurne je među zube, nastavljajući zatim svoje ravnomerno kretanje, nalik klatu starog časovnika.

Ninđa stade čoveku na put, ali ga ovaj zaobiđe, ne pokazujući čak ni trzajem u očima da ga je primetio.

Pet koraka na jednu stranu, pet na drugu...

Slegnuvši ramenima, ninđa priđe kapiji, otvori je i izađe na ulicu. Nije bilo razloga za žurbu zbog straha da će ga neko videti, jer je Kresent Dravaj mirno spavao, ali on ipak pohita da uroni među žbunje na drugoj strani.

Nepotrebni rizici nisu odlika nindži. A naročito kada se nađu u situaciji čije prave dimenzije još uvek skriva plašt onoga što nazivamo nepoznatim...

— Hej! — Tabasko Pit se trže kad jedna senka izroni iz tame pored automobila. — Već?

Uskačući na zadnje sedište, ninđa svuče kapuljaču sa glave.

— Uključi radio, Pite — reče kratko.

— Radio? Koju stanicu?

— Koju bilo. Jednu od onih koje najčešće imaju vesti.

— Šta se, do đavola, dogodilo? Zašto si se vratio tako brzo?

— Odmah ćeš doznati. Gore nema nikoga.

— Nikoga? Kako to?

Iz radio-aparata dopirala je uzbudljiva rok-muzika, ali jedini glasovi koji su je prekidali u toku narednih dvadesetak minuta pošto je ninđa ispričao šta je našao u vili madam Astrid bili su oni koji su izgovarali reklamne poruke.

Pit nestrpljivo promeni stanicu, ali bez uspeha. Ni sledeće tri ili četiri gradske radio-stanice kao da nisu znale da je u jednoj od najlepših gradskih vila neko hitro, lukavo i vešto odveo čitavu gomilu zvanica sa prijema ne ostavljajući nikakvog traga za sobom.

— Ovako nećemo ništa doznati — zaključi ninđa na kraju, vrteći glavom. — Izgleda da se otmičarima ne žuri. Ili im je jednostavno potrebno dosta vremena da svoje taoce smešte u sigurno skrovište pre nego što svetu objave šta su učinili i zašto.

— Prokletstvo! Šta misliš, kako li je izgledao spisak gostiju za večerašnji prijem kod madam Astrid?

— Šudeći po markama automobila koji su ostali pred vilom, prilično ekskluzivno. Presek će verovatno biti uobičajen: bogati poslovni ljudi, ljudi sa filma ili televizije, poneki žigolo verovatno i čitava hrpa devojaka koje trče za slavnim ličnostima. Pedesetak ljudi najmanje. Zajedno sa vozačima tih automobila i poslugom ne

može ih biti manje od sedamdeset.

Pit zadržano zviznu.

— Nije bilo lako pokupiti sav taj svet, a da to baš niko ne primeti. Kako bi, recimo, ti to izveo?

— Ja? Uz tvoju pomoć i pomoć Sumiko prilično jednostavno. Sa većom grupom ljudi još jednostavnije. Gasovi za uspavljivanje tako su usavršeni da je masovna otmica postala gotovo dečja igra. Ti ljudi verovatno još spavaju i ne znajući šta im se dogodilo, a probudiće se tek kada se nađu u sigurnom zatvoru.

— Šta je u pitanju? Politika? Novac?

— Ovo drugo verovatnije. Čini se da »Lepotani«, odnosno onaj ko iza njih stoji, još uvek prikupljaju novac za svoj veliki poduhvat.

— Veliki poduhvat? O tome mi nisi govorio, do đavola!

— Ne, nisam, jer nema šta ni da se kaže. Samo osećam da se sprema nešto krupno, a šta će to biti — saznaćemo, bojim se, tek kada oni budu spremni da nam to kažu.

— Hmm... da nije taj veliki poduhvat ova otmica?

— Ne verujem. Madam Astrid ipak nije ličnost takvog kalibra da bi se kod nje okupljali ljudi čiji bi nestanak potresao grad do temelja. Bojim se da će to da bude nešto mnogo, krupnije...

Pit lupi pesnicom o volan.

— Prokletstvo! A mi sada čak ne znamo ni odakle da počnemo u pokušaju da ih sprečimo!

Ninda je ćutao, jer to što je Pit rekao bilo je potpuno tačno.

»Lepotani« su efikasno izbrisali svaki trag za sobom samim tim što su uklonili i madam Astrid, jedinu nesigurnu kariku u svom lancu, već jednom izloženu napadu preko nje njih devojaka. Da li je Astrid sada u gomili otetih ili na strani otmičara, bilo je manje bitno.

Ipak...

— Ne brini, Pite — reče ninda — pre ili kasnije oni će ponovo nešto preduzeti, i mi ćemo im se naći na vratu.

— Možda... ali šta ako tada već bude prekasno? Sa plenom koji su do sada stekli mogući su veliki poduhvati. Šta ako se pokaže da više jednostavno mi nismo u stanju da im stanemo na put!

— Ne znam — osmehnu se Lesli. — O tome ćemo razmišljati kada se to zaista dogodi. A sada — kući! Suviše smo umorni da bismo... Ahhh, Su miko se vratila!

Jedna lampica treperila je na komandnoj tabli kola. Široko se osmehujući, Pit otvori ugrađena vratašca u tabli i izvuče iza njih mikrofonski radio-telefonski dugom kablom, do

dajući ga Lesliju preko ramena.

— Halo! — reče ninda veselo. — Stigla si pre nego što smo te očekivali!

— To znam! — začu se topli glas devojke iz zvučnika. — I znam i da ste iskoristili moje odsustvo za orgijanje po gradu, inače ne biste skitali ulicama u vreme kada su svi pristojni ljudi već davno u krevetu! Kako ide posao?

— Loše — odgovori ninda. — Izgleda da su uspjeli da nam izmaknu. Za sada. Pit i ja upravo razgovaramo o tome kako im ponovo ući u trag? Da li si ti doznala nešto što bi nam moglo pomoći?

— Mislim da jesam. Kada stižete?

— Za desetak minuta najviše.

— Samo ti stižeš za desetak minuta — dobaci Tabasko Pit, povećavajući brzinu. — Ja ću te izbaciti pred vratima, a onda otići da spavam na nekom mirnijem mestu!

— Pit ne želi da te vidi — smejao se ninda, iako su i on i devojka dobro znali da plavokosi džin jednostavno želi da ih što pre ostavi nasamo po sle nekoliko dugih dana koje su proveli daleko jedno od drugog.

— Pit je srce! — javi se glas devojke. — I reci mu da ni ujutru ne mora previše da

žuri... prošli put stigao je pre jutarnjih novina!

Nasmejali su se, svi troje, srećni što su ponovo zajedno. Nastavili su da čavrljaju, potpuno otvoreno, pošto je njihov radio-telefon bio opremljen uređajem koji uobičajene signale pretvara u nerazumljivu zbrku koju može da dešifruje samo specijalno podešeni odgovarajući uređaj na drugoj strani. Za sve koji bi eventualno slušali ovaj razgovor, ono što je izgovoreno zvučalo je samo kao gomila šumova koji bi mogli stizati i sa neke druge planete.

Kada su se kola zaustavila pred kućom na obali okeana, Sumiko istrča na trem obrastao puzavicama i tu zastade. Slika i prilika zaljubljene žene, nestrpeljive da primi svog dragog u zagrljaj. Mahnuvši joj, Pit odjuri natrag putem čim je ninda iskočio, vukući vreću sa svojom opremom.

— Les! — šapnu devojka privijajući se uz njega. Čak i kroz odeću on oseti kako joj je telo zažareno od želje, a bradavice dojki tvrde i napete.

— Idemo gore! — reče on, odvajajući usne od njenih. — Moram najpre u kupatilo, ova noć je bila veoma vruća...

— Nikuda ti ne ideš, Lesli Eldridže, pre nego što mi učiniš ono zbog čega sam čitav dan ranije došla iz Los Anđelesa. I to sada i ovde!

— Ovde? — Lesli se obazre po prijatnoj verandi u puzavicama koje su se blago njihale na vetru sa okeana. — U stvari, kad malo bolje pogledam, ovo i nije tako loše mesto...

*
* *

Ona otvori svoj svileni kimono i zbacila ga sa sebe hitrim pokretom ruku i ramena. Na mesečini dojke su joj izgledale kao bele humke uživanja ukrašene tamnim cvetovima.

On je uhvati za bokove i po diže, noseći je pred sobom kao lutku. Seo je na stolicu uz samu ogradu, smeštajući je u krilo, dok je ona prstima gotovo kidala zatvarač njegovih pantalona.

— Brzo, brzo, brzo! — šapu tala je. — Brzo!

On joj pomože da se smesti i devojka tiho vrisnu, zarivajući zube sebi u usnu. Malo je podigavši na rukama, Lesli spusti svoje usne na vrhove bradavica, gladeći ih jezikom. Stresla se i zastenjala, vrteći bokovima kao pomamna i dopuštajući mu da prodiere u nju sve dublje i dublje.

Želeli su jedno drugo tako intenzivno da je sve bilo gotovo veoma brzo, ali su zato još dugo ostali u istom položaju, dopuštajući svojim usnama da se igraju telom onog drugog

bića, postepeno jačajući želju koja je maločas bila samo na trenutak ublažena.

Sada više nije bilo razloga za žurbu. Dižući devojku na ruke, ninda je prenese u veliko kupatilo čija je kada zapravo bila minijaturni bazen ugrađen u pod. Čekajući da se on ispuni vodom, oni nagi stadoše pod tuš, spirajući vodom i poljupcima sa sebe umor i naprezanja proteklog dana.

Uzeo je još jednom tu, pod mlazevima tople vode, podižući je u onaj položaj koji stari indijski udžbenici ljubavne veštine nazivaju penjanjem na drvo. Doveo je do vrhunca bez žurbe, dopuštajući da oboje uživaju u svakom pokretu i u svakom dodiru svojih tela.

— Ohhhhh...

Dugi uzdah i naglo opuštanje njenog tela reče mu da je Sumiko, bar na trenutak, ponovo zadovoljna. Dotakao je usnama njene usne, a onda su se razdvojili i prešli u bazen.

Nisu govorili. Kod osećanja kao što je ono koje vlada između njih dvoje reči su potpuno suvišne...

Ležeći nauznak u bazenu, ninda se prepusti njenim usnama, sklapajući oči. Sa veštinom rođenom iz ljubavi, Sumiko je usnama, jezikom i osetljivim vrhovima prstiju prelazila po čitavom njegovom telu, znalački povećavajući uživanje.

vanje muškarca svakim novim pokretom.

— Dođi! — šapnu on na kraju. — Ne mogu više da izdržim!

Jednostavni ležaj bio je već spreman na podu pored bazena. Ovoga puta vodili su ljubav dugo, dugo, gotovo pun sat pre nego što je on još jednom poslušao zvog svog tela i ispunio joj utrobu vrelinom semenom...

— A sada u krevet — reče noseći je u susednu prostoriju. — Pogledaj... sunce već izranja iz okeana.

— Umoran si?

— Ja? Posle onoga što se dogodilo u kupatilu, spreman sam da se uhvatim u koštac sa svakom oklopnom brigadom armije Sjedinjenih Država — na smeja se ninda. — I to sa levom rukom vezanom na leđima! Tebi je potreban odmor, devojčice.

— U redu... ali tek pošto ti kažem šta sam doznala u Los Angelesu...

— Mislim da to može da sačeka. Kada si već ovako dugo odlagala to važno saopštenje, onda...

— Ono maločas jeste bilo važnije od mog saopštenja, Leslie Eldridže, ali spavanje to nipošto nije. Hoćeš li da me saslušam ili nećeš?

— U redu, u redu! — podiže on ruke u tobožnjem strahu. — Piće?

— Nego? Mislim da je za ovo doba dana najbolji stari francuski konjak. Slažeš se?

Nekoliko trenutaka kasnije, opruženi na ležaju sa kojeg se kroz otvorena vrata terase na dneta nad stene pružao pogled na okean, sa čašama u ruci, oni još jednom dotakoše usne jedno drugom.

— Ne čini to više — opomenu ga devojka — inače ćemo moju priču morati da odložimo još neko vreme.

— Pa, ako si raspoložena...

— Ne, hvala. Pristojne devojke to nikada ne rade više od tri puta uzastopno... Les, stvar je, zapravo, veoma ozbiljna...

I njihova lica postadoše ozbiljnija. Vreme opuštanja je prošlo. Njihova ljubav umela je da ustukne i ustupi mesto onome što je bilo i najvažnije u njihovim životima.

— Atletičari su te, dakle, odveli na pravi trag?

— Da. Odnosno, nadam se da je tako... Sve se vrti oko profesora Hajgensa koji bi trebalo da se nalazi negde u San Francisku.

— Trebalo? Nisi sigurna da je tu?

— Dobila sam adresu i telefonski broj njegovog stana ovde. Pokušala sam da mu telefoniram, ali mi je jedan hladan muški glas nekoliko puta ponovio da je profesor zauzet

i da nema vremena da razgovara sa novinarima.

— Tako si se predstavila, je li?

— Pa da. Niko se ne čudi što jedna devojka postavlja ma su neugodnih pitanja, čim se predstavi kao novinar. Tako je bar bilo kod ljudi u LA sa kojima sam razgovarala. Taj sekretar — ili pre telohranitelj — profesora Hajgensa u San Francisku očigledno misli drukčije.

— Hmm... bojim se da ću i ja morati da postanem novinar i odem u posetu našem dragom profesoru. Šta je to on, zapravo, učinio?

— Kao jedan od autoriteta za fiziologiju naprezanja ljudskog organizma, naš profa je postao stručni savetnik atletske reprezentacije koja se pripremala za Olimpijadu u Los Angelesu. Rekla bih da zaista mnogo zna, a neka njegova otkrića zaista su revolucionarna. Imam tu negde i knjigu koja mu je izašla pre nekoliko godina. Prilično je suvoparna, ali se u suštini stvar svodi na sledeće: ljudski organizam sposoban je za mnogo veća naprezanja nego što to mi uopšte pretpostavljamo.

— Bravo! — ironično reče Leslie. — Ninde to znaju već stotinama godina, draga moja!

— Da, ali na Zapadu o tome niko nije nikada ozbiljno

ni razmišljao. Krenuvši od te mudre postavke, naš profesor je, međutim, zalutao u pogrešnom pravcu. Umesto da pri mat da razvijanju mišića vežbanjem, on je svoju pažnju posvetio hemijskim stimulansima.

— Drugim rečima, dopingu. Nemoj mi reći da njemu dugu jemo sve one divne rezultate koje su naši atletičari postigli na Olimpijadi!

— To ne. Profesorove ideje se nisu dopale ljudima koji vo de atletiku, iz prostog razloga što nisu bili sigurni šta bi sve otkrila doping kontrola. Izgubio je svoje mesto stručnog savetnika i vrlo brzo posle toga prešao u San Francisco, tvr deći kako će ljudi ovde mnogo bolje umeti da cene njegov rad.

— Bojim se da je bio u pravu — promrmlja ninda. — Jedino što je, izgleda, odabrao pogrešne pokrovitelje...

— Da, i meni se tako čini. Pažljivo sam pročitala knjigu, posebno one delove o povećanju snage i brzine reakcije mišića. Iskrslalo je nešto veoma zanimljivo.

— Ono što je napisao slaže se sa rezultatima obdukcije te la »Lepotana« koga smo kupili sa »Doroti M«?

Devojka klimnu glavom, puštajući da joj duga kosa na tre nutak potpuno prekrije lice.

— Mišići kod njega bili su formirani upravo na onaj način koji odgovara primeni metoda profesora Hajgensa, Les...

Ninda je neko vreme nape-to razmišljao, sumirajući u gla-vi nove podatke koje je priku-pila Sumiko. Da, čovek je zai-sta sposoban za mnogo veće podvige nego što se misli, a za to je on sam najbolji svedok. Nema stvarnih granica ljuds-kim mogućnostima; pitanje je u suštini etičko — da li će te mogućnosti biti upotrebljene u službi dobra ili u službi zla...

Profesor Hajgens odista je odabrao pogrešan smer u svom radu. A naročito ako je priro-dni proces narastanja snage i energije čovekovog organizma pokušao da ubrza i zameni ne-čim drugim...

— Koja hemijska sredstva on pominje u svojoj knjizi, Su miko?

— Bojim se da je tu ostao prilično zagonetan. Svi prepara-ti na koje se poziva nose zago-netna imena kao što su ZX, PWY, PLY, QX.

— Šta kažu o njima ljudi u Los Anđelesu?

— Pa, i tu su mišljenja pri-lično podeljena. Jedni žale za njim, drugi tvrde da su njego-va sredstva čisti otrov, a tre-ćima je potpuno svejedno. Ra-zgovarala sam i sa nekoliko momaka koji su jedno vreme uzimali njegove preparate.

— Oni se već slažu u oceni, zar ne?

— Da. I to na zanimljiv na-čin. Kod svih sam osetila neku vrstu žaljenja što ih više ne uzimaju.

Ninda tiho zviznu.

— Razvija naviku, a?

— Ne baš naviku. Svi su mi tvrdili da su se u to vreme osećali bolje i bili sposobni za daleko veća naprezanja nego sada. I... još nešto...

— Seksualna potencija?

— Da. Stekla sam utisak da ti momci najviše žale što više nisu u stanju da uzastopno za-dovolje tri ili četiri devojke. A to su zaista mogli, izgleda. Iako ja ne verujem previše tim vašim muškim pričama, znaš...

— To bi morala biti spore-dna pojava povećanja - opšte energetskog nivoa organizma — zamišljeno reče ninda. — Ujedno, imamo i odgovor zašto su našim »Lepotanima« toliko potrebne usluge madam Astrid i njenih devojaka.

— Madam Astrid? Ko je to?

Smešeci se, ninda je ukra-tko ispriča šta se sve događalo u nekoliko dana dok je ona bi-la u Los Anđelesu, završavaju-ći priču sa onim što je zatekao u vili madam Astrid.

— Još ne znaš ko je sve otet, Les?

— Ne znam. Ali se nadam da će to biti prva vest koju ćemo, kada se probudimo, vi-

deti na televiziji, zajedno sa zahtevima otmičara.

— Novac, bez sumnje — za ključ i devojka. — Njima su, zbog nečega, potrebne ogromne sume novca.

— Da li bi delatnost profesora Hajgensa mogla imati neke veze s tim? Ima li u njegovoj knjizi nekih naznaka u kojem će pravcu nastaviti svoja istraživanja?

— Ništa posebno, ali se odgovor možda krije u tome što su za njegove preparate potrebne veoma skupe komponente. Neke od njih se možda mogu nabaviti samo na ilegalnom tržištu, recimo.

— Da, to bi mogao biti odgovor. Kako izgleda taj profesor Hajgens?

Sumiko se zakikota.

— Ne, nije ono što ti misliš. Štaviše, prava je antipropaganda svog stila rada. Sitan, krivonog, prevelike glave za krhko telo, ćelav. Kažu da nikada nije bio lep, niti sposoban za iole ozbiljnije fizičke napore.

— Oženjen?

— Nikada. Nije nastran, to sam proverila, ali ga očigledno ni žene nikada nisu privlačile. Jedino čemu se posvećivao bio je njegov posao.

— Baš šteta. Već sam razmišljao o tome da te još jednom pošaljem kod profesora — nasmeja se Leslie. — Na žalost, tvoj šarm sigurno neće delovati kod njega.

— Je li? A šta misliš kako bi reagovao kada bi mu se ponudilo nekoliko drugih načina da ljudsko telo učini još snažnijim, bržim i spretnijim?

— Po onome što si mi ispričala, oberučke bi prihvatio takvu ponudu. Misliš li ti na ono što ja mislim?

— Baš tako. I pretpostavljam da će još koliko sutra profesor Hajgens dobiti pismo sa pozivom na razgovor o dalekoistočnim metodama treninga za borilačke sportove. Dobro sam to rekla?

— Savršeno — Leslie joj usnama dotače obraz. — A sada zatvori te tvoje ogromne oči i spavaj, devojčice. S malo sreće, sanjaćeš nešto lepše od našeg dragog profesora...

*

* *

Sa starog zida nad kojim su strčale krošnje drveća potpuno zaklanjajući zgradu iza njih, malter je već davno otpao, a ni zardala gvozdena kapija nije bila u mnogo boljem stanju. Kroz njene rešetke pogled se pružao samo na početak betonske staze za automobile, a ona se odmah potom gubila iza krivine zaklonjene ukrasnim žbunjem koje više ne bi moglo ukrasiti ni najgore od gradskih đubrišta.

»Izgleda da sav onaj novac koji su »Lepotani« pokupili ne

stiže do profesora Hajgensa«, pomisli ninda, pritiskujući električno zvono ugrađeno u zid pored kutije interfona. »Ili je ovo samo vešta kamuflaža, kako stanari ove kuće ne bi privlačili suvišnu pažnju okoline?«

Interfon zazuja i zakrcka.

— Ko je? — začu se glas iz zvučnika.

— Moje ime je Eldridž. Imam sastanak sa profesorom — reče ninda u rešetku mikrofona.

Interfon se uz ponovo krckanje isključi, a odmah potom zazuja brava na kapiji. Odgrnuvši je pred sobom, ninda kroči na betonsku stazu.

Čudno...

Jedan jedini mali korak bio je dovoljan da iz dotadašnjeg potpunog mirovanja, haragei trenutno pređe u stanje najviše napetosti, šaljući signale upozorenja čitavom njegovom organizmu.

Opasnost... opasnost... opasnost...

Neupadljivo motreći svaki detalj oko sebe, Lesli mirno produži stazom. Instinkt mu je govorio da ga iz jednog od skrovišta u zapuštenom vrtu neko prati pogledom, ali on ni jednim gestom ne pokaza da je toga svestan.

Haragei će ga već upozoriti kada zapreti stvarna opasnost. Neka dotle njegovi protivnici misle da ga mogu iznenaditi...

Skrenuvši pod uglom od devedeset stepeni, staza ga naglo izvede pred bezobličnu građevinu od žutih cigala kojoj je neki graditelj bez trunke ukusa na vrh nasadio ružno kube opšiveno limom ozbiljno nagriženim kišom i smogom. Drveni okviri prozora i vrata davno su izgubili svoju boju, a nekada lepe mermerne stepenice se izlizale.

Od svega u blizini, jedino je blistavi crni »mercedes«, parkiran pred samim stepeništem, bio mlađi od sto godina, ne računajući krupnog i visokog momka u uniformi šofera koji je žvaćući gumu leno trljao suđerom po već čistom vetrobranu.

Klimnuo je glavom na kratki pozdrav ninde, ubrzavajući pokrete svoje ruke.

»Loše glumiš, prijatelju«, pomisli ninda penjući se uz stepenice. »Taj »mercedes« tu je živo odudara od okoline, kao što i tvoja gangsterska njuška odudara od lica poštenog čoveka. Morao bih da budem veoma glup pa da poverujem da u džepu te uniforme nemaš već otkočen pištolj...«

Kao što je momku pred ulazom loše stajala uniforma šofera, tako je isto neubedljivo delovao i batler koji je Lesliju otvorio vrata kada je zakucao starinskim zvekirom. Kršan momak grubog lica i hladnih očiju odmerio ga je sa radoznalo-

šću kojom bokser odmerava protivnika sa kojim se prvi put susreće na ringu, a ne sa onom bezličnom ljubaznošću dobrog sluga.

— Moje ime je Eldridž — ponovi Leslie.

— Svakako, mister Eldridž — pokuša da se nasmeši tip. — Pođite sa mnom. Mister Randal vas očekuje...

Kao i u većini građevina sličnih ovoj, biblioteka, ili radna soba, nalazila se u prizemlju, desno od tesnog hola, gotovo pod stepenicama koje vode na sprat. Izmičući se da propusti Leslija pošto je pokucao na vrata, »batler« se još jednom isceri.

»Randal«, pomisli Leslie stupaajući u polumračnu prostoriju. »Ko je Randal?«

Randal je imao usko i mršavo lice buljavih očiju i trepavice koje su se često spuštale da prikriju hitre lopovske poglede prema licu sagovornika. Elegantra sportska odeća je i stilom i bojama odudarala od starinskog nameštaja kojim je prostorija bila iznenađujuće skladno uređena.

— Dobro došli, mister Eldridž — reče Randal ustajući iza pisaćeg stola i pružajući Lesliju ruku. — Moje ime je Randal i ja sam privatni sekretar i asistent profesora Hajgensa.

Lesli oprezno sede u ponudenu fotelju koja zaškripa protežući pod njegovom težinom.

— Ovaj... imao sam utisak da ću moći da govorim sa samim profesorom — reče, odbijajući pokretom glave ponudu no piće.

— Žao mi je. Vaše pismo jako je zainteresovalo profesora i baš je želeo da porazgovara sa vama. Na žalost, sinoć mu se stanje iznenada pogoršalo, tako da... shvatate već!

— Zaista? Nadam se da nije... ništa ozbiljno?

Randal raširi ruke, tužno ključajući glavom.

— Ništa na što bi lekari posebno mogli da upere prstom kao na izvor njegovih nevolja — reče. — Opšta staračka slabost, mislim da je to izraz koji bi najbolje opisao njegovo stanje. Naravno, profesorov duh je živ kao i uvek, i čim mu se stanje malo poboljša, verujem da će obaviti razgovor sa vama. A dotle...

— Lekari su mu zabranili posete?

Randal se jedva primetno namršti, očevidno nenaviknut da ga prekidaju.

— Izričito ne, ali on sam me je zamolio da ga danas posredim poseta.

— Zaista? Dolazi mu mnogo posetilaca?

— Pa i ne baš. U stvari, dosta su retki. Profesor, znate, više ne održava veze sa svo-

jim kolegama, a što se privatnih odnosa tiče, toga nikada nije bilo naročito mnogo, pogoovu od vremena kada je ova-mo prešao iz Los Anđelesa.

— Da, sasvim razumljivo — Leslie načini pokret kao da će ustati. — Pa, kad stvari već tako stoje...

Randal se osmehnu, dobacujući mu još jedan od svojih pogleda ispod oka.

— Nemojte žuriti, mister Eldridž. Kao što rekoh, profesora je vaše pismo jako zainteresovalo, pa me je zamolio da porazgovaram sa vama o nekim detaljima koji ga posebno zanimaju...

— Sa vama? Ne znam da li ste pročitali pismo, jer sam u njemu naglasio da se radi o materijalu koji ću poveriti samo profesoru Hajgensu i to pod vrlo određenim uslovima, mister Randal!

Već nekoliko minuta harageji je, najpre neupadljivo, a potom sve intenzivnije, slao svoje signale kroz telo ninđe, upozoravajući da se ovaj razgovor ne može završiti onako miroljubivo kako je započeo. Uostalom, razmatrajući suvoparni tekst pisma kojim ga je profesor Hajgens pozvao ovamo, Leslie je od početka znao da je verovatnoća da će se razgovor tako okončati veoma velika...

Randal se naže napred u svojoj fotelji i isceri.

— Da, baš tako, mister Eldridž. Da porazgovaramo najpre o vašim uslovima. Koliko tražite?

— Mnogo.

— To je reč koja nije jako precizna, bojim se. Za nekoga je i hiljadu dolara mnogo.

Leslie se glasno nasmeja.

— Nadam se iskreno da profesor ne spada u tu kategoriju, jer bi onda sve ovo što vi i ja činimo bilo čisto gubljenje vremena. Cifra koju ja imam na umu mnogo je puta veća.

— Koliko puta? Deset, sto, hiljadu?

— Moja procena je negde između prve dve cifre.

Randal klimnu glavom, očima mu pritajeno blesnuše pod kapcima.

— Tako sam nešto i ja mislio. To je puno para, mister Eldridž.

Leslie je osluškivao šumove iz hodnika, a senka koja je na trenutak pala na prozorsko okno iza Randala govorila je da je i na toj strani izlaz blokiran.

— Ono što znam puno i vredi — reče mirno.

— To vi kažete.

— To mogu i da dokažem.

— Tako nešto sam i imao na umu. Dole, u suterenu, ima mo neku vrstu sale za vežbanje. Bilo bi mi jako drago ako biste demonstrirali neke od mogućnosti vašeg organizma za koje tvrdite da su fantasti-

čne. Naravno — osmehnu se još jednom ljigavo — ako to nije vaša tajna...

— To nije tajna, već samo način na koji sam svoje telo doveo u takvo stanje. U redu, pristajem.

Randal se žurno uspravi, jedva skrivajući zadovoljstvo što njegov plan tako dobro napreduje.

— Izvolite za mnom, mister Eldridž...

Uprkos malopredašnjim šumovima, hol je sada bio prazan, ali samo za neopreznog posmatrača. Čula ninde bila su u stanju da ocene položaj i stav dvojice ljudi skrivenih iza teških draperija u mračnim ulgovima.

Iza jednih od vrata hola naniže su se spuštale gole betonske stepenice, očigledno izgrađene relativno skoro. Hodajući za Randalom, Lesli je osluškivao korake iz hola. Ona dvojica pohitali su da blokiraju izlaz sa stepeništa i za koji trenutak će verovatno sići za njima, ubeđeni da im žrtva više ne može izmaći iz šaka.

»Dvojica i onaj koji je bio pod prozorom, to je tri«, razmišljao je ninda. »I Randal... iako bi on mogao postati opasan samo sa oružjem u rukama...«

Otključavši vrata na kraju stepeništa, Randal pređe prstima po čitavom nizu prekidača, ispunjavajući podzemnu pros-

toriju hladnom svetlošću neonki postavljenih pod tavanicom.

I ovde goli betonski zidovi i tavanica, ali je pod bio presvučen glatkom plastičnom masom koja se neće klizati ni pod bosim nogama. Razbacane strunjače, gimnastičke sprave, tegovi i opruge, svedočili su o nameni prostorije, kao i redničim nezaklonjenih tuševa na drugoj strani.

Okrenuvši se, Randal propusti Leslija ispred sebe do sredine sale. Na betonskim stepenicama sada su se koraci čuli sasvim jasno. Njih trojica su silazili i ne pokušavajući da prikriju svoje prisustvo.

Smireno se osmehujući Lesli je duboko disao, ispunjavajući pluća kiseonikom koji će obogatiti njegovu krv energijom dovoljnom za napore koji slede. Bio je potpuno spreman za obračun, naravno, i to bilo kakvim sredstvima. Pričvršćeni po njegovom telu i ispod odeće mnogobrojni minijturni predmeti iz arsenala ninducua u deliću sekunde mogu se pojaviti da bi pokazali Randalu i njegovim ljudima kako svi aduti nisu na njihovoj strani.

Tri čoveka pojaviše se na vratima...

Široka odeća nalik uniformi i plastične maske na licima. Randal je definitivno odlučio da otkrije karte. I ukloni čoveka koji je, mislio je, tako ne-

oprezno upao u njegovu zamku...

Lesli mu dobaci kratak pogled, ne gubeći iz vida onu trojicu. Randal se cerio široko i zadovoljno, tražeći neki trag straha na njegovom licu.

— Žao mi je, Eldridž — reče sasvim drukčijim tonom. — Tvoj trik nije uspeo. Mi već znamo da si ti onaj tip koji nam je priredio nekoliko neugodnih trenutaka.

— A meni, Randal, nije žao — mirno odvrati Lesli. — Štaviše, spreman sam da tebi i tvojim gorilama priredim još nekoliko neprijatnih trenutaka. Možda i neprijatnijih nego do sada.

— Ha-ha-ha! — kreštavo se nasmeja Randal, zabacujući glavu. — Vidiš ona tri momka tamo: svaki od njih u stanju je da te rastrgne golim rukama!

— Pre nego što počnu da me rastržu, jedno upozorenje...

— Da?

— Ja sam NINĐA, Randal!

*
* *

Zašto je, gonjen iznenadnim impulsom, nečim što su ninđe naučile da ne slušaju, odlučio da oda Randalu svoju najveću tajnu?

Ni on sam nije bio siguran u stvarne motive. Da bi ih zaplašio, učinio manje samouve-

renim? Da bi Randalu pokozao kako obuka »Lepotana«, ma kako dobra bila, ipak zaostaje za onim što on može da učini?

Međutim, strelica je očigledno promašila svoj cilj. Ni Randal, niti bilo koji od one trojice, nije pokazao da ih izgovorene reči posebno uzbuđuju.

— Ninda? — reče Randal mršteći čelo. — Ninda? Gluposti!

— Gluposti, Randal! Nije moguće da nisi čuo za ninde?

— Svakako, ali... Do đavola, priče za decu i filmski trikovi me ne zanimaju! Ako si mi samo zbog toga oduzeo ovo liko vremena, onda...

— U redu — nasmeja se ninda. — Pošalji tu trojicu gorila ovamo. Jednog po jednog, ili svu trojicu, kako god hoćeš!

Randal se izmače u stranu, dajući rukom znak onoj trojici. Bio mu je podignut samo jedan prst, želeo je dakle da počne samo sa jednim.

Onaj koji je stajao u sredini krete napred, ležernim korakom, šireći ruke i napinjući grudi kao da želi da uplaši Leslija igrom mišića ispod tanke odeće.

»Samouvereni su«, mislio je ovaj, čak se ne trudeći da zauzme potpuno pravilan stav za borbu, »užasno saomuvereni, a to je uvek opasno, po borca

koji polazi u obračun podcenjujući protivnika...«

Na tri koraka od ninđe, čovek pod maskom naglo ubrza korak, pokazujući da je zaista veoma hitar i spretan. Pokušao je sa jednim od usavršenih tri kova kakvi se u boksu često koriste; protivnika zavaraju po kreti nogu i zamah onom rukom koja neće zadati udarac. Sve ovo, međutim, bilo je izvedeno veoma brzo i precizno, tako da bi verovatno samo borac najviše klase uspeo da izbegne udarac koji je sledio.

Na vrhovima prstiju, kao u baletu, ninđa se ukloni sa putanje ogromne pesnice koja fi juknu kroz vazduh gotovo mu dotakavši bradu.

Izenada jako oprezan, protivnik odskoči unazad, elastično i hitro. Protivudarac ninđe ipak mu okresa rebra, izazivajući kratak uzdah bola i iznenađenja ispod plastične maske.

Mirno se osmehujući, Lesli mu priđe jednim od onih munjevitih pokreta karakterističnih za ninđe, pokreta od kojih obično oko vidi samo po četak i kraj.

Odbivši desnicom neefikasni pokušaj protivnika da se zaštiti, on ukrućena dva prsta leve ruke zari u grudi protivnika.

Da, zari!

Ninđe to postižu pre svega izuzetnom koncentracijom koja svu energiju tela — a neki tvrde i nešto slobodne energije

iz okoline — u veoma kratkom deliću sekunde usredsrede u onaj deo tela kojim se udarac zadaje.

Ta energija je strahovita, a njeno pražnjenje prati jedan od onih visokih prodornih krivika koji protivnicima uteruju strah u kosti.

Kao nož od najboljeg čelika, prsti ninđe prodreše kroz tanki oklop rebra i smrvise srce protivnika, vraćajući se natrag tako munjevito da posmatrači sa strane nisu ni shvatili šta se dogodilo.

Ne samo oni; ni čovek pogođen smrtonosnim udarcem nikada neće shvatiti kako je umro...

Pomerivši se u stranu, ninđa se ukloni mlazu krvi koji poslednji otkucaj srca izbaci kroz načinjeni otvor, zalivajući pod i ispunjavajući ustajali vazduh onim karakterističnim mirisom sveže ljudske krvi.

— Nož! — vrisnu Randal, odskačući korak unazad, prema zidu. — On ima nož!

Smešeći se, ninđa pokaza da su mu šake prazne.

— Nemoguće — zastenja Randal. — Nemoguće, to je neki trik!

— Filmski trik, Randal — nasmeja se Lesli. — Jedan od onih koje si maločas pomenuo, a? Bojim se samo da onaj mo mak tamo ne misli tako... i da ono što zaliva tvoj lepi pod nije boja, već prava krv!

Gotovo dotičući leđima zid, Randal se lagano izmicao prema vratima. Ona dvojica stajali su nepomično, ali je iz njihovog stava nestalo malopredašnje opuštenosti i samopouzdanja.

— Ne, bio je to nož! — histerično je viko Randal. — Noževe, momci, noževe!

Poslušali su ga, bez oklevanja. Ni njima samim očigledno se više nije dopadala zamisao da golim rukama napadnu protivnika koji je pokazao da je mnogo hitriji i opasniji nego što su zamišljali.

Smešeći se, ninda je pratio razvoj događaja.

Randal će pobeći odavde. Ništa drugo nije ni očekivao.

Samo što neće otići daleko. Tabasko Pit i Sumiko su napolju i čekaju da im u šake uleti čovek izbezumljen od straha. Čovek koji je upravo prisustvovao strahovitoj demonstraciji moći jednog ninde i sada beži u paničnom strahu, sve stan da će on biti sledeća žrtva mašine za ubijanje.

Malo se razmičući, kako bi jedan drugom dali više prostora za akciju, »Leopotani« kretoše prema njemu, držeći noževe na isti način kao njihov prijatelj koji je jednom već pokušao da ubije nindu tim oružjem.

»Sada ćemo videti koliko su obučeni za koordinirani napad«, pomisli ninda motreći pa

žljivo pokrete obojice istovremeno. Njegov mozak, naviknut da u deliću sekunde obradi čitavu masu informacija iz specifične oblasti koja se naziva borbom na život i smrt, već je raspolagao zaključcima o brzini, refleksima, osećanju za ravnotežu obojice napadača. Znao je čak i koji će prvi napasti, željan uzbuđenja koje neke ubice perverzno dožive u času kada se preko noža na njihovo telo prenese smrtni trzaj pogođenog tela...

Kratki nož širokog sečiva, pogodan i za bacanje i za borbu izbliza, nalazio mu se nadohvat ruke, ali on nije žurio da ga upotrebi. Neka najpre njih dvojica i Randal shvate da čak ni nož u ruci ne predstavlja odlučujuću prednost kada je protivnik jedan pravi japanski ninda.

Napad je bio savršeno koordiniran, ali na jedan od onih šablonskih načina koje svi borci sa noževima nauče pre svih drugih.

Iskoračujući naglo u desnu stranu, prvi je pokušao da navede nindu da se okrene ulevo i time izloži svoj desni bok napadu drugog čoveka koji stiže delić sekunde kasnije. Obojica su zaurrali iz sve snage. I njihova obuka priznavala je činjenicu da tako iznenadni snažni šumovi mogu na trenu tak dekoncentrisati protivnika koji nema čelične nerve.

A delić sekunde je više nego dovoljan da se reši svaki obračun čeličnim sečivima!

Lesli samo malo povi noge u kolenima, oslanjajući se čvršće o pod. Kada je napeo mišiće nogu, oni ga poput opruge odbaciše naviše, tako visoko da Randal sa svog mesta kraj vrata naglo otvori usta, šokiran onim što je video.

Na vrhuncu svog skoka, sa zgrčenim nogama čija su stopala bila u visini lica dvojice napadača, ninda se obrte u vazduhu i njegove noge se ispraviše.

Jedan je imao dovoljno refleksa da udarac u vrh brade izbegne naglim saginjanjem, tako da vrhovi nožnih prstiju ninde okrznuše samo njegovo uho, otkidajući ga i odbacujući nekoliko koraka dalje na pod. Čovek zaškrguta zubima, ali je bio odista dobar borac; njegova ruka ne krete prema rani, što je instinktivni pokret koji je teško sprečiti.

Drugi je imao manje sreće; udarac ga pogodi među oči i on se zabatrga, padajući unazad, na trenutak potpuno zaslepljen. Ninda dotiče pod nogama, stvarajući tako sebi oslonac za naredni udarac.

Odskočio je meko i odmah zadao novi udarac, petom u grudi »Lepotana« koji je pao iza njega, istovremeno spreman da odbije napad drugog čoveka, bezuhog, koji je pril-

zio zgrčen, sa rukom sa nožem ispruženom napred, dok mu je ispod maske dopiralo jezivo škrgutanje zuba.

Taj šum na trenutak priguši prasak polomljenih rebara koji označi da je i pali protivnik definitivno izbačen iz borbe. Bezuhog to nije, međutim, zaustavilo, jedino se Randal strešao čitavim telom i šcepao rukom bravu na vratima, ne ski dajući ni trenutka pogleda sa ninde.

Izbegavši prvi udarac noža, ninda elastično odskoči unazad, preko mrtvog tela protivnika iz čijeg je zdrobljenog grudnog koša krv obilato zalivala plastični pod. Bezuhi ga je sledio, ne gledajući kud gazi, sa pogledom prikovanim na tamnoplave oči ninde u kojima je svetlucao plamičak upozorenja.

— Sad! — rešao je Randal sa bezbednog rastojanja. — Sad ga ubij! SAD!

Bezuhi to kao da nije čuo. Potpuno koncentrisan na svoj cilj, on pažljivo obrisao donove svoje obuće o telo mrtvog prijatelja pokazujući da poznaje vrednost dobrog oslonca pod nogama.

U času kada je tvrdoglavo produžio svoje napredovanje, ninda napade.

Udarac nožem odozdo naviše otvorio bi mu utrobu da je produžio istim smerom kojim je i krenuo, ali je taj pokret

bio samo finta. Izvijajući se kao tetiva na luku ninda propusti sečivo pored svog boka. Udarac ukućenom ivicom dlana pogodi ruku sa nožem i paralizova je, izbacujući sečivo iz otupelih prstiju.

Čovek vrisnu, ne od bola koji još nije ni mogao osetiti, već od straha, shvatajući da sa nožem odlazi i njegova poslednja mogućnost da nekako preživi ovaj duel.

Randal je shvatio to u istom času kada i on; vrata se zalupiše i stepenice zatutnjaše pod njegovim nogama.

Bezuhi, međutim, snagom rođenom iz očajanja, već je stizao ispruženih ruku koje su pretile da zariju prste — kandže nindi u oči. Ispod maske je stizalo zversko režanje, pokazujući da je protivnik doveden do one krajnje granice posle koje trećeg izlaza nema, jer jedan od njih dvojice mora ostatu na podu, mrtav.

Odbivši laktom opružene ruke u stranu, ninda zadade dva kratka udarca levicom pravo u lice. Prvi razmrskala plastičnu masku, razbacujući njene komade unaokolo; drugi pogodi nosnu kost pri korenu i njene oštre komadiće satera u prednji režanj mozga.

I ne sačekavši da mrtve noge popuste pod težinom tela, ninda potrča za Randalom. Ne zato što Pit i Sumiko — ili oboje pojedinačno — ne bi mo-

gli da izađu nakraj s takvim protivnikom, već zbog mogućnosti da se još neki od »Lepotana« nađe u blizini i pomogne mu da umakne.

Bio je u holu kad napolju nerвозno zaurla motor »mercedesa« i šljunak zaškripa pod gumama, zasipajući okolinu kao pravi kameni pljusak.

Kao munja, ninda prolete pravom linijom kroz gustiš za puštenog parka, noseći pred sobom grančice žbunja i tanjeg drveća, zaobilazeći samo deblija stabla. Svaki atletski trener izbuljio bi sa nevericom oči da je dobio priliku da štopericom odmeri vreme za koje je ninda prešao tih stotinak jardi posejanih preprekama.

»Mercedes« stiže do širom otvorene kapije sa prednošću od svega desetak jardi i ninda podiže ruku sa šurikenom, spreman da pogotkom u jednu od guma na trenutak uspori kretanje vozila i tako Pitu i Sumiko olakša posao.

Još samo jedan dugi skok da bi bolje video kola i kapiju kroz žbunje, a onda...

Šuriken zazuja, ali ne u pravcu kola koja su već jurila asfaltnom trakom ulice...

Tamo, na drugoj strani kapije, Pit i jedan od »Lepotana« grčili su se na trotoaru u zagrljaju koji u ovom trenutku još nije odavao koji će od boraca steći odlučujuću prednost.

Malo dalje, drugi »Lepotan« je uhvatio obe noge Sumiko među svoje noge, debele kao stubove, i povio je preko haube njihovog »bjuika«, kao da želi da vodi ljubav s njom. U magnovenju ninda vide kako se krhke ruke devojke bore da ublaže stisak ogromnih šaka koje joj nemilosrdno stežu grlo...

*
* *

Pogođen šurikenom iskosa u vrat, »Lepotan« kriknu i ispravi se, odvajajući šake od vrata devojke, šireći noge u pokušaju da povрати ravnotežu.

Zariven vrhom tačno pod kost donje vilice, u visini uha, šuriken je bio daleko od mesta u koje bi pogodak doneo sigurnu i brzu smrt. Ipak, i ovo je bilo sasvim dovoljno...

Kao pravi majstor borilačkih veština — što je, uostalom, i bila — Sumiko iskoristi poklonjeni trenutak vremena i zadade strahovit udarac kolenom odozdo naviše, među noge protivnika. Savijajući se u pasu, sa urlikom užasnog bola na usnama, ovaj pokuša da odskoči, ali je za prvim stizalo i drugo koleno, pogađajući nepogrešivo isto mesto.

Treći udarac, još dok je čovek pado prema prljavom asfaltu, satera mu šuriken do kraja u vrat i jedan od oštih kra

kova najzad prereza arteriju iz koje šiknu debeo mlaz krvi, polivajući prednji točak »bjuika«.

Uverivši se jednim pogledom da je protivnik potpuno bezopasan, ninda priskoči klupku na tlu u času kada je »Lepotan«, režeći, istrgao desnu ruku iz Pitovog zahvata i spremao se da je kao malj spusti na nezaštićeno lice plavokosog džina.

Iako nagnut napred, na vrho vima nožnih prstiju i u položaju koji ne garantuje dobru ravnotežu telu, ninda jednom rukom zaustavi taj udarac hvatajući čoveka za članak, a zatim načini nagli trzaj, ispravljaajući se kao iznenada opušten luk.

Treba dobro poznavati anatomiju, ali to nije dovoljno; potrebna je i snaga da se to izvede i nešto što će telo žrtve zadržati na mestu u kratkom trenutku vremena potrebnom za ono što je ninda smerao.

Pritiskujući donji deo tela protivnika o tle, Tabasko Pit je obezbedio drugi uslov; što se snage tiče, ninda je imao sasvim dovoljno!

Čovek zaurla kad shvati da je ono što Leslie drži njegova ruka, istrgnuta iz ramena tako naglo da nije ni osetio bol. Uostalom, nije bilo vremena čak ni da dovrši taj krik, jer mu se okrugla i blistavo bela kost njegovog sopstvenog ramenog

zgloba kao buzdovan zari u razjapljena usta, mrveći mu zube, donju vilicu i čitavu lobanju na kraju svoje putanje.

Odbacujući ukočenu ruku od sebe kao prljavu krpu, ninda prelete pogledom po okolini.

Ulica je bila prazna, nimalo čudno za ovaj deo grada i doba dana. Jedna starica sa ogromnom platnenom torbom u rukama zastala je stotinak koraka dalje, primevši slobodnu ruku ustima.

— Pite, u zgradu! — zapovedi ninda kratko, dajući istovremeno Sumiko znak da sedne za volan. — Mi ćemo načiniti krug oko čitavog bloka i ponovo te sačekati. Imaćeš pet minuta ne više. Ne verujem da ni policija može brže stići, čak i ako je neko poziva u ovom trenutku!

— A šta ako... — stežući bolno grlo, Pit glavom pokaza prema unakaženom telu pred svojim nogama.

— Gotovo sam siguran da ni jednog od njih više nema unutra. Ako bude opasno, ukloni se. U redu?

Mahnuvši rukom, Pit uskoči kroz kapiju, a ninda zauze mesto pored devojke u kolima koja poskočiše i poleteše napred pre nego što je i seo.

Točak pređe poskočivši preko glave onoga koji je davio Sumiko i Lesli vide kako preko njenog ljupkog lica na trenutak prelete izraz gađenja.

— Polako! — reče, polažući joj ruku preko prstiju na volanu. — Ne želimo da privučemo suvišnu pažnju na ovakola; sasvim je dovoljna i ona krv na prednjem točku...

— Ohhh... sada je u redu...

— Kako su vas iznenadili? — upita ninda motreći oštro oko sebe na još uvek mirnu ulicu.

— Zapravo, i ne znam. Pit i ja smo čekali da neko izleti kroz kapiju, a oni su se odjednom pojavili nama za leđima, kao da su iz zemlje iznikli. Iz zgrade preko puta, verovatno... Bili smo užasno neoprezni, Les...

— Da, bili ste užasno neoprezni. Srećom, sve se dobro završilo... Slušaj... policijska sirena?

— Ja ne čujem ništa. Ili... da, sada je čujem. Nisu jako blizu, čini mi se.

— Ne, nisu. Imaćemo vremena da obiđemo blok i kupimo Pita pre nego što oni stignu.

— Šta on zapravo traži, Les?

— Ne verujem da je profesor Hajgens odista u toj straćari, ali ne smemo odbaciti ni takvu mogućnost. Ako je tu, Pit će ga ščepati i izvući napolje. Krajnje je vreme da porazgovaramo sa našim učenim prijateljem, Sumiko!

Policijska sirena zavijala je i dalje, negde u daljini pridru

žila joj se još jedna, ali je Sumiko vozila potpuno mirno, poštujući sve saobraćajne propise, do časa kada je ponovo skrenula u mirnu ulicu u kojoj se maločas odigrala čitava serija krvavih događaja.

— Uspori — reče ninda naginjući se napred da bolje vidi. — Pita još nema...

Mrtva tela ležala su na tlu onako kako su ih i ostavili; od loživši svoju torbu uza zid, starica se sa druge strane trotoara propinjala na proste, radoznalo istežući vrat da bi bolje videla stravični prizor.

— Naši sugrađani ponekad imaju čudan ukus — promrmlja Sumiko sa gađenjem. — Nekima nije dovoljno sve ono što gledaju na televiziji, očigledno...

— Samo polako. Nije važno što će nam ona videti lica i zapamtiti broj kola. Nijedna policijska kartoteka nema podatke o nama, a što se broja tiče, promenićemo ga čim zamaknemo za ugao... Pit stiže!

Sumiko malo dodade gas, a Leslie se naže unazad, otvarajući jednom rukom zadnja desna vrata.

Iako je u njegovom medvedem zagrljaju i ovoga puta bila jedna žena, Tabasko Pit je dobro zapamtio lekciju naučenu kod Luidija. Udarac u vrat na trenutak je paralisao otpor žene duge kose boje platine i

on iskoristi taj trenutak da je gurne na zadnje sedište i uskoči za njom, stižući čak da šakom priguši vrisak koji je počeo da joj se rađa u grlu.

— Tako se ne postupa sa jednom damom, Pite — prekoriga Leslie, smešeći se.

— Stvarno? — Pit se iznenađeno zagleda u njega, kao da te reči prima sasvim ozbiljno. — Uhh... a kako znaš da je ovo ovde dama?

Sevajući ledeno plavim očima koje su pokazivale da je veoma brzo povratila prisebnost, žena se uspravi u sedištu, pridržavajući rukom bolno mesto na vratu. Zagledala se najpre u Leslieja, dobacila kratak pogled Sumiko i onda se vratila nindi.

— Ovaj grmalj radi za vas? — upitala je uzbuđljivim, malo promuklim glasom profesionalne zavodnice, naučene da muškarci puze pred njom. Bila je, uostalom, tako i obučena: skupo, elegantno i izazovno...

— Za mene? Ne. Mi radimo zajedno — odvrati ninda pručavajući lice i naročito te krpne, bezizrazne oči. Privlačne neosporno, ali hladne, suviše hladne za biće u čijim bi žilama trebalo da teče topla ljudska krv.

— Šta znači ovo? — oštro produži žena zabacujući kosu sa lica unazad. — Otmica? Želite novac? Mene?

— Ni jedno, ni drugo. Samo informacije.

Krupne oči malo se suziše i lice žene dobi na trenutak oprezan izraz.

— Informacije? Bojim se da je ovo užasan nesporazum, mi ster...?

— Mislim da vi već znate moje ime, madam Astrid — osmehnu se ninda. — Ipak, da vas podsetim. Eldridž.

Ona već otvori usta da se pobuni, ali odmah shvati da od toga neće biti koristi i samo klimnu glavom.

»Veoma je inteligentna«, za ključ i Leslie. »Moramo biti oprezni sa njom, veoma oprezni...«

— Vi znate ko sam ja? — upita tiho, prelazeći na ulogu plašljive slabe žene čije lice i oči prosto vane za podrškom snažnog muškarca. Leslie zadržao smeh.

— Da, mi znamo ko ste vi, madam Astrid. Imali smo, šta više, čast da poslušamo sa vama.

— To samo pokazuje da imate ukusa — nasmeši se Astrid, obarajući pogled. Gornji deo tela, oslonjen u uglu sedišta, izazovno se pomeri, ističući pune i čvrste grudi savršenih oblika pod tankom svilom njene bluze. — Da li ste sada spremni da mi kažete šta odisa želite od mene?

— Nisam to već rekao? — začudi se ninda. Informacije, to je jedino što želim.

— O čemu?

— O »Lepotanima«.

Očekivala je ovako nešto, na ravno, i njena priča bila je potpuno spremna.

— Gospode bože! — izraz neverice na licu, zatim straha. — Vi imate veza sa njima?

Ovoga puta svi troje su se nasmejali, čak se i Sumiko na trenutak okrenula da bi bolje videla ženu koja tako ubedljivo laže. Madam Astrid je najveću grešku u životu načinila onoga trenutka kada je odbacila svoje mladalačke snove o Holivudu...

Kao da to ne primećuje, Astrid nastavi da brblja.

— Oni će me uništiti, kažem vam! Nijedna devojka više neće da izađe pre nego što dobro proveri s kim će imati posla, pa čak i tada su tako uplašene i krute da se mušterije već žale na njih. Ja zaista ne znam dokle će policija da to leriše te propalice, jer ako se ovako nastavi, svi mi koji se bavimo ovim poslom jednostavno ćemo bank-rotirati!

— U redu, u redu, curo! — umeša se Pit. — Te tvoje priče ostavi za neku drugu publiku. Nama se žuri, a kada želimo predstavu, idemo u pozorište!

Ona odmahnu glavom, obraćajući se Leslie sa nemom mo

lbom u očima. Glas joj je drhtao kada je ponovo progovorio.

— Molim vas... ja imam no vca... nećete mi učiniti ništa loše, zar ne? Toliko se bojim...

— Kuda idemo? — dobaci Sumiko. Gledala je pravo napred, ali su čvrsto stisnute usne pokazivale koliko joj se gadi ova situacija i žena od koje su dopirali čitavi talasi mirisa skupog parfema.

— Stan iznad garaže — reče ninda okrećući se napred, kao da definitivno prekida razgovor sa Astrid. — Tamo je uvijek bučno; moći ćemo na miru da razgovaramo sa našom talentovanim glumicom...

Astrid ponovo uplašeno razrogači oči.

— Ali ja... — zausti piskutavim glasom male devojčice. — ja zaista...

Njih troje su ćutali i Astrid shvati da mora promeniti stil.

Jedini problem bio je u tome što nije znala kako...

Proučavajući je neopaženo u ogledalu, ninda se osmehnu Sumiko i izgovori nekoliko reči na japanskom. Na svom mestu, Astrid se trže, pokušavajući da iz intonacije otkrije šta je rečeno.

Nije joj uspeo, i po prvi put preko glatkog, negovanog lica prelete izraz straha. Ne za dugo. Stisnuvši zube, Astrid sklopi oči, koncentrišući se na

problem koji se tako iznenada postavio pred nju.

— Znam taj tip ljudi — nastavi ninda na japanskom. — Bez trunke morala, bez imalo obzira prema onima oko njih. Upotrebiće sva sredstva da do bije ono što želi, a kada shvati da zaslužena kazna stiže, bori se do kraja, noktima i zubima, ne želeći čak ni da prizna da nije bila u pravu...

— Ti govori sa njom — reče Sumiko na istom jeziku. — Bojim se da se Pit ne bi mogao odupreti njenim čarima... i njenom jeziku...

— Da, u pravu si, iako mu se to može oprostiti. Ne kažu uzalud da su otrovne zmijske naj lepše zmijske...

Dvadesetak minuta kasnije, Sumiko naglo skrete kolima u mračni prostor iza garaže. Astrid podiže pogled, zbunjeno se osvrćući.

Ninda se već stvorio pored vrata na njenoj strani i otvorio ih.

— Hajde — reče mirno. — Ti i ja treba da porazgovaramo.

Pit ga iznenađeno pogleda, ali zadrži jezik za zubima, samo se upitno zagledavši u Sumiko.

Dve duge noge u suknji koja se nimalo slučajno podigla da otkrije savršeno izvajane butine. Izlazeće, Astrid se zatetura i prihvati za Lesliejevu ru-

ku, oslanjajući se vrhom dojke o njegovu mišicu.

»To ti neće pomoći«, pomisli ninda, pomažući joj da se uspravi. »Lepa si i uzbudljiva, priznajem; ali te nikada ne bih mogao ni poljubiti, a da ne po mislim na svu onu krv koja je zbog tebe prolivena...«

Ne okrenuvši se, Sumiko odjuri kolima i nestade iza ugla. Njih dvoje ostadoše sami pred drvenim stepenicama.

— Kuda... kuda me vodiš? — upita tiho žena.

— Videćeš.

Pridržavala se za njega dok su se peli, nesigurna na visokim potpetnicama. Kontrolišući je jednom rukom, ninda otključa bravu i upali svetlo, odgurnuvši je do sredine prostorijske.

Okrenula se i nasmešila mu se, podižući obe ruke da ukloni kosu sa lica. Šiljati vrhovi dojki zategoše svilu na njenim grudima.

— Tako si grub! — reče Astrid promuklo. — Kako znaš da me grubi muškarci uzbuđuju, Eldridž?

On je nepokretno stajao na vratima, ali žena ne oseti skrivenu pretnju u tom stavu. Naprotiv, protumačila je takvo ponašanje kao opčinjenost njenom lepotom.

— Ti me želiš, zar ne? — produži sve tišim i promuklijim glasom. — Vidim ti to u očima...

Sa sporošću koja je bila pažljivo proračunata da postigne najveće uzbuđenje kod posmatrača, Astrid pređe rukama preko čvrstih dojki, zatežući svilu preko njih tako da joj se bradavice ocrtaju pod tankom tkaninom. Bokove je pokrenula u senzualnom ritmu koji Leslie odmah prepoznao kao ritam muzike za striptiz.

»Bila je striptizeta«, podseti sebe, »jedna od najboljih u gradu, po Pitovim rečima. Koliko vidim, ovo će biti jedna mala privatna predstava, samo za moje oči...«

Grizući zubima donju usnu, sklapajući oči, zabacujući glavu unazad da bi joj se kosa rasula po leđima, Astrid vrhovima prstiju dotače prvo dugme svoje bluze.

Iako joj se telo sada pomerilo u sve bržem ritmu, raskopčana bluza nekim čudom ostade zatvorena, tek na trenutke otkrivajući belu kožu u udubljenju između dojki. Njene ruke spustiše se niže, na bokove, butine, trbuh.

Suknja je morala biti specijalno krojena, jer je ona iznenada zbacila hitrim pokretom ruku i kukova. Iskoračila je lagano iz komada odeće na podu, tobože stidljivo pokrivajući čuperak dlaka, potpuno vidljiv ispod providnih gaćica od svile.

Otvorila je oči i pogledala ga dok su joj prsti lagano svla

čili gaćice sve niže i niže. Osmehnula se punim usnama.

— Šta čekaš! — reče tako dubokim glasom da je podsećao na rezanje. — Dođi da me uzmeš, želim te!

On isprati pogledom komad svile odbačen u stranu, a onda ga vrati na grudi, sada oslobođene i zaklona tanke tkanine. Teško dišući, Astrid ih je gnječila, milujući bradavice, a one su podrhtavale i opirale se, prokoseći pritisku dlanova i Zemljinoj teži.

— Ludače, dođi! — gotovo vrisnu. — Zar ne vidiš da sam spremna za tebe?

Stajao je, kao statua i ona po prvi put shvati da nešto nije u redu, da taj visoki snažni muškarac zbog nečega nije uzbuđen predstavom koju mu je priredila.

— Ti... ti mene ne želiš?

— Ne.

Kratka reč ostade da lebdi pod tavanicom, ali je glas kojim je ninda izgovorio bio tako hladan da se koža na grudima Astrid naježi, kao da udara ledenog vetra.

Žena ustuknu. Telo joj se treslo od straha, ali čak i takvo sačuvalo je neodoljivu privlačnost u svojoj nagoti.

— Ti... ti me nećeš ubiti, zar ne? — reče.

Ninda odmahnu glavom.

— Ne... za sada. Samo ću ti pokazati kako se striptiz mo

že nastaviti i pošto si se već svukla do gole kože...

Strah u očima, po prvi put, pravi panični strah.

— Šta to znači?

— Frej.

— Frej?

— To ime ti ništa ne govori. Radila je za tebe, zar ne?

— Ahhh...

Lesli sačeka da strah sruši i poslednje bedeme njenog otpora. Posle ovoga, to je bilo samo pitanje vremena.

Astrid klonu na ležaj iza sebe, obavijajući gornji deo tela rukama kao da joj je hladno.

— Šta želiš od mene? — upita muklim glasom.

— Sve o »Lepotanima«. O profesoru Hajgensu, Randalu, njihovim pomoćnicima. Ona kuća iz koje te je Pit pokupio nije jedino skrovište, zar ne? Oni negde imaju mnogo više prostora?

— D-da...

— Gde?

— Rt Karmina. Randal tamo ima imanje i kuću, na samom vrhu rta. I profesor je tamo, i svi ostali.

— Koliko ih ima?

— Ja... ne znam tačno. Oko trideset u početku, ali sada...

— Sada ih je već manje — nasmeja se ninda. — Koliko dugo traje obuka?

— Dugo. Ova prva grupa bila je tamo skoro dve godine pre nego što je Randal izveo

prvu akciju. Druga treba da počne obuku za koji dan...

— Profesor je glavni?

Ona odmahnu glavom, ne dižući pogled, ali je uho ninde efikasnije od detektora laži. Sve što je do ovog časa rekla bila je istina.

— Randal je glavni. Profesora je prinudio da mu pomaže pošto ga je slatkim obećanjima dovukao u San Francisko. Štaviše, mislim da će ga se otrešiti čim čitav proces bude potpuno uhodan.

— Ti si dobro upućena u sve, je li?

— Da, od samog početka. Randal... bio mu je potreban novac za početno ulaganje. I mala sam ga.

— Gle, gle? Koliki je profit Randal obećao?

Ona podiže glavu i pogleda ga.

— Sve što sam uložila gotovo je vraćeno — reče izazivački. — Od ovog trenutka svaki dolar koji dođe je čista zarada. A mi se nećemo baviti sitnim poslovima, Eldridž!

— To verujem. U stvari, nećete se više baviti nikakvim poslovima, Astrid. Sad kada znam gde vam je skrovište, učiniću sve da uništim Randalovo zmijsko gnezdo!

— To više ne može niko. Tajrt... pretvoren je u pravu tvrđavu koju brane izvanredno obučeni ljudi. Bez prave veli-

ke vojne operacije niko mu ne može ništa!

— Vojne operacije?

— Da. Jedan deo novca stigao je i sa te strane...

Lesli na trenutak nabra obrve, razmišljajući o onome što je doznao.

Vojska?

U zajednici sa kriminalnim tipom kao što je Randal?

Ma kako neverovatno zvučalo, to je moglo biti istina. U ogromnom vojnom budžetu uvek se pojavljuju stavke namenjene tajnim eksperimentima, a kojima često ni senatske komisije ne dobijaju sve informacije.

Neko od oficira na visokom položaju u Pentagonu mogao je shvatiti snagu tako dobro obučene grupe ljudi čija bi po slušnost u svakom trenutku bila apsolutna. Ljudi koji se ne bi raspitivali zbog čega treba napasti upravo ovu zgradu ili likvidirati određenu ličnost...

Da, njegovo predosećanje bilo je ispravno. Iza svega ovoga krili su se planovi tako krupni, da možda ni sam Randal nije bio svestan njihove važnosti. Kao ni ova žena, uostalom...

Zašto ona tako spremno oda je i najveće tajne organizacije? Strah?

Da, ona oseća strah, ali on još nije dostigao takve razmere. Zapravo, ponaša se kao da ima još neki skriveni adut i

sada samo vreba trenutak da ga upotrebi!

Prišao joj je i ščepao rukom za podbradak, podižući joj lice naviše.

— Ne pokušavaj da me slažeš — reče onim istim ledenim glasom koji joj je maločas zadržao toliko straha.

— Ne, neću te lagati... veruj mi!

— Ko iz armije sarađuje sa Randalom? Ime, čin, funkcija?

Gledala ga je pravo u oči.

— To ne znam. Zaista. Randal mi nikada nije dopustio da ga vidim kaka je dolazio u obilazak.

— Sam?

— Ne, uvek sa čitavom svitom oficira. Ljudi u logoru uvek su se morali oblačiti u uni forme kada oni dolaze. Bilo im je to smešno, ali su shvatili važnost te maskarade. Uostalom, oni tamo dobro i udobno žive.

— Tačno. Imaju čak i devojke kad god ih poželeva. I to ne bilo kakve, već najzgodnije devojke iz agencije madam Astrid, zar ne?

— Tako je. Nikada im nije dosta seksa — blede se nasmeši žena. — Neverovatni su, črna reč.

— O? Probala si nekog?

Ona se promuklo nasmeja.

— To ne. Randalu se ne bi dopalo. Ali sam nekoliko puta posmatrala šta rade sa devojkama. Čoveče, bilo je fantasti-

čno; svaki od njih u stanju je da dovede do ludila nekoliko žena, i to uzastopno, jednu za drugom!

Ninđa odstupi korak, ne skidajući pogled sa njenih očiju.

— U redu — reče. — A sada mi kaži zbog čega si ovako spremno sve izbrbljalo. Još uvek se nadaš da će te neko spasiti?

Ona se nasmeja, zabacujući glavu.

— A zašto ti ne bih ispričala — sleže ramenima. — Pa ti si već mrtav čovek, Eldridž!

*

* *

Kao da je čekao samo te reči, haragei posla prve ledene pipke upozorenja na opasnost kroz telo ninde. Oslušnuo je, ali spolja sem uobičajenih šumova ovoga dela grada nije dopirao nikakav sumnjiv zvuk.

— Oni dolaze po tebe? Kako znaju gde si? Niko nas nije pratio, u to sam siguran!

— Ima i drugih načina da se neko prati — nasmeja se žena. Sada je već sedela lagodno opuštena na postelji, ne skrivajući nagotu.

»Bojala se da ću je ubiti odmah čim sam je uveo ovamo i zato je jedno vreme zaista osećala strah. Sada, kada zna da je pomoć već u blizini, postaje sve hrabrija i hrabrija«, zaključila ninđa.

Prišao joj je naglim pokretom, šćepao za ruku i uspravo. Ona se bez otpora prepusti njegovim prstima koji su pažljivi prelazili po čitavom telu.

— Oh, to tako uzbuđuje — prošaputa, dodirujući mu uho vrhom jezika.

Osetljivi prsti ninđe zadržale se na jednom mestu na njenim leđima, tamo gde su završetci rebra prelazili u vitki struk.

Sagnuo se da bolje pogleda, okrenuvši je prema svetiljci.

— Minijturni radio-otpremnik? — upita opazivši jedva primetan šav na savršenoj koži žene.

— Da. Randal je insistirao da ga stavimo. I on ima sličan, tako da naši ljudi uvek mogu brzo otkriti gde smo, ako se dogodi nešto loše — smejala se žena. — Imaš još jednu šansu, Eldridž, da se predomisliš.

— Da radim za vas? Ne, hvala.

— Onda ćeš umreti — reče ona rezignirano. — Šteta!

— Trebalo bi da ti je to sve jedno — nasmeja se ninda. — Dovoljan je jedan pokret ruke, jedan udarac, pa da te tvoji prijatelji zateknu mrtvu kada stignu ovamo.

— Da, ali ti to nećeš učiniti.

— Mislíš?

— Sigurna sam. Nikada ne ubijaš bez razloga... to ti se vidi u očima.

U podsvesti ninđe signalizirala sada su bili potpuno jasni. Za koji trenutak možda će moći i da čuje približavanje ljudi koje Astrid očekuje...

Da, oni stižu...

Zvuk motora, najpre. Dvoja kola.

Onda koraci, pod samom ve random, oko stepeništa. Prigušeni glasovi.

Za nekoliko sekundi njihovi uređaji bliže će odrediti položaj radio-predajnika usađenog u telo žene. Ne potpuno precizno, naravno, ali će oni doći ovamo da pogledaju.

Stepenice zaškripaše pod težinom ljudi koji se uspinju. Bez žurbe, preteći...

— Dakle, Eldridž?

On je zamišljeno pogleda, a onda se nasmeši.

— Mnogo sreće, Astrid — reče dižući ruku. — Trebaće ti... u paklu!

Kratak i oštar udarac smrska sijalicu pod tavanicom, ostavljajući prostoriju u mraku, sem nešto svetla koje je dopiralo kroz prozore prekrivene zavesama.

U iznenadnoj tišini Leslie ču kako se žena prebacuje na drugu stranu postelje i pada na pod. Imala je prisustva duha, naravno, dovoljno da shvati kako u mračnoj prostoriji nije lako razlikovati prijatelja od neprijatelja.

On sam kretao se bešumno, na vrhovima prstiju, brojeći

ljude čiji su se koraci sada čuli na veradni.

Četvorica...

Četiri čoveka, dakle, manje za Randala i njegove tajanstvene saveznike u uniformama. Ostali su dole, kod kola, motreći na zamračenu zadnju stranu zgrade.

Jedna gruba šaka opipa ulazna vrata, brava zaškripa pod pritiskom.

Nekoliko trenutaka tišine, a onda tresak polomljenog drveta koje nije izdržalo nalet ramena. Svetlost spolja prodre u prostoriju, ocrtavajući senke ljudi koji su oprezno stali uz ivicu nadajući se neprijatnom iznenađenju iz mračne unutrašnjosti.

Jedan je uskočio unutra, zaštićen oružjem preostale trojice i odmah se bacio u stranu i na pod, stvarajući prostor za ostale. Drugi je već stizao, padajući na koleno na suprotnoj strani vrata.

Opet tišina. Mlaz svetlosti iz baterijske lampe, oprezno odmaknute od tela, pređe po prostoriji.

Jedna naga ženska ruka podiže se iz zaklona iza postelje, otvorene šake sa raširenim prstima.

— Ja sam ovde... Astrid! Nemojte pucati, on je nenaoružan!

— Ostani dole — progovori glas ispod plastične maske. — Gde je on?

— Ne znam. Smrvio je sijalicu, a onda sam ja uskočila ovamo. Nemojte mi reći da je umakao, prokletstvo!

Još jedan mlaz svetlosti pridruži se prvom, sada sporije klizeći po nameštaju, zatvorenim prozorima, mračnim uglovima.

— Kuda vode ova vrata, Astrid?

— Ne znam. Druga soba, verovatno... ali, nisam čula da se otvaraju...

— O kej! Vas dvojica, upadajte!

Njih četvorica ispuniše neveliki slobodni prostor na sredini prostorije. Dvojica načiniše prvi korak u pravcu vrata susjedne odaje.

Iznad ulaznih vrata, pridržavajući se za gornju ivicu ragastova samo vrhovima prstiju, i oslanjajući se nogama o tavanicu, ninda olabavi mišice i dopusti da ga sila teže spusti na pod. Doskočio je na vrhove prstiju, nečujan kao senka, iza širokih leđa četvorice ljudi.

Mač u koricama sve dotle bio mu je čvrsto stisnut zubima. Prebacivši ga u levu ruku, on desnom čvrsto steže dršku, osećajući, kao i uvek, kako energija iz plemenitog čelika prelazi u njegovo telo.

— Mene tražite? — upita tiho, iznenada.

Morao je odati priznanje hitrini i spretnosti s kojom su reagovali. Onaj koji je kod Ra

ndala obučavao »Lepotane« veštini borenja znao je svoj posao...

Ona dvojica iza čijih se leđa našao, pali su u stranu i na bok, uklanjajući se rafalu koji su bez sumnje očekivali. Obojica su pokušali da cevi svojih pištolja okrenu unazad i zaspu olovom metu, uvereni da će to uspeti bar jednom od njih.

Druga dvojica, nekoliko koraka dalje, zaplivali su kroz vazduh, odbacujući iz ruku upaljene baterijske lampe. I oni su se u letu okrenuli, ispravljajući ruke u kojima su im bili pištolji.

Sečivo katana čak i u tami blesnulo je poput munje, opisujući nerazumljive hijerogliffe zahvaljujući brzini svog kretanja. Da, »Lepotani« su bili odista brzi i spretni, ali je ovoga puta pred njima bio jedan ninda...

Elastično poskočivši, on se nađe u središtu prostorije, tačno između njih četvorice. Katana je u prolazu zakačio čoveka na desnoj strani samo vrhom, ali je taj udarac bio precizan poput reza iskusnog hirurga. Pogađajući napeti i izvijeni vrat, čelik prereza kožu, mišiće, tetive, samo na trenutak zaškripavši na kostima kičme pre nego što je odsečna glava tupo lupila o pod i krv zaklokotala iz presečenih žila.

Onaj levo od njega ispali čitav rafal prema mračnoj seneci, pokušavajući da je prati pokretom cevi.

Nije uspeo, a za to vreme ona dvojica napred već su umirali čak i ne shvatajući da je smrt stigla iz tame i bleska oštrice. Osluškujući kako meci huje iza njegovih leđa, pogađajući zid na suprotnoj strani, ninda zadade dva kratka udarca usmerena odozgo naniže.

Prvi preseče ruku sa pištoljem koja se našla na putu oštrice i vrh mača se zari tačno u srce, ulazeći i izlazeći iz rane brzinom zmije koja zadaje ujed. Zamah je bio tako snažan da drugu žrtvu doslovno prikova za pod.

Istržući mač, ninda mu potpuno otvori utrobu, tražeći najkraći put kojim će oštricu dovesti do onoga koji je uzalud ispraznio šaržer svog pištolja i sada uplašeno zaurao kada je shvatio da je udarna igla poslednji put prazno škljocnula.

Vrh mača pogodi ga u otvorena usta, rasecajući plastičnu masku, i izbi na potiljak, iznoseći pred sobom deo sivkaste moždane mase.

Tišina, iako ne potpuna. Krv koja kaplje iz otvorene rane na pod stvara karakterističan, težak zvuk...

Ninđa oslušnu, očekujući intervenciju preostalih ljudi spolja.

Efikasno filtrirajući sve druge šumove u svom mozgu, on je tragao za šumovima u ovoj prostoriji. Sem njegovog disanja, nije se čulo ništa drugo.

Sem njegovog disanja...?

Kroz drveni pod on oseti nove vibracije. Nova grupa ljudi oprezno i bešumno je napredovala uz stepenice, ne znajući da još nikome nije uspeo da se neopaženo prikrade jednom nindži.

Ovi sada biće mnogo oprezniji, jer već slute da su četvorica njihovih prijatelja umrli u nekoj neshvatljivoj zamci u mračnoj prostoriji na spratu. I neće mnogo oklevati da olovom zaspu svaku pokretnu senku koju opaze gore...

Njihovo napredovanje će po trajati.

Jednim skokom, ninđa se nađe na drugoj strani postelje i naže nad ispruženo telo žene.

Ne, ni ona nije disala. Ljudi obično prestanu da dišu kada im meci velikog kalibra razderu i potpuno probiju grudi, lepeći krvave komadiće kože i mesa za zid iza njih...

Vrativši se do sredine prostorije, on izabra mesto na podu koje ogromna lokva krvi još nije ovlažila, brojeći u sebi korake na verandi.

Samo trojica. Jedan je, dakle ostao dole, da štiti automobile koji su predstavljali jedini način za brzu odstupnicu iz ovog ćorsokaka iza garaže...

Prvi čovek priljubljen spolja uza zid, oprezno promoli glavu preko ivice vrata.

— Hej! — pozva tiho. — Hej!

Niko mu ne odgovori. Ninđa nije imao šta da mu kaže, a oni ostali su zaboravili kako se to radi...

Drugi čovek preskoči na drugu stranu vrata. Do ušiju nindže jasno dopre šapat kojim su se dogovarali šta da rade.

Bez žurbe, ninđa zakorači napred, znajući da ga neće odmah ugledati, gotovo ubeđeni da su unutra svi već mrtvi. Mač mu je bio u desnoj ruci, opuštenoj niz telo, korice još uvek u levisi.

Bio je na samo korak od vrata kada onaj sa njegove leve strane pruži ruku sa baterijskom lampom i uključi je.

Mač bljesnu, odsecajući ruku kratkim potezom u visini lakti; još uvek stežući prstima lampu, ruka se zakotrlja po podu, bacajući poludele mlazeve svetla po podu.

Pre nego što je krik čoveka bez ruke počeo da se penje uz njegovo grlo, ninđa je zadao i drugi udarac, sada na drugu stranu vrata. Debeli drveni zid nije predstavljao nikakvu pre

preku za plemeniti čelik i oštrica glatko prođe kroz njega i grudi čoveka ubeđenog da je u bezbednom zaklonu.

Trgnuvši desnu ruku da izvuče mač, ninda načini skok koji ga dovede na verandu.

Treći čovek pod plastičnom maskom nije imao nerava da sačeka smrt koja je stizala tako hitro, bešumno i nemilosrdno. Kriknuvši, on odabra najkraći put sa opasnog mesta, skok preko drvene ograde verande u tamu ispod sebe.

Kao da se igra, ninda odbaci u vazduh svoj mač. Oslobođenim prstima desne ruke zgrabio je šuriken iz tajne pregrade u odeći i zavitla ga za figurnom koja je tek počinjala svoj pad. Bilo je vremena za to, sasvim dovoljno vremena pre nego što je katana opisao luk u tami iznad njegove glave i ponovo mu se poslušno vratio u šaku.

Načinivši poluokret, ninda zamahnu mačem paralelno sa drvenim podom i oštrica gotovo bez otpora prepolovi telo čoveka koji je trenutak ranije ostao bez ruke, prekidajući njegov piskavi, prodorni krik čiji je odjek još lebdeo u uskom prostoru među zgradama...

Dole, na tlu, telo čoveka pogođenog šurikenom, teško tresnu o krov jednih, kola i skliznu na asfalt.

Iz tame iza drugih kola, bljesnu plamičak na vrhu cevi au-

tomatskog pištolja, ali je haragei već mnogo pre toga upozorio nindu da treba da promeni položaj.

Učinio je to na isti način kao i onaj koji je pokušao da mu umakne skokom sa verande. Samo što se ovaj skok završio sasvim drugačije.

Meko se dočekujući na vrhove prstiju, ninda odmah načini novi skok u stranu koji ga dovede do kola iza kojih se krio strelac, suviše spor da bi u mraku mogao slediti pokrete svoje mete.

Shvativši to, čovek sa maskom na licu uskoči kroz otvorena vrata kola i ščepa kontakt-ključ, držeći drugom rukom upereno oružje, uveren da se napadač neće usuditi da mu priđe sve dok u šaržeru ima još metaka.

Motor zabruja u času kad sledeći skok dovede nindu na krov automobila, tačno nad glavu vozača. Mek doskok na raširena stopala, zamah mačem koji prođe vertikalno kroz lim krova i zari se kroz lobanju u mozak, trzaj mača na više i skok koji nindu vrati opet na tle, sve to nije trajalo više od jednog desetog dela sekunde.

Sa već oslobođenom kočnicom, sa pedalom gasa pritiskom mrtvom nogom, kola kretoše prema osvetljenoj ulici, tamo gde su ljudi i automobili užurbano prolazili, ne znajući

za krvavu dramu koja se odi-grava samo nekoliko desetina stopa dalje...

Zavrtevši glavom, ninda us-trča uz stepenice da iz stana na spratu iznese onih nekoli-ko sitnica koje su mu još bile potrebne. Sve drugo će ostati tamo, da zbunjuje policajce ko-ji će uskoro stići u uzaludnom pokušaju da utvrde ko je ubio osam maskiranih ljudi i jednu nagu ženu...

Bio je daleko u uskom i mra-čnom prolazu kada je sa uli-ce dopro tresak i škripa zgu-žvanog lima... Onaj koga je ubio poslednjeg, izgleda, uspeo je čak i mrtav da načini još jedno zlodelo...

*
* *

— Ovde? — zapita ninda, navlačeći kapuljaču, poslednji deo kompletnog kostima ninde. Morao je vikati da bi nadja-ćao buku motora malog avio-na koji se kretao po sve užem krugu među oblacima.

Dole, pod njim, San Franci-sko je svetleo kao ogromni pa-uk u središtu blistave mreže posute hiljadama raznobojnih tačkica. Auto-putevi, satelitska naselja, pravougaone svetle li-nije aerodroma, nit mosta Gol-den Gejt pružena preko mra-čnog tesnaca, sve to stvaralo je pod njima sliku u kojoj se

Tabasko Pit očigledno nije naj-bolje snalazio.

— Ne znam, do đavola! Ne vidim prokleti rt — zastenja on, naginjući se na stranu.

I ne gledajući u njega, ni-nda odgurnu vrata aviona u stranu i iskorači na krilo, pri-državajući se samo jednom ru-kom.

Drugom je dao znak Pitu da još malo sledi pravac ko-ji je pokazivao i ovaj to uči-ni, glasno psujući.

— Šta misliš, Les? — po-vika, opet se naginjući naniže. — Dole nema vetra... ako bi sada iskočio, možda...

Nije imao ko da mu odgo-vori, jer je ninda, skupivši ru-ke i noge u klupko, već pre-lazio prve stope svog dugog, dugog pada naniže. Za koji trenutak raširiće ruke da bi kao orao kontrolisao svoj slo-bodni pad i upravljao njime do trenutka kada će se nad njim otvoriti crna kupola pa-dobrana da bi ga meko spu-stila tamo gde želi.

Rt Karmina. Središte Randa love organizacije...

Astrid je bila u pravu, i to su posvedočili avionski snimci koje je Tabasko Pit načinio već sledećeg dana. I ninda je dva puta bio u izviđanju, je-dnom sa kopna, jednom sa mo-ra.

Rt Karmina je bio zaštićen kao prava tvrđava. Tvrđava koja se lako brani, zahvalju-

jući pre svega pogodnostima svog prirodnog položaja.

Sprudovi su sprečavali prilaz sa morske strane stene sa kopna. Uski jezik rta pružao se duboko u more, obrastao kržljavim šibljem, da bi se tek na kraju raširio u nepravilni krug prečnika gotovo pet milja, do kojeg je s kopna vodio jedan jedini put, brižljivo čuvan.

Nikoga, uostalom, nije ni privlačio ovaj deo obale, nepogodan za izgradnju turističkih naselja. Što se ostalih tiče, bodljikava žica i tabla sa natpisom »privatno vlasništvo« bili su sasvim dovoljno upozorenje...

Padobran se otvori, naglo usporavajući pad. Pridržavajući se rukama za tanku užad, ninda je osmatrao konture rta pod sobom.

Nijednog tračka svetlosti, ali to nije ni očekivao, jer su dnevnici snimci pokazali da su zgrade brižljivo maskirane šibljem posadenim po ravnim krovovima i samo je oko ninde, potpomognuto lupom, razabralo njihove pravilne obrise u zbruci stena.

Utoliko bolje, jer će se ljudi na rtu osećati potpuno sigurni. I niko od njih svakaako neće očekivati opasnost koja bi mogla stići iz mračnog neba...

Vetar sa okeana, sa kojim je i računao u ovo doba noći,

nežno ga prenese iznad bedema od stena koji je sa te strane štitio prilaz rtu. Prepuštajući se vetru, on među žbunjem odabra mesto gde će moći da doskoči bez ijednog izdajničkog šuma.

Haragei je ćutao. Ipak, on ostade da leži nekoliko trenutaka na kamenu toplom od sunca, osluškujući da li je njegovu spektakularno prizemljenje odista prošlo neopaženo.

Tišina. Samo šum talasa koji duboko pod njim udaraju o kamen, vredno radeći da nagrizu i tu prepreku ispred sebe i prošire vlast okeana na još jedan deo kopnene mase.

Skupivši padobran u iznenađujuće malu gomilu, on ga sakri pod jedan žbun. Do jutra ga niko neće naći sigurno, a do jutra će njegov posao ovde biti završen...

Njegovo čulo za pravac povede ga pravo prema kompleksu zgrada skrivenom u središtu kružnog dela rta, ali se nije mogao dugo držati pravca, primoran da obilazi mnogobrojne prepreke na tom putu.

Za te dve milje puta bilo mu je potrebno gotovo sat i po, ali je s tim i računao. Najzad, čovek koji potpuno sam ulazi u osinje gnezdo puno do bro naoružanih i dobro obučениh boraca, ne može sebi do pustiti luksuz neopreznosti.

Utabani put kojim su mogli prolaziti i automobili bio

je prvi znak da se bliži cilju. Prešavši preko zaravnjene poljane nepravilnog oblika, koja je bez sumnje služila kao vežbalište, on se bešumno približi prvoj zgradi.

Ovde je već bilo svetla. Na strani okrenutoj unutrašnjosti vrata pokazivala je ulaz u nisku baraku od lima iz koje nije dopirao nikakav šum.

Oslušnuvši nakratko pred njenim vratima, ninda produži stazom do sledeće zgrade, nad čijim je ulazom takođe svetlela usamljena sijalica. Ona, međutim, nije bila jedina; kroz dva prozora na stazu se izlivala žućkasta svetlost, zajedno sa glasovima koji su razbijali tišinu noći na Rtu Karmina.

»Alkohol«, pomisli ninda, osluškujući u tami. »I žene... oni zaista ništa ne slute...«

Bacio je samo jedan kratak pogled kroz prljavo staklo prozora i iza njega ugledao dugi barski šank, o koji se naslanjala nekolicina snažnih momaka u poznatim sivim uniformama. Maske im nisu bile na licu, očigledno nepotrebne na ovom izolovanom mestu. Još nekoliko stolova bilo je razbacano po podu posutom strugotinom i za njima se već ozbiljnije pilo i kartalo. Raskalašni smeh pijanih žena dopirao je sa te strane.

»Po logici, glavna zgrada trebalo bi da bude negde u sre-

dištu ove ludnice«, mislio je ninda produžujući svoje šunjanje. »Recimo... ona tamo...«

Prostor ispred te barake bio je čist, njena zaštitna boja sveža i bez tragova vetra i kiša.

I poznati crni »mercedes« bio je parkiran pod nadstrešnicom od žbunja...

Usporivši korak, još oprezniji zato što je i haragei počeo da emituje prve slabašne signale opasnosti, ninda obiđe zgradu, boreći se sa bodljikavim šibljem koje je nastojalo da ga spreči pri svakom koraku.

Zadnji zid barake bio je slep, bez prozora, gotovo priljubljen uz strmu stenu koja se preteći nadnela nad nju.

Korak po korak, uha priljubljenog uz lim, ninda je napredovao duž zida, pažljivo osluškujući.

Odabrao je jedno mesto i opipao ga prstima, kao da ispituje čvrstoću lima. Da, tu treba pokušati.

U ruci mu se stvori bodež čiji je vrh bio tako fino obrađen da se pretvarao gotovo u iglu. Polako, jedva приметnim pokretima, ninda ga zari u limeni zid.

Lak otpor lima, zatim jedan inč toplotne izolacije kroz koju bodež prođe kao kroz vodu, zatim ponovo nešto tvrđi sloj od drveta.

Bešumno izvukavši vrh noža iz stvorenog otvora, ninda približi oko zidu.

Na drugoj strani zida vladala je tama. I nikoga nije bilo u toj prostoriji, jer bi oštri sluh ninđe morao čuti njegovo disanje.

Ali... zašto onda haragei iz trenutka u trenutak pojačava svoje upozorenje?

Osvrnuvši se oko sebe, ninđa ponovo približi bodež načinjenom otvoru, lagano ga proširujući sve dok nije bio dovoljno veliki da primi vrh katana.

Lim nijednom ne zaškripa pod sečivom koje se kretalo po savršeno pravoj liniji. Dole četiri stope, levo dve stope, opet četiri stope gore i dve levo...

Prihvativši rukama odsečeni komad zida, ninđa ga tiho položi na tle i bez oklevanja se uvuče u mračni otvor, opipavajući put pred sobom ispruženim prstima leve ruke.

Grubi tepih na podu, komad drvenog nameštaja desno od njega. Ima prostora da uđe do kraja i uspravi se.

Ono malo svetlosti koja je dopirala kroz načinjeni otvor otkrivala je jednostavno uređenu spavaću sobu, gotovo minijaturnu. Postelja je bila uređeno zategnuta, pokazujući da njen vlasnik još nije došao na spavanje.

Odeća u ormanu pripadala je starijem čoveku niskog rasta i nemarnom u odevanju.

Soba profesora Hajgensa?

Vrlo verovatno. Jedino što se sve ovo nije slagalo sa izjavom Astrid da se profesor u stvari nalazi u Randalovom zatvoreničkom robljeništvu.

Ili možda i jeste; najzad, Rt Karmina sam po sebi predstavljao je neku vrstu zatvora po kome se profesor mogao kretati bez opasnosti da će nekuđapobeći.

Sudeći po dimenzijama prostorije, ona je zahvatala manje od polovine širine barake. Sa druge strane vrata, dakle, nalazi se verovatno hodnik koji deli baraku na dva dela.

Haragei je sada intenzivno signalizirao prisustvo opasnosti. Oslonivši se o vrata, ninđa je čekao sa spremnim mačem u ruci.

Ništa. Nikakvog zvuka, nikakvog pokreta...

Vrata nisu bila zaključana. Odškrinuvši ih, Lesli proviri u hodnik osvetljen hladnom svetlošću neonskih svetiljki pod tavanicom.

Red vrata označenih brojevima na drugoj strani praznog hodnika koji je najviše podsećao na one asketski čiste hodnike vojničkih baraka, bez prostirki na podu ili slika po zidovima.

Kuda? Levo? Desno?

Odlučivši se za levu stranu, bliže ulazu u baraku sa spoljne strane, ninđa pođe bešumno hodnikom. Na svaki ot

kucaj srca, haragei je slao svoju novu poruku.

Opasnost... opasnost... opasnost...

Levo od njega, zid se pružao na dužini od tridesetak stopa bez ijednih vrata. Vrata nalik ostalim u hodniku zatim su presecala zid, da bi do sledećih ponovo bilo više od trideset stopa.

»Sala«, pomisli ninda. »Da li bih mogao doznati nešto za nimaljivo ako uđem na ta vrata?«

Sve vojničke organizacije, pa čak i njihove kopije, pate od izdavanja detaljnih naređenja, od šema i crteža na velikim tablama kartona, od bri-finga na kojima se po stotinu puta ponavljaju stvari koje svako shvata još prvi put.

Da li ova sala Randalu služi za nešto slično? Neće li po nje nim zidovima ninda pronaći tabele i grafikone koji će mu pomoći da bolje shvati Randalovu organizaciju? I njene ciljeve?

Vrata su bila zaključana, ali ova brava ne bi predstavljala ozbiljnu prepreku ni za provalnika — početnika. Koristeći komad žice obrađene zubima, ninda bešumno otvori vrata i nađe se u velikoj praznoj prostoriji, potpuno mračnoj kada je hitro zatvorio vrata za sobom.

Samo dok je ulazio nešto svetlosti prodrlo je unutra. Sa

svim dovoljno da nasluti kako se nije prevario.

Zidovi jesu bili puni okačenih crteža, ali to nije bilo jedino što je opazio; bili su tu i stolovi, ili vitrine, sa kojih je mutno blesnulo staklo.

Šta bi to moglo da bude?

Ispustio je kroz zube tihi šum, nalik cičanju slepog miša. Kao i kod slepog miša, i ovaj šum, kada se vrati do osetljivih ušiju ninde, reći će mu mnogo više o obliku i dimenzijama ove prostorije.

Ne, ni ona nije imala nijednog prozora. Biće, dakle, sasvim bezbedan, ako dotakne prekidač na zidu pored vrata i upali svetlo.

Suženih očiju, sačekao je da mu se zenice skupe u poplavi iznenadne svetlosti sa tavani-ce, a onda pažljivo pogleda oko sebe.

Klanica, to je bilo prvo što mu je palo na pamet...

Muzej?

Kabinet za obuku ubica, to bi možda bio najbolji naziv za ovu prostoriju u kojoj su na najravnodušniji način bili izloženi užasni ostaci raskomadanih ljudskih tela!

*

* *

Ninda je navikao na smrt i sve njene manifestacije. Štaviše, smrt je prijatelj ninde, sve dok ga ne ščepa svojim ledenim kandžama. Pa čak i tada,

možda; legenda kaže da je smrt lakša od priznanja poraza...

Ipak, prizor koji se ukazao pred Lesliejevim očima na trenutak izazva gađenje, koje on odbaci od sebe, koncentrišući se najpre upravo na najodvratnije eksponate tog muzeja smrti.

Tamo je bilo prikazano kako se čovek može ubiti zarivanjem igle kroz uho u mozak. Deo lobanje bio je uklonjen da bi se pokazao presek kanala uha i put koji igla mora preći da bi stigla do cilja. Da je to bio uobičajeni model od keramike ili plastike, prizor ni upola ne bi bio tako odvratan; sa pravom ljudskom glavom, prepariranom na poseban način, slika je postajala peverzna, možda i zbog izraza užasa i grča straha na preostalom delu lica...

Okrenuvši glavu, ninda pređe dugim pogledom po čitavoj prostoriji. Glava, vrat, deo grudnog koša tamo; sa vrata je uklonjena koža kako bi buduće ubice videle tačan položaj žila koje treba preseći preciznim udarcem noža. Na drugoj strani, opet, nož zariven kroz rebra u srce, do leve pretkomore. I ovde je, nepotrebno, bila sačuvana i glava sa nekada ljupkim licem žene koja kao da se radoznalo naginjala napred da i sama vidi užasnu rupu u svojim grudima...

Svaka hladna anatomska čijenjenica ovde je bila pretvorena u sopstvenu karikaturu, koja je pokazala da autor ovih jezivih eksponata prezire ljudski rod i zbija grube šale na njegov račun.

Ko je to bio? Hajgens?

Tamo, u dnu sale, jedna staklena vitrina bila je prazna, iako je nad njom stajao natpis. Pročitavši ga, Leslie se osmehnu pod svojom kapuljačom, ali mu desna šaka malo čvršće steže dršku katana.

»Glava ninde«, pisalo je kaligrafski izvedenim slovima, crnim tušem na tvrdoj i glatkoj beloj hartiji. Ispod toga nalazila se i jedna sitnije ispisana reč tako da je morao prići bliže da je pročita.

»Uskoro«.

»U redu, tajanstveni prijatelju«, reče ninda u sebi. »Imaš pravo da se nadaš da će moja glava ukasiti tvoj odvratni muzej... jer nada i jeste sve što ti je preostalo...«

Okrenuo se u mestu i pošao prema vratima, okrznuvši u prolazu nekoliko egzaktnih primera koji su govorili kako se čovek može dovesti do najvišeg stepena bola. Mislio je o tome kako on zna načine da se taj bol poveća za još koji stepen...

I da će pokušati sa jednim od njih ako mu sudbina pokloni priliku za takvo nešto.

Haragei ga zaustavi u mestu tačno na sredini sale i on instinktivno zauze stav za borbu, iako mu katana ostade u koricama pričvršćenim ukoso preko leđa.

Hodnik... neko je dolazio... mnogo ljudi...

Otvoren je!

Kako?

Skrivena kamera u ovoj sali? Čemu bi ona služila?

Da li ga je odalo upaljeno svetlo ili...

Ali to sada više nije bilo bitno. Smrtonosna zamka stezala se oko njega i morao je brzo — brzo! — potražiti neki izlaz iz nje?

Zid? Može ga probiti sa ne koliko udaraca mačem i nestati u mraku...

Ne... oni do sada bez sumnje znaju kako je ušao. Na drugoj strani zida čekaće ga samo uperene cevi.

Tavanica? Takođe ne, jer...

Odbačena udarcem noge, vraća odleteše u stranu i kroz njihov okvir posukljaše puščane cevi. Iz svakog od tih crnih otvora nindi se cerila smrt.

Potpuno nepomičan, on pređe pogledom po licima bez maksi. Napeta, sa zverskim izrazom u očima, ponegde iskeženi zubi, kao kod zveri spremne da ujede.

— Malo mesta, momci — reče Randal u hodniku i oni se razmakoše da ga propuste,

ne skidajući pogleda sa svog cilja.

Sa iscerenog Randalovog lica, ninda se vrati na lica ljudi koji su se sada raspoređivali sa obe strane vrata, duž zida. Šestorica.

I šest pušaka!

Količina metala koju te puške mogu da izbace u jednoj jedinoj sekundi je ogromna. Zakon verovatnoće tvrdi da na ovom rastojanju nema nikakvih izgleda da izbegne više od dve trećine ispaljenih metaka.

Preostala trećina biće sasvim dovoljna da ga ubije ili bar teško rani; toliko teško, da ostane bespomoćan na ovom podu.

U redu, to je to. Postoje i drugi načini da se pokosi livada, kaže stara japanska poslovice...

— Ha! — reče trijumfalno Randal, zastajući na bezbednom rastojanju od ninde tako da ne bude na meti svojim ljudima. Raskoračen, sa rukama na bokovima, doslovno se tresao od zadovoljstva.

— Ha! — ponovi, kao da očekuje reakciju ninde na taj uzvik. Potpuno miran, ovaj je i dalje proučavao lica ljudi sa puškama.

Sada je znao mnogo o njima. Onaj tamo ima najbolje reflekse i prvi će početi da puca kada mu daju znak...

Sve to je bilo važno znati za slučaj da ipak bude primo

ran da prođe kroz kišu metaka da bi se dokopao slobode, iako je tu mogućnost ostavljao za kraj, kao najrizičniju.

— Video si onu vitrinu tamo? — pokaza Randal glavom prema dnu prostorije. — Mesto za tebe?

— Da.

— Nemaš komentara?

— Imam. Glupost.

— Ha-ha-ha! Može biti, može biti... ali šta mogu kad uživam u takvim glupostima!

— Da, vidi se. Vidim i da si konačno počeo da veruješ u ninda, Randal.

— Svi mi grešimo — sleže ovaj ramenima. — Srećom, ja sam na vreme shvatio da u tebi ipak ima nešto. Tvoja ne sreća je što si mi sam došao u šake.

— Kako si znao da sam ovde?

— Ah, to! — nasmeja se Randal. — Tvoj avion je bio visoko, ali ne previsoko za radar. Začudilo me je šta taj mali sportski avion traži noću na nebu, pa sam naredio da ga pažljivo osmatraju. I pored toga malo je nedostajalo da ovim glupanima promakne tvoje spuštanje padobranom! Piće i ženske, to je sve na šta misle!

Ninda se vrati pogledom na lica naoružanih ljudi. Neki su postideno gledali sebi pred noć, drugi se zadovoljno cerili,

kao da su dobili najveću pohvalu.

»Kao deca«, pomisli ninda, »pred svojim učiteljem... Da li je moguće da nagli razvoj telesnih funkcija utiče na zastoj viših funkcija mozga?«

— Kaži mi, Randal — nastavi on — da li je profesor Hajgens radio i testove inteligencije sa ovim ljudima pre nego što je na njih primenio svoju tehniku?

— Testove inteligencije? Zašto bi to činio?

»On laže!«, shvati ninda. »Da li je moguće izazvati antagonizam između ovih ljudi i njihovog vođe? Vredi pokušati, u svakom slučaju!«

— Ja mislim da ti lažeš, Randal — nastavi on unoseći u svoj glas ton koji je instinktivno izazvao poverenje kod slušalaca. — Testovi su rađeni i na početku i na kraju obuke i ovi ljudi to znaju. A ja znam šta su oni pokazali: značajan pad prosečne inteligencije za čitavu grupu, zar ne?

— Kakve to, do đavola, veze ima? — odmahnu Randal glavom, iako se videlo da mu ova tema nije posebno privlačna. — Suviše brbljaš, ninda, a to će me naterati da prekratim uživanje u ovom prizoru i naredim ljudima da otvore vatru!

— Danas će te verovatno poslušati — sleže ninda ramenima — ali kako vreme bude

proticalo, imaćeš sve manje koristi od njih. Potreban je određen nivo inteligencije da bi čovek bio dobar i opasan borac; čim se ta granica pređe dobićeš gomilu morona kojima pre akcije moraš objašnjavati svaku sitnicu, da bi sa razočarenjem shvatio kako je neki od njih u najvažnijem trenutku jednostavno krenu za prvom ženskom zadnjicom koju je ugledao. To se već dešava ponekad, zar ne, Randal?

Govorio je Randalu, ali mu je pogled pratio zbivanja na licima njegovih ljudi.

Dva ili tri inteligentnija lica već su pokazivala dozu zabrinutosti, dobacujući kratke hitre poglede svojim prijateljima, kao da na njima traže prve tragove onoga o čemu govori maskirani čovek u crnom kostimu.

Ono lice tamo, međutim, potpuno ravnodušno, sa glupim smeškom oko usana...

— Ti tamo! — oštro reče ninda, upirući prst u njega. — Kako se zoveš?

Čovek se uspravi, i dalje se glupo cereći.

— Ko? Ja?

Niz bradu mu poteče tanak mlaz pljuvačke dok je zbunjeno buljio u crnu priliku koja je govorila tako autoritativnim glasom.

— Lam... Lambert... ser!

— Voliš li ženske, Lambert?

— Ja... uhhh...

Široko se iscerio i odmahnuo glavom, kao pubertetlija koga prvi put pitaju takvo nešto. Oštri pogled ninde otkri da čovek ima erakciju i da verovatno i u ovom trenutku misli samo na toplo žensko telo koje će bar na neko vreme ugasiti seksualnu žeđ koju neprestanu oseća.

— To je to, Randal! — reče ninda kroz smeh. — Lambert je samo prvi. Uskoro će i ostali biti poput njega. Nekorisni!

— Zaveži, proklet bio! — procedi Randal kroz zube. — Govoriš gluposti!

— Možda, ali pogledaj lica svojih ljudi, Randal. Nekima od njih tek sada sviće i počinju da shvataju šta si učinio od njih. I šta ćeš tek učiniti kada postanu potpuno nekorisni? Ne možeš pustiti gomilu morona da tek tako šeta unakolo i brblja o onome što se događa na Rtu Karmina, zar ne?

— Dosta! — vrisnu Randal, skaćući u stranu i dižući ruku. — Pucajte, ljudi! PUCAJTE!

*

* *

Na vrhovima prstiju, spreman da se dugim skokom ukloni sa putanje prvih rafala, ako to uopšte bude moguće, ninda je čekao.

Tri puške se digoše na Randalov histerični povik. Tri pa ra ravnodušnih očiju pogledaše nindū, spremni da bez razmišljanja izvrše dobijeno naređenje.

Ali...

— Samo trenutak, šefe!

Jedan od one dvojice sa naj inteligentnijim izrazom lica stu pi korak napred, dižući ruku.

— Šta to znači, Merks? — zareža Randal potmulo. — Po buna?

— Nikakva pobuna, šefe — isceri se Meraks, ali cev njegove puške, ne slučajno, obrte se prema Randalovom trbu hu u koji je gledala sa manje od stope rastojanja. — Ako ne mate ništa protiv, mi bismo ovog tipa saslušali do kraja, šefe...

— Ne, do đavola! On je suviše opasan da bismo to smeli sebi dopustiti! On je ninda!

— Možda je **bio** opasan, šefe, ali ga sada imamo u rukama. Pogledajte samo čime je naoružan... onim smešnim starim mačem!

— Glupane! Opasniji je od zvečarke!

— Možda — tvrdoglavo pro duži Merks. — I ne nazivajte me glupanom, šefe. Vrlo dobro se sećam testa koji sam radio kada su me prvi put do vukli ovamo. Pre neki dan po novo smo radili iste zadatke...

— Tako je! — dobaci čovek iza Merksa. — Prokleto smo se namučili oko tih gluposti!

— Vi niste kvalifikovani da procenite sopstveni uspeh na takvim testovima — pokuša Randal mirnijim glasom. — Profesor Hajgens, on kaže...

— Profesor je stara budala! — jetko reče Merks, okrećući se leđima iza sebe. — Je li ta ko, momci? Sećate se šta je uradio sa Hopkinsom? Jadnik je umro u mukama zato što je taj laponac greškom stavio nešto drugo u one injekcije koje nam daju svakih nedelju dana!

— To je bila greška, do đavola! Više se neće ponoviti!

— Možda... ali bih voleo da čujem ima li nečega u onome što taj tip tamo sada priča, šefe...

— Onda ga slušajte! — sleže Randal ramenima. — I idite u pakao zajedno s njim!

Merks se isceri svojoj maloj pobedi i okrete Lesliju.

— Dakle, ortak?

— Ono glavno si već čuo, Merks — mirno odgovori ovaj. — Tačno je da metoda profesora Hajgensa dovodi fizičke mogućnosti vaših tela i reflekse na mnogo viši nivo, što, uz obuku koju ovde imate, stvara od vas izvanredne borce. Nevolja je u tome što se to odražava i na vašu seksualnu potenciju, ali je to manji deo

problema. Posle onoga što ste rekli o testovima, siguran sam da je pad inteligencije već upadljiv... i da će biti progresivan kako vreme prolazi!

— To znači... da ćemo biti sve gluplji i gluplji, je li tako?

— Baš tako. Uostalom, pogledajte Lamberta... kladim se da on nije bio ovakav na početku obuke.

Merks klimnu glavom.

— Ima nečega u tome, ortak — reče promuklo. — A šta ako prekinemo sa uzimanjem tih injekcija?

— Morao bih da znam njihov tačan sastav da bih ti na to odgovorio, Merks. U najgorom slučaju, to kaže zdrav razum, vaše stanje se svakako ne bi pogoršavalo, što znači da za neke od vas još uvek ima izgleda.

— Hajgens... on bi morao znati, je li tako?

— Da, morao bi. Nađite Hajgensa.

— Merks, ti si poludeo! — pokuša Randal još jednom da se umeša. — Kažem ti da je ovaj tip đavolski opasan! Likvidirajmo ga, pa onda pođimo svi zajedno po Hajgensa, to će biti najpametnije!

Merks na trenutak razmisli o tom predlogu i nindi se čak učini da će ga prihvatiti, pre nego što čovek odlučno odmahnu glavom.

— Ne — reče. — Taj momak malo bolje od nas zna šta se ovde zapravo događa i želim da bude tu kada stigne profa.

— Bar ga razoružajte! — gotovo je preklinjao Randal. — Sve dok ima taj mač u rukama, niko od nas nije bezbedan!

— To je već u redu — isceri se Merks. — Hajde, ortak, baci to gvožđe ovamo, vi diš da čini mog šefa nervoznim!

Slegnuvši ramenima, Lesli laganim pokretom smače mač u koricama sa ramena i odbaci ga desno od sebe na pod.

Predaleko da bi se mogao dosegnuti jednim skokom. Skokom prosečnog čoveka, naravno. Za jednog nindu skok te dužine je normalna stvar...

Nimalo slučajno, plavkasti čelik sečiva upola izlete iz korica pri padu. Katana je ležao spreman da se vrati u šaku svog gospodara onoga trenutka kada to bude potrebno.

Potpuno preuzimajući komandu u svoje ruke, Merks posla jednog od preostale petorice po profesora Hajgensa. Izmakavši se u stranu, Randal je ćutke pušio, nervozno odbijajući dimove. Lice mu se povremeno grčilo, ali je nastojao da to prikrije, posebno od Merksa.

Smešeci se pod svojom maskom, ninda je stajao na sredi ni prostorije, ruku prekrštenih

na grudima. Vrhovi njegovih prstiju dodirivali su šurikene skrivene u tajnim džepovima pod pazuhom. Ako bude potrebno, oni će u deliću sekunde izleteti i zapevati svoju pesmu smrti...

Malo-pomalo, kako je i očekivao Merksovi ljudi su se opušitali, uvereni da im od njega više ne pretili nikakva opasnost. Cigarete zadimiše, dvojica čak počеше razgovor o jednoj od devojaka, poluglasno razmenjujući utiske o njenoj tehnici i izdržljivosti.

Ninda je pre svih drugih čuo spore korake u hodniku. Ako nije mogao da se kreće brže, a verovatno nije, profesor Hajgens odista je bio u prilično lošem stanju...

To je uostalom, potvrdio i prvi pogled na niskog i krhkog starčića ćelave glave koji je do hramao kroz naglo otvorena vrata, šištavo dišući i izbacujuć vazduh iz pluća, očevidno zamoren i ovako kratkim hodom.

Ipak, ipak...

Ispod ispupčenog čela, pod kosmatim belim obrvama, oči starca svetlele su borbenom iskricom. Bez obzira na sve, Randalu verovatno nije bilo uvek lako da izađe nakraj sa čovekom naviknutim da nameće svoju volju drugima.

— To je on, a? — upita Hajgens hrapavim glasom, teško

dišući. — Pravi ninda? Japanski?

— Nije — bezvoljno odvrati Randal, gazeći cigaretu na uglačanom podu. — Amerikanac je.

— Hmm, hmm... nisam verovao u te bajke, ali kad vidim ovo telo... Moram govoriti s njim, Randal!

— Đavola! Taj momak ide u pakao čim završimo ovaj razgovor!

— He-he! To ti misliš! Kažem ti da mi je ovaj čovek potreban i do đavola s tobom!

Randal iskrivi usta u ružan osmeh.

— Ti još misliš da ja više ne mogu bez tebe, Hajgens — reče preteći. — Šta ako se pokaže da grešiš?

— Još uvek sam jedini koji zna tačan sastav koktela koji ti je potreban. Ako ja umrem, i njegova tajna ide pod zemlju sa mnom. Ili na dno okeana, što je mnogo verovatnije na ovom mestu, hi-hi-hi!

Randal sleže ramenima.

— Merks i njegovi zbog toga i žele da govore s tobom, profo. Izgleda da im se tvoje injekcije više ne sviđaju.

— Da, tako je — Merks istupi napred, gotovo okrećući leđa nindi. — Ovaj momak tamo tvrdi da one daju i sporedne efekte... kao što je, recimo, gubitak inteligencije...

Hajgens dobaci Leslieju kratak pogled ispod čupavih obr-

va. Šireći bezuba usta, on se nasmeja.

— Da. Pa šta?

— To je istina, profesore?

— Da, istina je, ljudi. Svi vi postajete sve gluplji i gluplji, he-he-he! A možda je to i zbog toga što previše jurite ženske, ho-ho-ho!

Merks steže pušku i ninda na trenutak pomisli da će sručiti kundak na čelavu Hajgensovu glavu.

— Ti, kućkin sine! — proce di Merks kroz zube, preteći se nadnoseći nad krhku pojavu. — Ti prokleti kućkin sine, šta si nam učinio?

— Ja? Od početka sam bio protiv da se moje sredstvo lju dima daje u takvim količinama, kao da sam predosećao da bi sporedni efekti mogli biti neprijatni. Randal je insistirao na tome, ne ja! Uostalom, bolje od mene znate ko je ovde gazda... i ko ima načina da sve nas prinudi da činimo ono što inače ne bismo ni poželeli!

Kao da se snaga naglo vrati la u starčevo telo. Hajgens se uspravio, glas mu je postao snažniji, jedna ruka čvrsto je pokazivala prema Randalu koji se hladnokrvno cerio.

Ljudi preteći zažagoriše iza Merksa, ali ih on umiri pokretom ruke. Ninda baci kratak pogled prema katani. Za koji trenutak ovi će potpuno zaboraviti na njega, a onda...

— Polako, ljudi! — reče Merks. — Nikuda nam se ne žuri, prokletstvo. Profo, šta će se dogoditi ako nastavimo da uzi mamo taj đavolski koktel?

— Ništa spektakularno. Vaša funkcija mozga postepeno će se gubiti. Kao što sam rekao, bićete sve gluplji i gluplji, ali će vas žene sve više i više voleti zbog toga. Prvi rezultati pokazuju da će seksualna potencija nesrazmerno rasti, čak i u odnosu na sadašnje stanje...

— A ako prekinemo?

— To tek treba proveriti — smeškao se Hajgens. — Po prvom proceni, rekao bih da ćete ostati u zatečenom stanju, bar neko vreme. Posle toga... ko zna?

— Postoji li način da se oni od nas koji su... najdalje otišli... izleče?

— Možda. Ako postoji, ja ga ne znam, ljudi. I to je čista prokleta istina!

Tišina. Dugi trenuci napete tišine u kojima umesto reči na površinu počinju da izlaze prava ljudska osećanja...

Strah, najpre... zatim gnev na one koji su izazvali strah. Želja za nasiljem biće sledeći korak, a onda i samo nasilje... omiljeni ventil sigurnosti frustriranih ličnosti...

Ninda je bio spreman. Randal i profesor Hajgens takođe su već morali shvatiti šta će se dogoditi.

Bio je to trenutak u kojem jedna reč, jedan gest, mogu izmeniti sve i Randal to pokuša.

— U redu, ljudi — reče me kim glasom, prijateljski. — Sa da kada smo doznali sve, moramo sesti sa profesorom da vidimo šta je najbolje što možemo učiniti. Pre toga — on pokaza glavom prema Leslieju — moramo ukloniti ovoga tipa!

»Izvanredan je psiholog«, po misli Leslie napinjući splet mišića nogu, spreman na skok. »Najpre se identifikovao sa njima, a onda njihov još nekana-lisani gnev okrenuo prema meni, uljezu u njihove redove... Oni će naleteti na to, nema su mnje, sem ako...«

— Ne govori gluposti, Randal! — oštro reče Hajgens. — Taj čovek mi je potreban. Živ!

Randal se kreštavo nasmeja.

— Možda je on potreban tebi, ali ti više nikome nisi potreban, matora budalo!

Hajgens ga zbunjeno pogleda.

— Šta to znači, Randal?

— Znači da je tajna tvog preparata otkrivena, eto šta znači! Bio si glup ako si mislio da se do njenog sastava ne može doći analizom gotovog proizvoda. Trajalo je dugo, istina, ali je koliko juče taj posao završen. Hoćeš li da ti kažem tvoju dragocenu formulu, Hajgens? Da ti je ispi-

šem na ovom zidu, kao uspomenu na njenog pronalazača?

Starčeva ramena naglo se opustiše i on lagano, rezignirano, klimnu glavom. Pogled mu se srete sa Lesliejevim i ninda sa iznenađenjem vide da onaj nepokorni plamičak još blista u njima.

— Žao mi je, prijatelju — reče starac tiho. — Učinio sam sve što sam mogao... ili gotovo sve. Izgleda da je ovo ipak kraj za tebe i za mene...

*
* *

»Gotovo sve«, pomisli ninda, već spreman na skok. »To znači da je starac spreman na još nešto... a to će biti...«

Okrenuvši se, kao da želi da izađe, starac se zatetura prema Merksu koji instinktivno pruži ruku da ga pridrži.

Umesto za ruku, Hajgens zgrabila cev puške i iznenađujuće hitrim i spretnim pokretom je istrže iz ruku čoveka dvostruko višeg i snažnijeg od sebe. Merks zaurala, odskačući u stranu.

Dugim, elegantnim skokom čiji je početak prošao potpuno nezapaženo, ninda stiže do odbaćenog mača. Dotakao je pod sa obe noge, šćepao desnom rukom mač, istrgao ga iz korica i okrenuo se za vreme dok je prvi čovek koji je to video uspeo da uzvikne samo: — Hej!

Tri puške zalajale istovremeno, doslovno odižući sitno starčevo telo od poda i odnoseći ga nekoliko stopa unazad, pre nego što je i mogao shvatiti šta se dogodilo.

Katana jezivo zazvižda kroz vazduh. Jednom, dva puta...

Dvojica njemu najbližih lju di pokušali su da ga spreče u skoku. Lambert je bio jedan od njih. Otvorenih usta, iz kojih se cedila pljuvačka, on zamahnu kundakom puške uvežbanim kružnim pokretom koji će smrskati glavu ninde ako mu se nađe na putanju.

Udarac među oči odbaci glavu i gornji deo tela sa rukama unazad. Prst se zgrči na obaraču, ali je cev puške gledala vertikalno naviše, zasipajući tavnicu komadima olova i prašinom sa svoda. Čovek je bio mrtav pre nego što ga je trzanje puške nepomičnog bacilo na pod.

Stvorivši se među onom trojicom koji su pucali na Hajgensa, Leslie ispusti katana iz ruke, oslobađajući je za borbu na minimalnom rastojanju, tamo gde ni njihove puške neće biti ni od kakve koristi.

Udarac desnim laktom u želucač onoga koji mu se našao na putu; levo koleno izazva bolan krik kod drugog, pogođenog, među noge.

Treći je poslednji došao na red, ali je zato i ninda imao najviše vremena da pripremi

napad na njega. Grabeći sa obe ruke još vrele cev puške, ninda je istrže iz ruku protivnika i zamahnu horizontalno i napred, zarivajući cev kao ko plje u široko otvorena usta.

Padajući na pod, ninda ponovo dohvati dršku katana i podiže mač naglim pokretom naviše, otvarajući utrobu čoveka pred sobom od donjeg trbuha do grla, a onda se nogama odbaci od poda, načini salto u vazduhu i nađe iza onoga koga je zaustavio udarcem u želudac.

Rafal iz pištolja zadobova po grudima ovoga pre nego što je Randal mogao shvatiti šta zaklanja telo ninde. U svakom slučaju, njemu je moralo biti svejedno...

Levom rukom, ninda preko ramena čoveka koji je već klizio naniže, zavitla šuriken prema Randalu. Samo prema njegovoj desnoj ruci, Randal nije zaslužio da umre brzo i lako kao ovi drugi...

— AAAHHH!

Prodoran, životinjski krik. Razrogačenih očiju, stežući levicom ranjenu ruku, Randal počeo da uzmiče, ostavljajući ispušteno oružje na podu.

Moćna eksplozija zatrese tle pod njegovim nogama. Odmah za njom stiže druga, iz još veće blizine.

Pokretom ruke, Leslie zbacio kapuljaču sa glave i nasmeja se strahu u Randalovim očima.

— Moji prijatelji su već na poslu, Randal — reče. — Kada sunce izađe nad okean, ovde će se nalaziti samo zadimljeni ostaci tvog malog carstva. Začu se rafal teškog mitraljeza a zatim eksplozija.

— Ovo je bio bunker koji štiti ulaz na rt, Randal — reče ninda osluškujući. — Uskoro dolaze na red ove barake. Ti helikopteri su baš gadna stvar, a? A naročito kada su naoružani raketama.

— Hel... rakete?

— Da, moj prijatelj Tabasko Pit ne veruje u suptilna sredstva — nasmeja se ninda. — I voli galamu... Slušaj...

Randal odmahnu glavom, po smatrajući krv koja mu je kroz prste leve ruke kapala na pod.

— Do đavola — reče promuklo — priterao si me uza zid. — Možemo li sada da razgovaramo... pobedio si, i treba to i da naplatiš...

— Tačno. Zato sam i došao, najzad.

— Jasno — Randal uzdahnu.

— Koliko?

— Čega koliko?

I poslednjeg tračka nade nestade iz Randalovih očiju.

— Idi do đavola! — reče reznirano, obarajući glavu. — Učini to zbog čega si došao, proklet bio!

— Hoću. Čim odabereš način koji ti se najviše dopada.

Ova tvoja krvava zbirka će ti verovatno pomoći da se odlučiš. Hajde, Randal, imaš pet sekundi.

Sa krikom na usnama, zaboravljajući da mu je ruka ranjena, čovek se baci unapred, zaboravljajući čak i da je pred njim jedan — ninda!

Odskočivši u stranu, Leslie mu horizontalnim pokretom mača preseče tetive iza levog kolena i Randal se sa glasnim krikom bola sruči na pod.

— Ne! — vrisnu kad vide da se mač ponovo diže. — Neeeeee!

— DA!

Mač užasnom silinom probi Randalove grudi i pluća, ostavljajući na njima otvor kroz koji navre krvava pena.

— To je to — reče ninda tiho, gledajući u širom otvorene oči. — Ova rana neće ti dopustiti da vičeš... a nećeš umreti odmah od nje, već ćeš se lagano, vrlo lagano gušiti u sopstvenoj krvi. U svakom slučaju, neće ti biti dosadno, Randal... uvek možeš uživati u svojoj maloj izložbi smrti...

— Hej...

Slabašni, šištav glas. Ninda se obrte u mestu neverovatnom brzinom, sa rukom ponovo na dršci mača.

Oči profesora Hajgensa gledale su u njega...

I onaj isti plamičak svetleo je u njima, prkoseći čak i na pragu smrti!

»Da li možda ima izgleda?«, pomisli ninda, padajući na kolena pored sitnog tela. »Ne, nema...«

Jedan pogled bio je dovoljan. Grudi i trbuh profesora Hajgensa meci su pretvorili u krvavu, bezobličnu masu...

— Ti si... stvarno ninda...?

— Da. Nemojte govoriti, profesore.

— Hi-hi... škodi mi samo kad se smejem, znaš taj vic, momak.

— Da, znam... Mogu li nešto da učinim za vas?

— Da... nastavi ovo što si počeo da činiš... Ti... ti si na

dobrom putu... ja sam zalutao... stranputicom... Još nešto...

— Da?

Profesor sklopi oči, ali su se blede usne i dalje pomerale.

— Čovek... može SVE... za pamti...

Ninda se lagano uspravi, ostavljajući na podu još jedno mrtvo telo. Pogled mu pređe po lokvama krvi, po užasnim eksponatima duž zidova.

— Da, reče glasno. — Čovek odista može... sve.

K R A J

TN

TEHNIKA NUNCHAKU

PREDNOST JE KVALITET

Brze NUNCHAKU PALICE »marugata« za Kung-Fu sa najvećim stepenom kvaliteta.

MG-30K PRO konusne izrade (okrugli hvatnik) spojene kanapom (originalni povezi). Cena ovih palica je 38.000 dinara.

MG-31L PRO konusne izrade (okrugli hvatnik) čvrste spojene lancem (neredajući vezovi). Cena ovih palica je 38.000 dinara.

MG-22K STANDARD konusne izrade (okrugli hvatnik) spojene kanapom (originalni povezi). Cena ovih palica je 25.000 dinara.

MG-23L STANDARD konusne izrade (okrugli hvatnik) čvrste povezan lancem (neredajući vezovi). Cena ovih palica je 26.000 dinara.

Nunchaku palice MG-30K PRO i MG-31L PRO (PROFESIONAL, nisu za početnike) su zaštićene od znojenja (mogućnost ispadanja palica iz ruku je smanjena).

Tražite od nas prospekte poslaćemo vam ih besplatno.

Naručite, plaćate kada ih dobijete.

ADRESA:

TEHNIKA NUNCHAKU
AGENCIJA ZA MARKETING
34000 KRAGUJEVAC
Poštanski fak 183

NOVO!

VIDEO KASETA!

KARATE OKINAWA

Na ovoj kaseti se nalazi redak dokumentarni materijal, koji je snimljen na Okinawi postojbini karatea. Kasetu sadrži: karate kate, tehnike lomljenja, sparing sa zaštitnom opremom, karate Šampionat svih stilova na Okinawi, kate sa oružjem (Sai, motka, tonfa itd.), koje demonstriraju vrhunski majstori.

Na kaseti se nalazi univerzalna kata Sanchin, u svom izvornom (potiče iz Kine) neizmenjenom obliku.

Sanchin, vežba meditacije u pokretu, gde se postiže kontrola uma i tela, demonstrirana je uz Shikatsu (testiranje čvrstine tela-Ki bioenergija tela).

Ova kasetu može poslužiti za učenje vežbačima raznih boričakih veština i sportova. Cena kasete je 50.000 din. plus poštarina. Cena važi mesec dana od objavljivanja oglasa. Kasetu plaćate pouzecom. Poručite na adresu:

P FAH 56 - 11050 Beograd 22
(za video KARATE OKINAWA)

* Narudžbenica za video "Karate Okinawa" *

Prezime i ime: _____

Ulica i broj: _____

Broj pošte i mesto: _____

Datum: _____ Potpis: _____

E. A. Volis Badž

AMAJLIJE I TALISMANI

Arapske, hrišćanske i jevrejske *amajlije* i *simboli*. *Urokljive oči*. Fatimina šaka. *Kabala* i Drvo života. *Magični kvadrati*, uticaji brojeva, boja i metala. *Astrologija*, drago kamenje i veza sa znacima *zodijaka*. *Proricanje* vodom, životinjskom jetrom, zemljom i peskom, uz pomoć mrtvaca...

460 str. i preko 300 retkih ilustracija. Cena knjige 38.000 din.

E. A. Volis Badž

EGIPATSKA MAGIJA

Voštane figure, reči moći i *bacanje čini*. *Magične slike* i formule. Bela i crna magija, *prizivanje umrlih* i *isterivanje duhova*. Opsednutost demonima, *tumačenje snova* i *oređivanje srećnih i nesrećnih dana*. *Horoskopi*, *proricanje sudbine*, *preobražaji* i *predskazanja*.

190 str. Cena knjige 21.000 din.

Inazo Nitobé

BUSIDO — Kodeks samuraja

Put-ratnika — knjiga zakona koji su sedam vekova upravljali životima *sumaraja*. Etički kodeks koji je postavio standarde ponašanja i ideale kraktera za ceo japanski narod. *Hrabrost*, *Čast*, *Samokontrola*, *Harakiri*. Cene garantujemo 30 dana od dana objavljivanja i *osveta*, *Mač* — *duša samuraja*...

160 str. Cena knjige 19.000 din. Cene garantujemo 30 dana od dana objavljivanja oglasa. Knjige šaljemo odmah — plaćate poštaru prilikom prijema.

ALBREHT DIRER — GRAFIKE

Najviši dometi Direrovog kreativnog genija. Remek-dela neponovljivog stila i veštine bez premca u ovoj oblasti: *Melanholija*, *Vitez smrti i đavo*, *Sveti Jeronim*, *Adam i Eva*, ciklusi *Apokalipse*, *Hristovog stradanja*, *Bogorodičnog života*...

190 str. velikog formata (20 x 28 cm). Cena knjige 39.000 din.

NARUDŽBENICA — NINĐA 65

Naručujem sledeće knjige pouzećem:

- kom. AMAJLIJE I TALISMANI
- kom. EGIPATSKA MAGIJA
- kom. DIRER — GRAFIKE
- kom. BUSIDO

ime i prezime

ulica i broj

poštanski broj i mesto

Narudžbenice slati na adresu:

INTERMEDIA, pošt. fah 20-104, 11030 Beograd 8.

U novembru Ninđa 66

PORUKA IZ PAKLA

Bled kao smrt, Stratmajer se zabulji u monitor. Po njegovom ekranu treperio je pravi košmar boja, ali je on bio samo pozadina za krupna slova ispisana tako da se činilo da sa njih neprestano kaplju krupne kapi krvi.

»Nestrpljivo te očekujemo u paklu, Stratmajer«, glasila je kratka poruka.

– To je on – promuca Stratmajer. – Ninđa . . . on je ipak . . . živ!